

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE WALKING DEAD

YÜRÜYEN ÖLÜLER VALİNİN DÜŞÜŞÜ

*Ölümde kalmamca bir şey yoktur.
Herkes ölmeyi becerebilir.*

ROBERT KIRKMAN
AND JAY BONANSINGA
ÇEVİREN: GÜL MELİS TAZE

Yürüyen Ölüler-Valinin Düşüşü

Robert Kirkman & Jay Bonansigna

Copyright © Robert Kirkman & Jay Bonansigna
Bu kitabın Türkçe yayın hakları St. Martin's Press aracılığı ile
Lades Yayıncılık San.Tic.Ltd.Şti.'ne aittir.
Yaymevimizden izin alınmaksızın, kısmen ya da tamamen,
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Orijinal Adı: The Walking Dead: The Fall Of The Governor
Editör: Mertcan Ermiş
Çeviren: Gül Melis Taze
Redaksiyon: Gülistan Koçyiğit
Kapak: Ercan Portakal
Dizgi-Mizanpaj: Sevgi Aslan
Yayınevi Sertifika Numarası: 30492
Basım Tarihi: Ekim 2014

Baskı:
Ecem Matbaa
Hadımköy Yolu Sanbir Bulvarı 169 Sokak
No:8/2 B Kıraç Esenyurt / İSTANBUL
Tel: 0212 886 20 05
Matbaa Sertifika No: 16266
ISBN: 978-605-9045-76-6

Ren, Lades Kitap Yay. Paz Dağ San ve Tic. markasıdır.
Güven Mah. Camii Sok. No:38/A Güngören / İstanbul
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>
www.renkitap.com

YÜRÜYEN ÖLÜLER

VALİNİN DÜŞÜŞÜ

JAY BONANSINGA & ROBERT KIRKMAN

Çeviren: GÜL MELİS TAZE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1. KISIM

Toplanma

Son ve korkutucu saat geldi.

Bu dađılan tören ziyafet çekmeli.

Trompet yükseklerden duyulmalı.

Ölüler yaşamalı, yaşayanlar ölmeli.

Ve müzik gökyüzünü doldurmalı.

—John Dryden

1. Bölüm

Yerde acıyla kıvranan Bruce Allan Cooper gözlerini kapatarak nefesini düzenlemeye çalıştı. Onun için yaklaşan yarım düzine yiyicinin gurultu ve hırıltılarını duyabiliyordu. Beynindeki bir ses ona bağırdı: ***Yürü seni salak! Korkak tavuk! Ne yapıyorsun?!***

NBA forveti vücuduna sahip, tıraşlı, konik kafası ve kır - laşmış keçi sakallı Afrikalı Amerikan sert toprak üzerinde yuvarlanırken onu yakalamaya çalışan yüzünün yarısı kop -muş kadının gri parmakları ve açılıp kapanan ağzından son anda kurtuldu.

Yan tarafından saplanan acı kaburgalarına işleyip, felç edici ağrıyla yerde kıvranmadan önce belki beş adım atabilmişti. Sırt üstü düştüğünde hala paslı yangın baltasını sıkı

sıkı tutuyordu. Sivri kısmı kan, insan saçı ve sağ kalanlar tarafından ısırılan suyu olarak bilinen siyah sıvıyla kaplanmıştı.

Ani sesle kulağı çınlayan ve kırık burnu yüzünden bir gözü kapanmak üzere olan Bruce resmi olmayan Woodbury ordusunun eski askeri kıyafetlerini ve çamura bulanmış botlarını giyyordu. Üzerindeki Nisan'a göre sert ve gri bulutlu olan Georgia göğünü görebiliyordu ve bu onu etkiledi: ***Burada bir böcekten başka hiçbir şey değilsin.***

Ölen dünyanın enkazında bir böcek, yok olan insan ırkının kalanlarından beslenen bir parazit.

Üzerindeki gökyüzü birden üç yabancı yüz ile karardı. Karanlık gezegenler göğü kapatıyordu. Her biri aptalca hırılıyor, her çift süt beyazı göz ardına kadar açılıyordu. Kirli hastane önlüğü içindeki şişman erkek Bruce'un yanağına damlayan siyah mukus damlatıyordu.

“KAHRETSİN!”

Bruce aniden içinde bir güç kaynağı bularak sersemliğinden çıktı. Baltasıyla ileri atıldı. Sivri kısmı havayı yarak kırılan ısırılanın çenesinin altındaki yumuşak dokuya saplandı. Yaratığın yüzünün alt kısmı koparak fırladı ve yere düşmeden önce ölünün damağı on metre havaya yükseldi.

Tekrar yuvarlanarak ayağı kalktı ve büyük acılar içindeki büyük bir adama göre zarafetle etrafında döndü. Ona yaklaşmakta olan kadın ısırılanın ense kaslarına baltasını indirdi. Kopan dokulardan tamamen ayrılıp yere yuvarlanma-

dan önce kafası yana düştü.

Kafa birkaç metre yuvarlanırken yeri siyah sıvı kapladı. Bu sırada bedeni üzücü bir dakika boyunca ayakta durmaya devam etti. Duygusuz kolları kör içgüdüleri ile ileri doğru uzanmıştı. Bedeni sonunda yere yığılırken metalik bir şey ayaklarına dolanmıştı.

Ardından Bruce duyulabilecek en garip şeyi duydu. Katliamdan çıkarken çınlayan kulaklarında mırıltı gibiydi: çan sesleri. En azından Bruce'un tıkanmış kulakları öyle algılamıştı. Beyninde atan metalik çarpma sesi. Yakından geliyordu. Yana düşmüş elinde tuttuğu silahıyla geri çekildi, dikkatini sestten uzaklaştırarak ona yaklaşan diğer ısırgana yöneltti. Ufak bir baltayla başa çıkılamayacak kadar çoktular.

Bruce kaçmaya yeltendi, ancak farkında olmadan yolunu kapatan başka birine çarptı.

“HEY!”

Kalın boyunlu ve yangın musluğu gibi yapılı olan, sarı saçları eski tarz kesilmiş olan beyaz adam savaş nidası eşliğinde bir at bacağı boyutunda olan gürzü Bruce'a doğru savurdu. Üzerinde sivri çıkıntılar olan Bruce'un yüzünü sıyrarak kırık burunun dibinden geçti. Bruce içgüdüsel olarak geri çekildi ve kendi ayağına takıldı.

Zeminden toz dumanı kaldıran garip bir şekilde yere devrildi ve çanlar yeniden çaldı. Balta havaya fırladı. Sarı saçlı adam fırsattan yararlanarak Bruce'un üzerine atladı.

Gürzü harekete hazırды. Bruce hırlayarak yuvarlandı ve menzilden son dakikada kaçabildi.

Gürzün başı sertçe zemine çarparken, ucundaki sivri çıkıntılar Bruce'un kafasının biraz ilerisinde toprağa saplandı.

Bruce beş metre ileride kırmızı toprak içinde duran silahına yöneldi. Ahşap sapını kavradığı anda hiç yoktan bir ısırgan çıktı ve Bruce'un sol tarafına saldırdı. Bruce ısırgandan kaçındı. Ancak ısırgan kertenkelenin yavaş hareketleriyle ona doğru yaklaşıyordu. Kadının açık ağzından siyah salyalar akıyordu. Ufak, sivri dişleri görünüyordu. Çenesi avcı edasıyla sürekli açılıp kapanıyordu.

Ardından Bruce'u gerçekliğe döndüren başka bir şey oldu.

Kadını tutan zincirler çingırdadı, canavar tutsaklığının sınırına gelmişti. Ölü şey ondan santimler uzakta, sürekli yaklaşmaya çalışmasına rağmen, Bruce içgüdüsel olarak rahat bir nefes aldı. Isırgan ham öfkeyle hırladı, ancak zincirler onu yerinde tutuyordu. Bruce bu ölünün gözlerini çıplak elleriyle yerinden çıkartmak istedi. Çürüyen, işe yaramaz bu et parçasının boynunu dişleriyle kopartmak.

Bruce tekrar o garip çan sesini ve bu gürültü altında zar zor duyulan adamın sesini duydu: "Hadi dostum, kalk... Ayağa kalk."

Bruce hareketlendi. Baltasını alarak ayağa kalktı. Daha fazla çan sesi... Bruce döndü ve baltasını diğer adama sa -

vurdu.

Keskin kısım Asker Tıraşlının gırtlakını sıyırdı, balıkçı yaka kazağının boyun kısmını yırttı ve ardında altı santimlik bir yarık bıraktı.

“Hoşuna gitti mi?” Bruce nefes nefese mırıldanırken adamın etrafında döndü. “Bu seni eğlendiriyor mu?”

“İşte bu,” diye mırıldandı tıknaz adam. Adı Gabriel Harris’ti, kısaca Gabe. Gürzü tekrar savurduğunda, sivri uçları Bruce’un şişmiş suratı önünde vızıldadı.

“Tüm yapabildiğin bu mu?” Bruce tam zamanında geri çekildi ve diğer yönde dönmeye başladı. Baltasıyla ileri atıldı. Gabe gürzüyle baltayı savuşturdu ve kavga eden iki adamın etrafında canavarlar hırlamaya, etrafa salya sıçratarak ulumaya, zincirlerini zorlamaya devam ettiler. İnsan etine açtılar ve gözleri dönmüştü.

Savaş alanının etrafındaki toz bulutu dindiğinde, açık hava tiyatrosundan geriye kalanlar görüş alanına girdi.

Futbal sahası büyüklüğündeki alanın etrafı tel çitlerle çevrilmişti ve Woodbury Askeri Yarış Alanı karanlık geçitlerle örülmüştü. Tel örgünün arkasında yükseklerle uzanan paslı ışık direkleri ve kafesli oturma sıraları vardı. Koltuklar tezahürat eden Woodbury sakinleriyle doluydu. Çan sesleri aslında kalabalığın çılgın alkışları ve yuhalama sesleriydi.

Alanın içindeki tehlikeli tozda Gabe olarak bilinen gladyatör sadece rakibinin duyabileceği şekilde fısıldadı: “Bu-

gün tam bir kız gibi dövüşüyorsun Brucey.” Gürzün havada çizdiği daire siyah adamın bacağına son buldu.

Bruce havaya zıpladı. Dünya Güreş yıldızlarını kıskandıracak bir şekilde kaçmıştı. Gabe gürzünü tekrar savurdu ve kirli, yağlı iş tulumları içinde genç ısırganın kafasına indi. Adam muhtemelen önceden araba tamircisiydi.

Çiviler yaratığın ölü kafatasına saplanarak havaya yapışkan koyu sıvının sıçramasına neden oldu ve Gabe gürzünü çıkartmadan “Vali bugünkü berbat performansına çok kızacak,” dedi.

“Oh öyle mi?” Bruce baltasının sapıyla karşılık vererek Gabe’in karın boşluğuna vurdu ve tıknaz adamı yere devirdi. Balta havaya kalktı ve Gabe’in yanağının hemen yanına indi.

Gabe yerde yuvarlanarak kaçtı ve ayağa kalktı. Hala mı rıldanıyordu. “Dün yemekte fazla yememeliydin.”

Bruce baltasıyla bir hamle daha yaptı ve Gabe’in ense-sini sıyırdı. “Çok konuşuyorsun şişko.”

Gabe gürzünü sürekli savurdu ve Bruce zincirlenmiş ısırganlara doğru geriledi. “Sana aç defa söyleyeceğim? Vali bunun **gerçek** görünmesini istiyor.”

Bruce ardı ardına gelen gürz darbelerini baltasının sapıyla engelledi. “Burnumu kırdın orospu çocuğu.”

“Sızlanmayı kes ufaklık.” Gabe gürzün çivileri baltanın sapma saplanana kadar saldırmaya devam etti. Ardından gürzü geri çekerek baltayı Bruce’un elinden aldı. Silah hava -

da uçtu. Kalabalık alkışladı. Bruce uzaklaştı. Gabe ardından gitti. Bruce birden durdu ve diğer yöne koşmaya başladı, ancak Gabe güzü sürekli siyah adamın bacaklarına savururken onu kovaladı.

Çiviler Bruce'un eski pantolonuna takıldı ve derisini çizdi. Bruce tökezleyerek sert bir şekilde yere düştü. İnce kan çizgileri soluk, tozlu günışığına sıçradı.

Gabe fanatik alkışların tadını çıkarttı. Sesler neredeyse histerikti ve Woodbury'nin kıyamet sonrası hayatta kalan nüfusunun doldurduğu sıralara döndü. Güzünü **Cesur Yürek tarzında** havaya kaldırdı. Tezahüratlar arttı. Gabe bunları kana kana içti. Ardından güz başının üzerinde, yüzünde neredeyse karikatürize maço zafer ifadesiyle yavaşça döndü.

Ortam gürültüden yıkılıyordu... Ve sıraların üstlerinde, sallanan eller ve tezahürat seslerinin arasında, seyircilerden biri gösteriden hoşlanmamış gibi görünüyordu.

Koltukların kuzey kısmında beşinci sırada oturan Lilly Caul tiksintiyle kafasını çevirdi. Solmuş keten bir fuları Nisan esintisinden korunmak için kuğu gibi uzun boynuna sarmıştı. Her zamanki yırtık kot pantolonunu, ucuzluktan alınmış tişörtünü ve ikinci el takılarını takmıştı. Kafasını sallayıp, bezgince derin bir nefes alırken, rüzgâr kahverengi saçlarını bir zamanlar genç olan yüzüne savurdu. Yüzünde artık travma çizgileri vardı, mavi gözlerinin etrafı ve dudaklarının kenarları kırışmış. Sessizce mırıldandığının farkında

bile değildi. “Roma sirkleri...”

“Efendim?” Yanındaki kadın termoslu bardağındaki yeşil çayından kafasını kaldırdı. “Bir şey mi dedin?”

Lilly kafasını salladı. “Hayır?”

“İyi misin?”

“İyiyim... Her şey yolunda.” Kalabalığın geri kalanı bağırıp, haykırırken Lilly uzaklara bakmaya devam etti. Hala otuzlu yaşlarının başındaydı. Lilly Caul en az on yaş daha fazla gösteriyordu artık. Kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. “Doğruyu söylemek gerekirse bu saçmalığa daha fazla ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.”

Diğer kadın düşünceli bir şekilde çayından bir yudum aldı. Kasabanın hemşiresi olan dürüst ve yumuşak dilli Alice montunun altına beyaz laboratuvar önlüğünü giymişti ve saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Lilly’nin kasaba hiyerarşisi içinde hafif yerine meraklıydı. “Beni ilgilendirmez.” Yanındakilerin duyamayacağı şekilde kısık söylemişti. “Ancak senin yerinde olsaydım düşüncelerimi kendime saklardım.”

Lilly ona baktı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“En azından şu an için.”

“Anlamıyorum.”

Alice tüm bunları kalabalık içinde güpegündüz konuşmaktan rahatsız olmuş gibi görünüyordu. “Bizi izliyor, biliyorsun.”

“Ne?”

“Şu anda bizi gözetliyor.”

“Şaka yapıyor...”

Lilly cümlesini bitirmedi. Alice’in kuzeyde otuz metre ileride duran taştan yolun başındaki bozuk skor tablosu altında duran karanlık figürden bahsettiğini anladı. Gölgelemin içine saklanmıştı. Arkasındaki kafesin ışıkların siluet haline getirdiği adam, elleri kalçasında duruyor, alan içindeki faaliyeti gözlerindeki tatminkâr parıltıyla izliyordu.

Ortalama boy ve kiloda olan adam tamamen siyahlara bürünmüştü ve kalçasının üzerinde yüksek kalibreli bir tabanca asılıydı. İlk bakışta neredeyse tamamen zararsız, iyi huylu, malikânesini gözleyen asil ortaçağ asili gibi görünüyordu. Ancak bu mesafeden bile Lilly yılan bakışlarını hissedebiliyordu. Sıraların her bir köşesini dikizliyordu. Ve birkaç saniyede bir bakışları Lilly ve Alice’in şu anda esinti yüzünden titreyerek durdukları alana yöneliyordu.

“Her şeyin yolunda olduğunu düşünmesi daha iyi,” diye fısıldadı Alice bardağına.

“Allah aşkına,” diye mırıldandı Lilly sıraların altındaki çöp dolu beton zemine bakarken. Alandaki gladyatörler tekrar kapışmaya başladığında etrafındaki kalabalıktan tekrar yoğun bir tezahürat yükseldi. Bruce baltasıyla saldırıyordu ve Gabe zincirlenmiş ısırganlar arasında sıkışmıştı. Lilly biraz ilgili görünmeye çalıştı.

“Gülümse, Lilly.”

“Sen gülümse... Benim midem bunu kaldırmıyor.”
Lilly bir süre alandaki korkunç sahneye baktı, gürz yaşayan ölülerin çürümüş kafataslarını parçalıyordu. “Anlamıyorum.” Kafasını salladı ve bakışlarını kaçırdı.

“Neyi anlamıyorsun?”

Lilly derin bir nefes aldı ve Alice’e baktı. “Stevens’a ne oldu?”

Alice omuzlarını silktilti. Dr. Stevens neredeyse bir yıldır Alice’in dayanağı olmuştu. Akıl sağlığını korumasına yardım etmiş, hemşirelik öğretmiş ve yaralı gladyatörleri arenanın altındaki tünel ağları içinde bulunan küçük depodaki sağlık malzemeleriyle nasıl tedavi edebileceğini göstermişti. “Ne olmuş?”

“Bu komik olayla pek ilgilendiğini görmedim.” Lilly yüzünü sıvazladı. “Onu bu kadar özel kılan ne? Neden Vali ile iyi geçinmek zorunda değil? Özellikle de Ocak ayında olanlardan sonra.”

“Lilly...”

“Hadi ama Alice.” Lilly ona baktı. “Kabul et. İyi doktorumuz bu tür şeylerde hiç bulunmuyor ve dinleyen herkese Vali’nin kana susamış ucube şovlarından yakınıyor.”

Alice dudaklarını yaladı, döndü ve Lilly’nin kolunu uyaran bir şekilde tuttu. “Beni dinle. Kendini kandırma. Dr. Stevens’in alttan alınmasının tek nedeni tıbbi yetenekleri.”

“Yani?”

“Yani Vali’nin küçük krallığında çok da hoş karşılanan birisi değil.”

“Sen ne diyorsun Alice?”

Genç kadın derin bir nefes daha aldı ve ardından sesini daha da alçalttı. “Söylemeye çalıştığım kimsenin güvende olmadığı. Burada hiç kimsenin iş güvenliği yok.” Lilly’nin kolundaki elini sıktı. “Başka bir doktor bulurlarsa, daha hevesli birini, ha? Stevens kendini anında *dışarıda* bulabilir.”

Lilly hemşireden uzaklaştı, ayağa kalktı ve alandaki kanlı gösteriye baktı. “Burada işim bitti. Daha fazla katlanamayacağım.” Kuzeydeki gölgeler içindeki hayaletimsi silüete baktı. “İzleyip izlememesi umurumda değil.”

Lilly çıkışa yöneldi.

Alice onu yakaladı. “Lilly, bana söz ver... Dikkatli olacaksın. Tamam mı? Başını aşağıda tut. Benim için?”

Lilly soğuk ve şaşkın bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ne yaptığımı biliyorum Alice.”

Ardından Lilly döndü, merdivenleri indi ve çıkışın ardında gözden kayboldu.

Ölülerin yeniden canlanması ve yaşayanlara saldırmasının üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti. Bu sırada, Georgia’nın kırsal bölümleri dışında kalan dünya bölünen hücrelerin kesinliğiyle yavaş yavaş kapanmıştı. Hayatta kalanların oluşturduğu küçük gruplar terk edilmiş ofislerde,

toptan satış mağazalarında harabe mahallelerde toplanmışlardı. Isırgan nüfusu artarken, tehlike de artmış, insanlar arasındaki müttefiklik ise doğal yollardan güçlenmişti.

Georgia Woodbury kasabası Meriwether ülkesinde, eyaletin batı kısmında yer alıyordu. Atlanta'nın yaklaşık yetmiş mil güneyindeydi ve hayatta kalanların yerleşebileceği gerçek bir ortamdı. Normalde bin kişilik çiftçi kasabasıydı. Altı ana bloktan ve demir yolu kesişmelerinden oluşuyordu. Ancak savaşın gereksinimlerine göre tamamen güçlendirilmiş ve desteklenmişti.

Küçük kamyonlar üzerlerinde elli kalibrelik makineli tüfeklerle donatılmış ve dış köşelere yerleştirilmişti. Eski tren vagonları tellerle çevrelenmiş ve çıkış yollarını kapatacak şekilde konumlandırılmıştı. Kasabanın merkezinde ise duvardan örülmüş surlar dükkânların çevresini örtüyordu. Bunların bazılarının inşası yeni bitmişti. Burada insanlar kilise ayinlerine ve açık hava mangal partilerine kendilerini vererek eski hayatlarının yalnız anılarına tutunarak yaşamaya çalışıyorlardı.

Lilly Caul Ana Caddenin çatlak kaldırım taşları üzerinden merkezi surla kaplı alandan geçerken, Vali'nin mağaza önlerinde AR-15'i ile geçerken kiralık katili anımsattığı his-sinden kurtulmaya çalışıyordu. ***Onlar sadece ısırganları dışarıda tutmuyorlar... Bizi de içerde tutuyorlar.***

Lilly'nin Woodbury'de istenmeyen kişiler arasına

girmesinin üzerinden aylar geçmişti. Ocak ayındaki talihsiz darbe girişimden beri. O zamanlarda bile Lilly Vali'nin kontrolden

çıktığının farkındaydı. Şiddetli yönetim şekli Woodbury'yi ölüm karnavalına çeviriyordu. Lilly kasabanın birkaç akıllı başında sakininin kendi tarafına çekmeyi başarmıştı. Bunlara Stevens, Alice ve Vali'nin sağ kollarından biri olan Martinez de dâhildi. Vali'yi bir gece kaçırarak ve sert bir sevişme için dışarıya çıkartacaklardı. Planları Vali'nin kazara yenmesini sağlamaktı. Ama yürüyen ölülerin *iyi planlanmış* planlara karşı garezleri vardı ve hiç yoktan bir sürü belirmişti. Tüm girişim hayatta kalma savaşıma dönmüştü ve Vali hayatta kalanlardan olmuştu.

Garip bir şekilde bu suikast girişimi Vali'nin gücünü pekiştirmiş ve arttırmıştı. Zaten büyü altında olan vatandaşlara göre İskenderiye'ye gelen Büyük İskender gibiydi... Ya da Richmond'a dönen Stonewall Jackson gibi, yaralanmış ama boyun eğmemiş, yönetmek için doğmuş belalı bir pit-bull. Hiç kimse, en azından Lilly'e göre, yöneticilerinin bariz bir sosyopat olduğunun farkında değildi. ***Bunlar zor zamanlar ve zor zamanlar zor liderleri gerektirir.*** Ve komploculara göre Vali istismarcı bir ebeveyn örneğiydi, "ders" veriyor ve zevkle küçük cezalandırmalarını gerçekleştiriyordu.

Lilly ticari mağazaların bulunduğu alandaki iki katlı kırmızı tuğladan bir binaya yaklaştı. Bir zamanların göze güzel

görünen küçük apartmanları şimdi salgın sığınağı işaretlerini taşıyordu. Ahşap çitler dikenli tellerle kaplanmış, çiçek yatakları kurumuş, taşlarla ve pompalı tüfek kovanlarıyla kaplanmıştı. Kapı eşiklerindeki begonya dalları yıpranmış kablolar kadar kuru ve kahverengiydi.

Ahşap plakalarla kapatılmış pencerelere bakan Lilly belki de milyonuncu defa Woodbury olarak bilinen bu korkunç, izole ve hastalıklı ailede kaldığını merak etti. Kalmasının asıl nedeni gidecek başka yerinin olmamasıydı. Hiç kimsenin gidecek başka yeri yoktu. Bu duvarların ardındaki topraklar yürüyen ölümlerle doluydu, geçitler ölüm ve harabelerle tıkanmıştı. Lilly kalıyordu çünkü korkuyordu ve korku bu yeni dünyada en büyük yönetim gücüydü. Korku insanları tetikliyor, içgüdüleri ateşliyor ve insan ruhunun derinliklerinde yatan en ilkel güdüler ile davranışları su yüzüne çıkarıyordu.

Ancak Lilly Caul için kafeslenmiş hayvan deneyi, hayatının çoğunda içinde yatmakta olan başka bir şeyi uyardırmıştı. Rüyalarına giren ve iliklerine işleyen bir şey: *yalnızlık*.

Marietta şehrinin orta sınıfında büyüyen tek çocuk olarak genellikle yalnızdı: yalnız oynar, kafeterya ya da okul otobüsünün arkasında yalnız otururdu... Her zaman yalnızdı. Lisede ince ve keskin zekâsı ile inatçılığı diğer amigo kızlardan ayrılmasına neden olmuştu. Yalnız büyümüştü ve bu

yalnızlığının gizli yükü kıyamet sonrası dünyada da peşini bırakmamıştı. Anlamli olan her şeyi kaybetmişti. Babası, erkek arkadaşı Josh, arkadaşı Megan.

Her şeyi kaybetmişti.

Apartmanı Ana Caddenin doğu ucunda yer alıyordu. Kırmızı tuğlalı sitelerden birideydi. Ölü japon sarmaşığı dalları batı duvarını mantar gibi kaplamıştı. Çatıda yamulmuş anten

ve antika uydu alıcılarıyla kaplıydı ve muhtemelen bir daha asla sinyal almayacaklardı. Lilly yaklaşırken alçak bulutlar dağıldı, floresan kadar soluk ve soğuk olan öğlen güneşi üzerine yansdı. Ensesinde ter damlaları oluştu.

Cebinde anahtarlarını ararken dış kapıdan içeri girdi. Ancak göz kenarından dikkatini bir şey çekince aniden durdu. Sokağın karşısında yere düşmüş perişan figürü gördü. Adam dükkânın önünde çömelmişti. Onu görmek midesine üzüntüden kramplar girmesine eden oldu.

Anahtarlarını tekrar cebine koyup sokağın karşısına geçti. Ona yaklaştıkça kesik nefeslerini daha iyi duymaya başladı. Balgam ve üzüntü yüzünden kesik kesik nefes alıyordu. Kısık, titrek sesi ise sarhoş solukları arasında anlamsız şeyler fısıldıyordu.

Lilly'nin son dürüst arkadaşlarından biri olan Bob Stoo - key yerde cenin pozisyonunda yatıyor, titriyordu. Eski, yırtık, askeri yeşil montu içinde sahipsiz hırdavat dükkânına

bakıyordu. Üzerindeki pencerede ironik ve renklerini güneşin soldurduğu neşeli bir reklam vardı: *bahar indirimi*. Ordu doktorunun kaldırırma yapışmış derin kırışıklar içindeki, kalın yüzüne kazınan acı Lilly'nin kalbini yaraladı.

Geçen kış yaşananlardan sonra adam değişmişti ve artık Woodbury'de kafası Lilly Caul'den daha karışık olan tek insan olabilirdi.

"Zavallım." Ayakları altına toplanmış örgü battaniyeye uzanırken Lilly sakince seslendi. Ter, bayat sigara ve ucuz viski kokusu genzini yaktı. Battaniyeyi üzerine çekerken boş bir şişe yerde yuvarlandı ve giriş kapısına çarparak durdu.

Bob mırıldandı. "Ona söylemeliy..."

Lilly yanında diz çökerek omzunu sıvazladı ve onu sokaktan kaldırarak, temizleyip temizleyemeyeceğini düşündü. Aynı zamanda bahsettiği kişinin Megan olup olmadığını da merak etti. Kıza aşıkı ve Megan'ın intiharı adamı yıkmıştı. Lilly battaniyeyi kirli ensesine kadar çekti ve yavaşça okşadı. "Tamam Bob... O... O daha iyi bir yerde..."

"...söylemeliyim..."

Bir an Lilly kırpışa gözkapakları altındaki beyazları kaplamış kan damarlarını görünce irkildi. Dönüşmüş müydü? Kalbi hızla atmaya başladı. "Bob? Benim Lilly. Kâbus görüyorsun."

Lilly hala hayatta olduğunu anlayınca korkusunu bastırdı. Tabi buna hayatta olmak denebilirse. Muhtemelen sar-

hoş bilinçaltı Megan Lafferty'nin yıkılmış apartman girişinde ipin ucunda sallanan bedeninin sonsuz görüntüsünü gösteriyordu.

“Bob...?”

Gözleri ardına kadar açıldı. Sadece bir anlığına odaklanamayan ama acı ve kederle örtülenmiş gözlerini gördü. “Ona *söylemeliyim*. Onun *söylediklerini* söylemeliyim.”

“Bob, benim Lilly.” Kolunu yavaşça sıvazladı. “Tamam. Geçti.”

Ardından eski doktor bakışlarını yakaladı ve salyaları arasında fısıldadığı şey Lilly'nin kemiklerini dondurdu. Bu sefer açıkça duyabilmişti ve geçen kişi Megan değildi.

Lilly'di.

Ve Bob Stookey'nin ona söylemek zorunda olduğu şey Lilly'nin hayatı boyunca peşini bırakmayacaktı.

2. Bölüm

O gün Doğu Standart Saatine göre saat üçe geldiğinde Gabe arenada yarışmayı sonlandıran son darbeyi indirmişti. Dövüşle geçen dolu dolu bir saat. Gürzün çivili başı, eski ordu kıyafetleri altında zırh bulunan Bruce'un kaburgalarına saplandı ve Bruce yere düştü. Kaba ve sert gösteriden yorulan siyah adam yerde kaldı. Etrafını toz bulutu kaplamıştı ve zor nefes alıyordu.

“KAZANANIMIZ BELLİ OLDU!”

Güçlendirilmiş ses sıralar arasında yankılandı. Arenanın etrafına yerleştirilen, yeraltından geçen jeneratörle çalışan devasa borulardan çıkan çatlak ses tüm kasabayı kapladı. Gabe elinden gelen en iyi William Wallace pozuyla güzünü savurdu. Tezahürat ve alkışlar Gabe'in etrafında zincirli olan

yürüyen ölülerin alçak hırlamalarını bastırıyordu. Çoğu hala insan eti arayışındaydı, kokuşmuş ağızları robot gibi sürekli açılıp kapanıyor ve salyalar akıtıyordu.

“VALİ’NİN GÖSTERİ SONRASI MESAJI İÇİN BEK -
LEMEDE KALIN DOSTLARIM!!”

Hoparlörlerin ardından gelen heavy metal müzik ile elektrik gitar sesleri havayı doldurdu. Bu arada alana müfreze akını başladı. Çoğu genç erkeklerden oluşan kapüşonlu ve deri ceketli kişiler ellerinde uçlarında halka bulunan uzun, çelik sopalar taşıyorlardı.

Isırganların etrafında dolaştılar. Zincirleri çıkartıldı, hal-kalar boyunlarına geçirildi, sesler yükseldi, lider tarafından emirler verildi ve işçiler birer birer yaratıkları toz bulutları içinde en yakındaki geçide götürdüler. Yaratıkların bazıları arenanın altındaki gölgelere sürüklenirken havayı ısırdı, diğerleri ise sahneden indirildikleri için sinirlenen aktörler gibi hırlayıp, yerlere siyah salyalarını akıttılar.

Alice tüm bunları tiksintiyle sessizce izledi. Diğer izleyiciler şimdi ayağa kalkmışlardı. Sert bateri ritimlerine alkışla eşlik ediyor, zombilerin götürülmesini çığlıklarla izliyorlardı. Alice altındaki zemine uzanarak sıranın altındaki siyah tıbbi çantasını aldı. Hızla bulunduğu alandan uzaklaştı ve alanın içine doğru ilerledi.

Alice girişe ulaştığında Gabe ve Bruce alandan uzaklaşıyordu. Güney çıkışına gidiyorlardı. Onların ardından koştu.

Gözünün kenarından ardındaki kuzey girişindeki gölgelerin içinden hayaletimsi bir figürün Kral Lear gibi dramatik bir giriş yaptığını hissetti.

Deri ve zımbalı giysileri içinde alanın ortasına geldiğinde uzun ceketi arkasından esen rüzgârla uçtu. On dokuzuncu yüzyıldan gelme kafa avcısını andırıyordu. Her adımında kalçasındaki tabancası sallanıyordu. Kalabalık onu görünce heyecanla bağırmaya başladı. Alkış ve tezahürat dalgası yayıldı. İşçilerin içinden yaşlıca bir adam kablolu bir mikrofon ile ona yaklaştı.

Alice arkasını dönerek iki yorgun savaşçıya yetiştii. “Bruce, bekle!”

Aksayan bacağıyla yürümeye çalışan iri siyah adam güney girişinin kapısına geldi, durdu ve arkasını döndü. Sol gözü şişerek kapanmıştı, dişleri ise kanla lekelenmişti. “Ne istiyorsun?”

“Gözüne bir bakaydım.” Ona yaklaştı, diz çöktü ve çantasını açtı.

“Ben iyiyim.”

Gabe suratındaki sırtıma ile onlara katıldı. “Ne oldu Bruce, uf mu oldun?”

Alice daha yakından inceleyerek, burun kemerine pamukla pansumana başladı. “Of Bruce... Seni Dr. Stevens’a götürmeme neden izin vermiyorsun?”

“Sadece ezik bir burun,” dedi Bruce ondan uzaklaşırken.

“Sana iyiyim dedim!”

Çantaya vurarak devirdi, içindeki alet ve eşyalar toprağa yuvarlandı. Alice sinirli bir nefes aldı ve parçaları toplamak için eğildi. Bu sırada müzik sustu ve yumuşak, kadifemsi bir ses rüzgâr ve kalabalığın sesini bastırdı.

“BEYLER, BAYANLAR... WOODBURY SAKİNLERİ VE ARKADAŞLARIM... BUGÜN GÖSTERİYE KATILDIĞINIZ İÇİN HEPİNİZE TEŞEKKÜR EDERİM. TAM BİR ŞAHESERDİ!”

Alice omzunun üzerinden geriye baktığında alanın ortasında duran Vali’yi gördü.

Adam sahnede nasıl durulacağını biliyordu. Kalabalığı gözlemlerindeki alevle etkiliyor, el mikrofonunu büyük klişe papazının abartılı samimiyeti ile tutuyordu. Garip, karizmatik bir enerjisi vardı. İri biri değildi, kesinlikle yakışıklı da değildi. Hatta yakından inceleyen biri onun pejmürde ve yetersiz beslendiğini söyleyebilirdi. Ama Philip Blake yine de havaya doğaüstü bir güven duygusu salıyordu. Işığı kristal gibi yansıtan siyah gözleri vardı ve yüzü üçüncü dünya haydudu sakalıyla süslenmişti.

Kafasını çevirerek güney girişine doğru kafa salladı ve üzerindeki soğuk bakışları hissetmek Alice’in iliklerini dondurdu. Hoparlördeki ses çatlayarak yankılandı. **“VE KORKUSUZ GLADYATÖRLERİMİZE ÖZEL OLARAK TEŞEKKÜR ERMEK İSTİYORUM. BRUCE VE GABE! ONLARA SEVGİ-**

NİZİ GÖSTERİN. ONLARA KALBİNİZİ AÇIN!”

Alkış, tezahürat ve bağışmalar birkaç derece daha arttı. Uzaktaki metal sütunlarda köpek havlamaları gibi yankılandı. Vali bir süre devam etmelerine izin verdi, sanki bir senfoniyi sabırla yöneten şef. Alice tıbbi çantasını kapatıp ayağa kalktı.

Bruce kahraman gibi kalabalığa el salladı ve geçidin gölgelerine doğru Gabe’i takip etti. Dini bir ritüel resmiyetiyle çıkışın ardında kayboldu.

Alanın içinde ise Philip Blake başını eğerek tezahürat denizinin dinmesini bekledi.

Ardından gelen sessizlikte sesini hafifçe alçaltarak yumuşak bir şekilde konuşmaya başladı ve kadifemsi sesi rüzgâr ile taşındı. “ŞİMDİ... BİR DAKİKALIĞINA CİDDİ OLALIM... KAYNAKLARIMIZIN AZALDIĞININ FARKINDAYIM. ÇOĞUNUZ YEMEĞİİ KISTI VE PAY ALMAYA BAŞLADI. FEDAKÂRLIK YAPMAYA BAŞLADI.”

Kalabalığa bakarak göz teması kurmaya başladı.

“ENDİŞELERİN ARTTIĞINI BİLİYORUM. AMA HE-PİNİZ ŞUNU BİLİN... RAHATLAMAMIZ ÇOK YAKIN. BİRKAÇ YAĞMA YAPILACAK... İLKİ YARIN... VE BU YOLCULUKLARDAN BİZİ BİR SÜRE DAHA İDARE EDEBİLECEK KADAR KAYNAK ELDE EDİLECEK. VE İŞTE ANAHTAR BU BEYLER VE BAYANLAR. EN ÖNEMLİ ŞEY BU. DEVAM EDECEĞİZ! ASLA PES ETMEYECEĞİZ! HİÇBİR ZAMAN!”

Seyircilerin birkaçı alkışladı, ancak geneli sessiz kaldı. Sert, soğuk koltuklarında şüpheli bir şekilde bekliyorlardı.

Haftalardır paslı, soğuk kuyu suyu ve bakımı yapılmayan bahçelerden toplanmış çürük meyvelerle beslenmişlerdi. Konserve etlerin ve kurutulmuş kuş etlerinin sonuncularını çocuklarına vermişlerdi.

Alanın ortasında duran Vali onlara bakmaya devam etti.

“BEYLER VE BAYANLAR, WOODBURY’DE YENİ BİR TOPLULUK KURULUYOR... VE BU TOPLULUĞU KORUMAK BENİM KUTSAL GÖREVİM. YAPILMASI GEREKENLERİ YAPACAĞIM. FEDA EDİLMESİ GEREKENLERİ EDECEĞİM. TOPLULUĞUN ANLAMİ BUDUR! KENDİ İHTİYAÇLARINIZI TOPLULUĞUN İHTİYAÇLARI İÇİN FEDA ETTİĞİNİZDE, BAŞINIZ DİK YÜRÜYEBİLİRSİNİZ!”

Bu alkış seviyesini biraz arttırdı, seyircilerden bazıları Allah’a yakarıp nidalar koparttı. Vali bu seslerin tadını çıkarttı.

“SİZLER SALGIN YÜZÜNDEN ÇOK ACI ÇEKTİNİZ. TÜM HAYATINIZ BOYUNCA SIKI ÇALIŞIP ELDE ETTİĞİNİZ HER ŞEY SİZDEN ÇALINDI. ÇOĞUNUZ SEVDİKLERİNİZİ KAYBETTİNİZ. AMA BURADA... WOODBURY’DE... İNSAN YA DA YARATIKLARIN SİZDEN ALAMAYACAĞI BİR ŞEYE SAHİPSİNİZ: BİRBİRİNİZE!”

Seyircilerden bazıları ayağa kalkarak elele tutuştu, diğerleri ise yumruklarını havaya kaldırdı. Gürültü iyice arttı.

“SİZİN İÇİN ÖZETLEMEME İZİN VERİN: ŞU ANDA

DÜNYADA SAHİP OLDUĞUMUZ EN DEĞERLİ VARLIK KENDİ İNSANLARIMIZ. VE İNSANLARIMIZ İÇİN... ASLA PES ETMEYECEĞİZ... ASLA TEREDDÜT ETMEYECEĞİZ... VE ASLA İNANCIMIZI YİTİRMEYECEĞİZ!”

Daha fazla seyirci ayaklandı. Alkış ve tezahüratlar göğsüne yükseldi.

“BİR TOPLUMUNUZ VAR! VE BUNA SAHİP ÇIKAR-SANIZ, DÜNYADAKİ HİÇBİR GÜÇ BUNU SİZDEN ALAMAZ! HAYATTA KALACAĞIZ. SİZE SÖZ VERİYORUM. WOODBURY HAYATTA KALACAK! DUALARIM SİZİN-LE... DUALARIM WOODBURY’LE!”

Arenanın karşısından gelen Alice arkasına bile bakmadan güney girişinden çıktı.

Bu filmi daha önce de görmüştü.

Oyun sonrası gösterisinden sonra, Philip Blake arenanın sonundaki çöp dolu sütunların altındaki erkekler odasını ziyaret etti. Kemerlerin dar geçitleri kuru idrar, küf ve fare pisliği kokuyordu.

Philip kendini rahatlatmak için yüzüne su çarptı ve kırık aynadaki kübist yansımasına baktı. Zihninin derinliklerinde, anılarının köşesinde kalan bir noktada, ufak bir kızın çılgınlıkları hafifçe yankılandı.

İşini bitirdikten sonra kapıyı çaldı. Metal uçlu botları ve uzun zincir kemeri çınlıyordu. Uzun bir koridor, bir set merdiveni, tekrar bir koridor ve sonunda indiği merdivenlerden sonra üzerinde çizikler ve antik grafitiler bulunan tekerlekli

garaj kapısına ulaştı.

Gabe soldaki son kapının önünde duruyordu. Yağ tenekesine uzandıktan sonra kırık pencereden dışarı ıslak bir şeyler attı. Vali tek kelime etmeden yaklaştı ve pencerelerden birinin önünde durdu. “Bugün iyi iş çıkarttın.”

“Teşekkürler patron.” Gabe tenekeye uzanarak bir parça daha aldı. Bileğinden kopmuş bir insan ayağı kanla parlıyordu. Sıradan bir şekilde açıklıktan fırlattı.

Philip kan damlalarıyla kirlenmiş camdan baktı. Birbirine giren zombileri gördü. Soluk mavi gözlerden ve siyahlaşmış ağızlardan oluşan iki düzine ısırgan bugünün gösterisinden kurtulmayı başarmış ve yerdeki vücut parçalarının üzerine, yer mantarı için kavga eden domuzlar gibi saldırıyorlardı. Philip bakmaya devam etti. Andan büyülenmiş, gösteri gözlerini kamaştırmıştı.

Bir süre sonra Philip bakışlarını iğrenç sahnedan uzaklaştırdı ve içi taze kalıntılarla dolu tenekeyi gösterdi. “Bu sefer kim?”

Gabe kafasını kaldırdı. Siyah balıkçı yaka kazağı göğsünün üstünde yırtılmış, göğsündeki zırhı gösterecek şekilde açılmıştı. Koltuk altları yaşananların kanıtı gibi terle ıslanmıştı. Kanla kaplı ameliyat eldivenleri giyiyordu. “Nasıl yani?”

“İçeri fırlattığın parçaların sahibi kim?”

Gabe kafasını salladı. “Oh... Postanenin yanında yaşayan yaşlı garip adam.”

“Umarım doğal nedenlerle ölmüştür?”

“Evet.” Gabe kafasını salladıktan sonra açıklıktan bir parça daha fırlattı. “Geçen gece astım krizi tutmuş. Biri adamın amfizemi olduğunu söyledi.”

Vali derin bir iç çekti. “O artık Cennette. Bana bir kol ver. Dirsekten aşağı. Ve ufak organlardan da bir tane... Böbrek, kalp.”

Gabe durakladı. Yemek yarışından gelen iğrenç ıslak sesler koridoru dolduruyordu. Gabe Vali’ye anlayış, etkilendirme ve hatta liderine yardım etmeye çalışan izcinin görev sorumluluğu hissiyle garip bir bakış attı. “Bak ne diyeceğim? Sen eve git, onları ben sana getiririm.”

Vali baktı. “Neden?”

Gabe omuzlarını kaldırdı. “İnsanlar benim bir şeyler taşıdığımı gördüklerinde önemsemiyor. Ama sen bir şey taşıdığına, yardım etmek istiyorlar... Belki ne olduğunu sorup, ne yaptığını merak edebilirler.”

Philip bir süre adama baktı. “Haklısın.”

“Çok da iyi olmaz.”

Philip tatminkâr bir şekilde başını salladı. “Peki o zaman. Senin dediğin gibi yapalım. Gecenin geri kalanında evimde olacağım, o saatlerde getirirsin.”

“Tamam.”

Vali gitmek için arkasını döndü, sonra durdu ve tekrar Gabe’e dönerek gülümsedi. “Gabe... Teşekkürler. İyi birisin.

Elimdekilerin en iyisi.”

Kalın boyunlu adam sırttı. İzci için bir rozet daha. “Teşekkürler patron.”

Philip Blake dönerek yürüyüşünde ufak bir değişikliklerle merdivenlere yöneldi. Belirsiz ama yine de fark edilebilen bir topallama vardı.

Woodbury’de vali konağına en yakın bina Ana Cadde sonundaki büyük kompleks binanın üç odalı dairesiydi. Bina sıkıca güçlendirilmişti, kapısında vardiyalı olarak sürekli korumalar vardı ve bir grup da sokağın karşısında makineli tüfeklerle bekliyordu. Temiz, sarı kiremitlerden oluşan bina grafiti ya da kanla kaplanmamıştı.

Philip Blake yirmi dört aydır mektup görmeyen metal posta kutusunun önünden mutlulukla ısıklık çalarak antreye girdi. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Küçük kasabadaki vatandaşlarına, büyük ailesine, bu yeni dünyadaki yerine iyi ve eşit davrandığını düşünüyordu. İkinci katın koridorunun ortasında bulunan dairesinin önünde durdu, anahtarlarını çıkarttı ve içeri girdi.

Daire asla *Architectural Digest* dergisinin sayfalarında yer alamazdı. Halı kapı odaların çoğunda mobilya yoktu. Etrafa saçılmış bir kaç sandalyenin etrafı kutularla kaplıydı. Ama mekân temiz ve düzenliydi.

“Baba geldi,” dedi neşeyle oturma odasına girerken. “Geç kaldığım için üzgünüm tatlım... Yoğun bir gündü.” Si-

lahını çıkarttı, ceketini astı. Anahtarıyla silahını kapının yanındaki komodine bıraktı.

Odanın karşısında, soluk yazlık elbise giyen ufak bir kız sırtı ona dönük duruyordu. Hafifçe resimli duvara çarpıp duruyordu. Akvaryumundan kaçmaya çalışan japon balığını andırıyordu.

“Küçük prensesim nasıl?” Çocuğa yaklaştı. Bir anlığına normal hayatın evcil yaşantısında kaybolan Philip diz çöktü ve sarılmasını bekleyerek ona uzandı. “Hadi ama tatlım... Benim baban. Korkma.”

Zamanında küçük bir kız olan şey birden arkasını döndü, boynuna takılmış zincirle boğuşuyordu. Çürümüş dişleriyle onu ısırmaya çalışırken iç burkan bir hırlama çıktı ağzından. Bir zamanlar masmavi gözleri olan sevimli yüzü, şimdi ölüleri denizanasına benzer rengini almıştı. Gözleri bomboştu, süt beyazı mermer gibiydiler.

Zemine çökerken Philip Blake’in içindeki tüm neşe uçtu. Önünde dizlerini bağdaştırıp halının üzerine oturdu. **Beni tanımadı.** Zihni deli gibi çalışmaya, karanlık düşüncelere yönelmeye başladı: **Beni neden tanımıyor?**

Philip Blake zombilerin öğrenebileceğine, hafıza ve geçmişlerinin kalıntılarına ulaşabileceklerine inanıyordu. Teorisinin hiçbir bilimsel dayanağı yoktu, ama buna inanmak zorundaydı.

“Sorun yok Penny. Benim baban.” Tutması için elini

uzattı. “Elini ver tatlım. Hatırladın mı? Elele tutuşup Rice Gölüne yaptığımız uzun yürüyüşleri hatırlıyor musun?”

Elini gelişigüzel yakalayıp ağzına götürmeye çalıştı. Küçük pıranamsı dişleri açılıp kapanıyordu.

Hızla elini geri çekti. “Penny, hayır!” Şansını tekrar deneyerek nazikçe elini tutmaya çalıştı. Ancak tekrar ısırmaya çalıştı. “Penny, yapma!” Öfkesine hâkim olmayı denedi. “Bunu yapma. Benim... Baban... Beni tanımadın mı?”

Tekrar elini yakaladı. Siyahlaşmış, çürümüş ağzı havayı ısırtıyor, zehirli, kötü kokan nefesi havayı dolduruyordu.

Philip geri çekildi. Ayağa kalktı. Ellerini saçından geçirirken, üzüntüden midesine kramplar girmişti. “Hatırlamaya çalış bebeğim.” Kızına yalvarırken, hıçkırmak üzereymiş gibi bir sesi vardı. “Bunu yapabilirsin. Biliyorum. Kim olduğumu hatırlamaya çalış.”

Kıza benzeyen şey zincirlerini çekiştirdi, ağzı istem dışı ısırmaya çalışıyordu. Kirli kafasını kaldırdığında, beyaz gözlerinde açlık ve biraz da şaşkınlıktan başka bir şey yoktu. Uyurgezer birinin orada olmaması gereken bir şey gördü - gündekine benzer bir şaşkınlık.

“Allah kahretsin çocuk, kim olduğumu biliyorsun!” Philip yumruklarını sıktı ve üzerine yürüdü. “Bana bak. Ben senin babanım! Bunu hatırlamıyor musun? Babanım, lanet olsun. Bana bak!!”

Ölü çocuk hırladı. Philip öfkeyle inledi. İçgüdüsel ola-

rak onu tokatlamak için eli havaya kalktı. Ancak tam o sırada çalan kapı tüm büyüü bozdu. Philip sesi duyunca durakladı, sağ eli hala tokat atma niyetiyle havadaydı.

Biri arka kapıyı çalıyordu. Omzunun üzerinden baktı. Ses mutfaktan geliyordu. Buranın arka kapısı, dar sokağa bakan harabelerle dolu bir yere açılıyordu.

Derin bir nefes alarak elini indirdi ve öfkesini bastırdı. Çocuğa arkasını döndü ve dairenin diğer tarafına geçerken sakinleştirici nefesler aldı. Arka kapıya gitti ve kapıyı açtı.

Gabe gölgeler içinde duruyor ve yağ lekeleri olan bir kutu taşıyordu. “Selam patron. İsteddiğini söylediğin şeyler...”

Philip kutuyu aldı ve hiçbir şey söylemeden içeri girdi.

Gabe karanlık içinde beklemeye devam etti. Kapı sura-tına çarpılırken kötü karşılamadan dolayı üzgündü.

O gece Lilly uyumakta güçlük çekti. Georgia Üniversitesi tişörtü ve iç çamaşırları içinde, çıplak yatağında yatar-ken, alçı kaplı tavanındaki çatlaklara bakıp rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyordu.

Ensesindeki, omurgasındaki ve eklemlerindeki gerginlik elektrik akımı gibi belli aralıklarla tüm bedenini dolaşıyordu. Elektroşok tedavisi bunun gibi bir şey olmalıydı.

Bir zamanlar anksiyete bozukluğu için bu tedaviyi öne-ren bir terapisti olmuştu. Kabul etmemişti. Ama her zaman tedavinin işe yarayıp yaramayacağını merak etmişti.

Artık bütün deli doktorları gitmiş, kanepeler ters dön-

müş, ofisler terk edilmiş, eczaneler yağmalanmış, tüm psikoloji alanı spa ve su parklarından ibaret hale gelmişti. Artık Lilly Caul tek başınaydı. Yorucu uyku sorunu ve rahmetli Josh Lee Hamilton'un sürekli aklına gelen anılarıyla baş başaydı.

Lilly, sürekli Bob Stookey'in kaldırım kenarında katonik halde söylediklerini düşünüyordu. Zorlu nefesinden çıkan kısık kelimelerini duymak için eğilmek zorunda kalmıştı.

"Söylediklerini ona söylemeliyim," diye fısıldamıştı Bob kulağına. "Ölmeden önce... Bana dedi ki... O Lilly' di... Lilly Caul. Oydu... Sevdığı tek kişi."

Lilly buna asla inanmamıştı. Hiçbir zaman. O zamanlarda da. Büyük Josh Hamilton hayattayken. Woodbury serilerinden biri soğukkanlılıkla Josh'u öldürdüğünde bile. Suçluluk yüzünden Lilly'nin kalbinin etrafında bir duvar mı vardı? Josh'un devam etmesine izin verdiği, onu genellikle koruma olarak kullandığı için miydi?

Yoksa başkasını sevebilecek kadar kendini sevmediğinden miydi?

Katatonik halde bir sarhoştan duyduktan sonra Lilly korkuyla gerilmişti. Radyoaktif gibi yaşlı adamdan uzaklaşmış ve koşarak apartmanına dönerek kendini içeri kilitlemişti.

Şimdi, hüznü apartmanının sonsuz karanlığında, hu-

zursuzluk ve endişe tenini acıtıyor, eski günlerde şeker niyetine kullandığı ilaçlarını özlüyordu. Bir tane Valium, Xanax ya da biraz Ambien için sol yumurtalığını verirdi... Hatta sert bir içkiye bile razıydı. Biraz daha tavana baktıktan sonra aklına bir fikir geldi.

Yatağından çıkarak şeftali sandığı içindeki eşyalarını karıştırdı. İki konserve et, beyaz sabun ve yarısı kullanılmış tuvalet kâğıdı arasında neredeyse bitmiş bir şişe NyQuil buldu.

Şişenin dibinde kalanları içti ve tekrar yatağa uzandı. Gözlerini ovduktan sonra, zihnini boşaltmak için yavaş nefesler aldı ve sokaktan gelen jeneratör seslerini dinledi.

Bir saatten daha kısa bir zamanda terli yatağına gömüldü ve canlı, korkunç bir kâbus görmeye başladı.

Boş midesindeki NyQuil'in etkisi ya da zihninde kalan gladyatörlerin iğrenç savaş sahnelerinden olabilirdi. Ya da Josh Hamilton için adı konulmamış duygularından bile kaynaklanıyor olabilirdi. Ama nedeni ne olursa olsun Lilly kendini gecenin bir vakti, mezarlıkta dolaşp, umutsuzca Josh'un mezarını ararken buldu.

Kayboldu ve arkasındaki ormandan gelen vahşi hırlamayı duydu. Dalların kırıldığını, toprağın hışırdadığını, yürüyen ölülerin aksak ayak seslerini duyabiliyordu. Yüzlercesi onun için geliyordu.

Ay ışığı altında tek tek mezar taşlarına baktı... Josh'un dinlendiği yeri arıyordu.

İlk başlarda ritmik ayak sesleri rüyanın alt metnini oluştuyordu. Uzaktan gelen seslerin zayıf ekosu vardı ve canlanın ölülerin sesleri altında kalıyordu. Lilly başlarda bu sesin farkına bile varmadı. Önemli mezar taşını bulmakla o kadar meşguldü ki, gri orman içinde koşturuyordu. Isırganlar yaklaştı.

En sonunda dik yokuşun taşlı toprağı ve kuru ağaçların arasında duran uzaktaki taze mezarı gördü. Gölgeleğin arasında, kemik beyazı mezar taşı tek başına duruyor, aym solgun ışığı yüzeyinden yansıyor. Nemli, yeni kazılmış toprak yığınının önündeydi ve Lilly yaklaştıkça üzerinde yatanlar ay ışığında daha görünür hale geldi:

JOSHUA LEE HAMILTON 15-1-1969 21-11-2012

Mezar alanına yaklaştığında ayak seslerini duydu. Rüzgâr fısıldıyordu. Zombiler etrafını sardı. Gözünün kenarından ona yaklaşan grubu görebiliyordu. Ağaçların içinden çıkıp, yırtık cenaze kıyafetleri içinde ona doğru geliyorlardı ve ölü gözleri karanlıkta elmas gibi parlıyordu.

Mezara yaklaştıkça ayak sesleri arttı.

Yokuşu tırmanarak mezara yaklaştı. Ayak sesleri kısık vurma seslerine döndü. Kapıya vuran bir yumruk, belki de tabutun *içinden* geliyordu. Sesler toprak katmanları tarafından bastırılıyordu. Lilly nefes alamıyordu. Mezar taşının yanında diz çöktü. Vurma sesleri Josh'un *mezarından* geliyordu. Sesler artık o kadar yüksekti ki, mezarının üstündeki

toprak titreyerek, ufak heyelanlar halinde dağılmaya başladı.

Lilly'nin korkusu değişti. Parlayan toprak tepesine dokundu. Kalbi dondu. Josh oradaydı, tabutunun içinden yumruk atıyor, ölümden kurtulmak için son çabalarını sarf ediyordu.

Ölüler Lilly için geliyordu. Kokmuş nefeslerini ensesinde hissedebiliyordu. Uzun gölgeleri yamacım iki tarafından üzerine düşüyordu. Lanetlenmişti. Josh dışarı çıkmak istiyordu. Yumrukların şiddeti arttı. Lilly mezara baktı, gözyaşları yanaklarından akarak çenesinde birikti. Gözyaşları toprağı ıslattı. Josh'un basit tabutunun kaba tahtaları toprağın altında göründü. Parçaların arasında bir şey hareket ediyordu.

Lilly ağladı. Zombiler etrafını sardı. Yumruklar gök gü-rültüsüne döndü. Lilly ağladı ve kibarca tabuta uzandı, ardından...

...Josh ahşap parçaların arasından fırladı. Kâğıttan yapılmışlarcasına parçaladı, aç ağzı havayı çiğniyor, insana benzemeyen bir sesle inliyordu. Lilly çığlık attı ancak sesi çıkmadı. Josh'un büyük kare suratı kana susamış bir şekilde boğazına uzandı. Gözleri gümüş para kadar ölü ve parlaktı.

Çürük dişlerinin atar damarına yaptığı baskı ile Lilly kaskılarak uyandı.

Lilly yatakta birden doğruldu. Terlemişti. Kapısının çalınmasına sabah güneşinin titrek ışıkları eşlik ediyordu. Derin bir nefes aldı. Gözünü kırpıştırarak kâbusu uzaklaştırmaya çalıştı. Kendi çığlığının sesi hala kulaklarında yankılanıyor -

du. Kapı çalınmaya devam etti.

“Lilly? İyi misin?”

Kapının dışından gelen tanıdık sesi zor duydu. Yüzünü sıvazlayarak derin nefesler aldı ve üstünü toparlamaya çalıştı.

Bir süre sonra odaklandı ve nefes alışları normale döndü. Yataktan çıktı. Pantolon ve tişörtünü ararken sersem gibiydi. Kapıyı çalan kişi heyecandan vuruşlarını arttırmıştı.

“Geliyorum!” Kıyafetlerini giyerken zorla sesini topladı.

Kapıya gitti. “Oh... Merhaba.” Kapıyı açıp soluk ışık altında Martinez’i görünce mırıldandı.

Uzun bacaklı Latin, başına korsan gibi bandana takmıştı ve kolları kesik iş kıyafetlerinden çıkan kaslı kolları vardı. Geniş omzuna taktığı bir tüfeği vardı ve yakışıklı yüzü endişeyle bakıyordu. “Burada ne oluyor?” Korkuyla parlayan gözleri Lilly’e kilitlenmişti.

“İyiyim,” dedi. Kendini bile kandıramamıştı.

“Unuttun mu?”

“Şey... Hayır.”

“Silahlarını al Lilly. Malzeme aramaya çıkıyoruz ve her -
kese ihtiyacımız var.”41 42

3. Bölüm

“Günaydın patron!”

İsmi Gus olan orta yaşlı, kel adam Martinez ve Lilly’i kasabanın kuzey tarafındaki girişi kapatan uzaktaki kamyonetin orada karşıladı. Gergedan derisi gibi kalın boynu ve göbek kısmını saran yağ lekeli kolsuz tişörtüyle Gus bir kasala benziyordu. Ancak zekâdan eksik olan kısımlarını, sadakati ile tamamlıyordu.

“Günaydın Gus.” Martinez yaklaştı. “Şu boş gaz tenekelelerinden birkaçını alabilir misin? Belki yolda turnayı gözünden vururuz.”

“Hemen patron.”

Gus arkasını döndü ve koltuğunun altında okumaya fırsat bulamamış gazete gibi taşıdığı 12 kalibrelik silahını tuttu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Martinez ve Lilly küçük trolün köşeden kayboluşunu izlediler.

Lilly doğuya baktı ve günün ilk ışıklarının barikat üstünden yükseldiğini gördü. Saat daha yedi bile olmamıştı ve geçen haftanın sezon dışı soğuğu yumuşamıştı. Georgia'nın bu kısımlarında bahar garip olabiliyordu. Soğuk ve ıslak gelip, uyarıda bulunmadan sıcak ve nemli bir hale dönebiliyordu.

"Lilly, neden arkada diğerleriyle gelmiyorsun?" Martinez az ilerilerinde olan askeri kargo kamyonunu gösterdi.

"Yaşlı Gus'ı yolda bir şey alma ihtimalimize karşı ön koltuğa yerleştireceğim."

Sallanan meşelerin altında oyalanırken, ağır yük kamyonunu diğer kamyonlara dik olarak park etmişlerdi. Kocaman çamur kaplı tekerleri ve perçinli kasasıyla bir tank kadar dayanıklıydı. Yakınlardaki Ulusal Güvenlik kampından almışlardı. Arka kısmı muşamba ile örtülmüştü.

Martinez ve Lilly yaklaşıırken, kamyonun ön kısmından kepli ve ipek turne ceketi giyen yaşlıca bir adam belirdi. Ellerini yağlı bez parçasıyla siliyordu. Rüzgâr yanığı, bronz tenli altmış yaşlarında, ama kurnaz bakışları ile kırılmış keçisakalı olan David Stern lise futbol koçunu andıran sert bir mizaca sahipti. "Yağı bitmişti," dedi Martinez'e. "Biraz geri dönüşüm yapıp koydum... Bir süre idare eder. Günaydın Lilly."

Lilly bitkin bir şekilde başını salladı ve kısık sesle

selamladı.

Gus bir çift kirli plastik gaz kutusuyla geri döndü.

“Onları arkaya bırak Gus.” Martinez kamyonun arkasına geçti. Lilly ve David onu takip etti. “Küçük hanım nerede David?”

“Burada!” Muşamba açıldı ve Barbara Stern beyazlayan saçlarla kaplı kafasını dışarı çıkarttı. O da altmışlı yaşlarının ortasıydı. Solmuş koton havai elbisesi üzerine kot ceket giymişti ve yaşlanan doğa ananın vahşi, gümüş dalları saçlarının arasındaydı. Derin kırıklıkları olan bronz yüzü yıllarca kocasını diken üzerinde tutan keskin zekâsı ile canlanmıştı. “Junior’a bir şey öğretmeye çalışıyorum. Diş çekmeye benziyor.”

“Junior” dediği kişi anında muşambanın altından kafasını çıkartarak ona katıldı.

“Dırdırcı,” dedi genç adam yüzündeki ukala gülümseme ile. Bebek yüzlü yirmi iki yaşındaki Austin Ballard uzun, koyu, kıvrıkcık saçlara sahipti. Gözleri yaramaz çocuklar gibi parlıyordu. Bol deri ceket ve boynuna astığı çeşitli kolyeler ile ikinci sınıf kötü çocuk, rock yıldızı havası veriyordu. “Sen buna nasıl katlanıyorsun Dave?”

“Çokça içip, söylediği her şeye katılıyorum.” David Stern, Martinez’in arkasından lafa daldı. “Barbara, çocuğa annelik yapmayı bırak.”

“Burada ateş yakmaya çalışıyordu. Onun burada sigara

içmesine müsaade edip, hepimizi cennete göndermesine izin mi verseydim?”

“Pekala, herkes hazırlansın artık.” Martinez şarjörünü kontrol etti. Akli tamamen işindeydi ve belki de biraz gergindi. “Yapmamız gereken işler var. Anlaşmayı biliyorsunuz. Elimize yüzümüze bulaştırmadan bitirelim şu işi.”

Martinez, Lilly ve David’e diğer ikisiyle arkaya geçmesini söyledi. Ardından da Gus’la öne geçti.

Lilly yukarı tırmanarak kargo bölümüne çıktı. Havasız oda bayat ter, barut ve küf kokuyordu. Kafesli yuvarlak lamba loş ışığını kıvrımlı zeminin iki tarafına yerleştirilmiş konteynerler üzerine yansıtıyordu. Lilly oturabilecek bir yer aradı.

“Senin için yer tuttum.” Austin yüzündeki şehvetli gülümsemeyle yanındaki boş koltuğu gösterdi. “Hadi otursana. Korkma ısırمام.”

Lilly gözlerini devirdi, derin bir nefes aldı ve genç adamın yanına oturdu.

“Ellerini kendine sakla Romeo.” Barbara Stern karanlık kasanın arka tarafından şakayla seslendi. David’in yanında -ki alçak bir sandığın üzerine oturmuştu ve karşısında oturan ikiliye gülüyordu.

“Ama iyi bir çift oldular, değil mi?” dedi David gözleri parlayarak.

“Ah, lütfen.” Lilly hafif bir tiksintiyle mırıldandı. Şu

anda istediği son şey yirmi iki yaşında biriyle ilişkiye başlamak. Özellikle de Austin Ballard gibi flörtleşmeyi seven bir çocukla. Kuzeyden Woodbury'e besinsiz ve susuz kalmış on kişilik bir grupla giriş yaptığından beri geçen üç ay içerisinde yalnız olan her kadına asılmıştı. Üstelik menopozda olmaları bile bu durumu değiştirmemişti.

Ancak biraz baskı yapılırsa, eski arkadaşı Megan'ın Austin Ballard için söylediği "göze güzel geliyor" terimini kabul edebilirdi. Uzun ve kıvrık kirpikleriyle Lilly'nin yalnız ruhunu kolaylıkla ele geçirebilirdi. Ayrıca bu çocukta yakışıklılığı dışında da bir şeyler vardı. Lilly onu hareket halinde görmüştü. Bebek yüzü ve serseri çekiciliğinin altında, sert, salgının sertleştirdiği genç bir adam vardı. Hayatta kalan arkadaşları için kendi hayatını riske atmaya dünden hazırды.

"Lilly elde edilmesi zor kadını oynamayı seviyor." Austin'in suratında hala çarpık bir gülümseme vardı. "Ama sonunda ikna olacak."

"Hayal kurmaya devam et." Kamyon titreyip hırlamaya başladığında Lilly'in mırıltısını bastırdı.

Araç yavaşça ilerlemeye başlarken arka taraf salandı.

Lilly dışarıdan gelen büyük dizel bir motorun sesini duydu. Çıkışın açıldığını anladığında midesi kasıldı.

Martinez ufak kamyonun açıklığının önünden çekilmesini izledi. Barikattaki yedi metrelik açıklığın önünden çekilen araç etrafı egzoz dumanına boğdu.

Woodbury yakınındaki orman soluk güneş ışığında göründü. Yakınlarda zombi yoktu. Henüz. Hala alçakta olan güneş uzak ağaçların üstünde parlıyor, şafak sisini bastırma-ya çalışıyordu.

Beş metre daha ilerleyen Martinez aracı durdurarak camını indirdi. Duvarın köşesine park edilmiş vincin üzerindeki silahlı iki adama baktı. “Miller! Bana bir iyilik yapabilir misin?”

Afro Amerikalı zayıf bir adam aşağı sarktı. “İste yeter ki patron.”

“Biz burada yokken duvarı ısırganları yaklaştırmayın. Olur mu?”

“Tabi ki!”

“İçeri kolayca girmek istiyorum. Anlarsın ya.”

“Biz hallederiz! Merak etme!”

Martinez penceresini kapatırken derin bir nefes aldı. “Evet, tabi,” diye mırıldandı. Kamyonun vitesini değiştirdi ve gaza bastı. Araç tozlu sabah güneşine doğru ilerlemeye başladı.

Bir an Martinez sürücü aynasından arkaya baktı. Devasa büyüklükteki tekerleklerden kalkan tozların ardında uzaklaşan Woodbury’ye baktı. “Endişelenme... Tabi... Ne sorun çıkabilir ki?”

85. yola çıkmaları yarım saatlerini aldı. Martinez batıya giden yolu takip etti. Terk edilmiş araba ve kamyon karma -

şası arasında devam ederken hızını kırk ile elli kilometrede tutarak, ağaçların içinden çıkarak onlara saldırabilecek herhangi bir ısırgandan uzak durmaya çalıştı.

Kargo kamyonu harabeler arasında zikzaklar çizerken, arkada oturanlar sallantılar yüzünden sıkı sıkı tutunmak zorunda kaldılar. Midesi bulanana Lilly, sallantılar arasında Austin'e değmemeye çalıştı.

Ana cadde üzerinde ilerlerken, 18. Otoban üzerinde Woodbury'e çok benzeyen küçük çiftlik kasabası Greenville'i geçtiler. Bir zamanlar Greenville kırmızı tuğladan hükümet binaları, beyaz kubbeleri ve Viktoryan evleri ile ilçe merkeziydi. Şimdi tüm kasaba terk edilmiş ve sert sabah güneşi altında yaşam belirtisi olmadan yıkık dökük duruyordu. Uçuşan arka muşamba üzerinden Lilly kapatılmış pencereleri, kırık sütunları ve ters dönmüş araçları görebiliyordu.

"Greenville temizlenmiş gibi görünüyor." Yıkımın yanından geçerken David Stern mutsuz bir ifadeyle dışarı bakıyordu. Çoğu pencerede büyük Ö harfleri vardı. Öldüler anlamında. Önemsemeyin anlamında. Eyaletin bu kısmındaki çoğu binayı süsleyen bu harfler çok şey anlatıyordu.

"Plan ne Dave?" Austin av bıçağı ile tırnaklarını temiz liyordu ve bu Lilly'i çok rahatsız etmişti. Bunun alışkanlık mı olduğu, yoksa sadece hava atmak için mi olduğuna karar verememişti.

David Stern omuzlarını silktili. "Sanırım sonraki kasaba

Hogansville'deki markette Martinez bir şeyler bulabileceğimize inanıyor.”

“İnanıyor mu?”

David tekrar omuzlarını silkti. “Kim bilir... Tamamen şans işi.”

“Evet, pekâlâ... Bu *süreç* içinde *bizim* işimiz şansa kalmasın da.” Dönerek dirseğiyle yavaşça Lilly’i kaburgalarından dürttü. “Anladın mı, Lilly?”

“Hı hı,” diye başından savdıktan sonra tekrar dışarı bakmaya başladı.

İki ana şeritten oluşan tanıdık bir yoldan geçtiler. Trafik tabelası güneşte parlıyordu. Mağaza logosu güneşte solmuş, mavi yazılar çatlamış ve kuş pisliği ile kaplanmıştı.

Walmart

Az parayla, güzel yaşayın.

Geçen yıl olanları hatırladığında Lilly’nin karın bölgesinde soğuk terler oluştu. Tam da bu Walmart’ta o, Josh ve Atlanta’da tanıştıkları adam ilk olarak Martinez ile onun adamlarına denk gelmişti. Bulanık anılarının arasında Lilly silah ve malzeme aradığını hatırladı... Ardından da Martinez’e koştüğünü... Karşılıklı bakışmalar... Megan korkuyordu... Martinez’in pazarlamacı konuşması... Sonrasında ise Josh’un Woodbury’i deneyip denememeleri üzerinde düşünmeye başlaması.

“*Bu* mağazanın nesi var?” Park alanının önünden geçer-

ken Austin başparmağı ile mağazayı gösterdi.

“Çok sorunlu,” diye mırıldandı Lilly.

Walmart’ın otoparkında başıboş dolaşan zombiler gördü. Ters dönmüş araçlar ve etrafa saçılmış alış veriş arabaları rüzgâr tarafından o kadar hırpalanmışlardı ki fosil gibi görünüyordular. Gaz istasyonları geçen Şubat ayındaki yangınlar yüzünden kararmış ve kömüre dönmüştü. Ve mağaza kırık cam, sallanan metal ve pencerelerden fişkıran bol kutular ile antik bir harabeyi andırıyordu.

“Burası uzun zaman önce yemek ve malzeme için yağmalandı. Herkes buradan bir şeyler aldı,” dedi David Stern.

Walmart’ı geçerken Lilly kalkan muşambanın arasından kuzeyindeki kırsal alana baktı. Uzaktan taş altındaki böcekler gibi küçük ve belirsiz görünen ısırganların gölgeleri mısırsapları arasında ileri geri hareket ediyordu.

Geçen yıl gelen sürünün ardından zombi faaliyeti artmış, yaşayan ölülerin sayısı çoğalarak terk edilmiş arka sokaklar ve çiftlik alanlarına yayılmıştı. Söylentiler, Washington ve batıdaki yer altı laboratuvarlarında kalan sayılı bilim adamının yeniden canlanan ölülerin davranış modelleri ve nüfus artışları üzerine çalışmalar yaptığı, ancak bunların hiçbirinin umut vadetmediği üzerineydi. Kötü haber alana yayılmıştı. Şimdi de kargo kamyonunun loş ışıklı arka bölümüne yayılmıştı ve Lilly karanlık düşüncelerini kafasından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

“Hey, Barbara.” Lilly karşısında oturan gri saçlı kadına baktı. “Şu meşhur hikâyeni yeniden anlatsana.”

Austin sevimli bir şekilde gözlerini devirdi. “Allah’ım lütfen tekrar olmaz.”

Lilly ona baktı. “Sen sessiz olsana. Hadi Barbara, bize balayı hikâyeni anlat.”

Austin gözlerini ovuşturdu. “Biri beni öldürsün.”

“Şişşt!” Lilly Austin’i dürttü ve ardından yaşlı kadına bakarak gülümsedi. “Hadi Barbara.”

Gri saçlı kadın kocasını gülümsedi. “Sen anlatmak ister misin?”

David kolunu karısının omzuna attı. “Tabi ki, ilk defa konuşan ben olacağım.” Gözlerindeki ışıltı ile kadına baktı ve o karanlık ışık altında aralarında oluşan elektrik Lilly’nin kalbini sıkıştırdı. “Tamam... İlk olarak bu olaylar siyah saçlarım ve çalışan bir prostatım olduğu antik çağlarda geçiyor.”

Barbara eğlenceyle koluna vurdu. “Konuya girebilirsin hayatım. Bu insanlar idrar yolların hakkında çok fazla bilmeseler de yaşayabilirler.”

Kamyon demiryolu rayı üzerinden geçerek arka kısmın sallanmasına neden oldu. David oturduğu yere sıkıca tutundu, ardından derin bir nefes alarak gülümsedi. “Olay şu ki, çocukluk. Ama kara sevdaya tutulmuştuk.”

“Nedense hala sevdalıyız. Nedenini Allah bilir.” Barbara suratındaki sırtışla uzun uzun baktı.

David dilini çıkarttı. “Neyse... Kendimizi dünya üzerindeki en güzel yere giderken bulduk. Arjantin’inin Iguazu kenti. Yanımızda sadece kıyafetlerimiz ve pesoya çevrilmiş yüz liramız vardı.”

Barbara tekrar lafa daldı. “Eğer yanlış hatırlamıyorsam ‘Iguazu’ ‘Şeytanın boğazı’ demektir. Brezilya ve Arjantin arasında akan bir nehir. Kılavuzda okumuştuk ve bunun harika bir macera olacağını düşündük.”

David iç çekti. “Neyse... Pazar günü oraya vardık ve Pazartesi akşamına kadar nehrin tepesine yürüdük. On kilometreydi sanırım ve şu muhteşem şelaleye ulaştık.”

Barbara kafasını salladı. “On kilometre mi? Şaka mı yapıyorsun?! Şunu *kırk* yapsak!”

David Lilly’e göz kırptı. “Abartıyor. Güven bana... En fazla yirmi ya da otuz kilometreydi.”

Barbara çocuk gibi bir neşeyle kollarını birleştirdi. “David? Bir kilometre kaç dakikada yürünür?”

İç çekip kafasını salladı. “Bilmiyorum tatlım, ama bize söyleyeceğini hissediyorum.”

“Yaklaşık yarım saat... Yani otuz kilometre on beş saat eder.”

David bir bakış daha attı. “Hikâyeyi ben anlatabilir miyim? Sen devam etmek ister misin?”

Huysuzca kafasını çevirdi. “Seni kim durduruyor ki?”

“İşte bu muhteşem şelaleyi bulduk ve size şu kadarını

söyleyeyim dünya üzerindeki en güzel şelaleydi. Tek bir noktada resmen çevreleniyorsunuz, tam olarak üç yüz altmış derece ve su etrafınızda gürüyor.”

“Ve gökkuşakları!” Barbara büyülenmişti. “Baktığımız her yerde. Gerçekten güzeldi.”

“İşte tam o sırada, aşık kız cilve yapmaya karar veriyor.”

Barbara sırtıttı. “Tek istediğim ona sarılmaktı.”

“Ve etrafımızda su akarken beni çimdikledi.”

“Seni çimdiklemedim!”

“Üzerimdeydi. Ve birden “David, cüzdanın nerede?” dedi. Elimi pantolonuma götürdüğümde cebim tabi ki boştu.”

Barbara kafasını sallayarak anı milyonuncu defa yaşadı. “Benim ufak çantam da boştu. Yolda birileri izi soymuştu. Pasaportlar, kimlikler, her şey. Arjantin’inin ortasında kalan aptal Amerikalılardık. Üstelik ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.”

David, çekmecesinde bulunan çok değerli bir toka gibi, bir an anıyı gözünde canlandırdı ve kendi kendine gülümsemişti. Lilly bunun Sternler için önemli bir şey olduğunu düşündü. Konuşulmayan, ancak ayın dalgalar üzerindeki çekim etkisi kadar önemli bir şey. “En yakın kasabaya döndük ve birkaç yeri aradık. Ancak yakınlarda hiç elçilik yoktu ve polisler sinek ısırgı gibi yardımcıydı.”

“Kimlik bilgilerimizin Buenos Aires’ten gelmesini beklememizi söylediler.”

“Ki burası neredeyse sekiz yüz kilometre uzaktaydı.”

“Yani kaç dakika Barbara?”

“David, başlama.”

“Her neyse, cebimizde birkaç kuruş kalmıştı. Biz de küçük bir köye gidip, çiftlik sahiplerinden biriyle elli kuruş karşılığında bizi ambarında yatırması için anlaştık.”

Barbara neşeyle gülümsedi. “Hilton denemezdi, ama iş görürdü.”

David sırtıttı. “Sonradan adamın kasabada bir restoran işlettiği öğrendik ve pasaportlarımız gelene kadar orada çalışmamıza izin verdi. Babs masalara bakarken, ben de arkada çalışıyor, yerel halk için menüdekileri pişiriyordum.”

“İşin komik yanı, hayatımızın en güzel zamanını geçirmiş olmamız.” Barbara dalgın bir nefes verdi. “Çok farklı bir çevredeydik ve tek yapabileceğimiz birbirimize güvenmekti, ama çok... Çok güzeldi.” Kocasına baktı ve ilk defa, kırıksık anaç yüzü yumuşadı. Tek bir bakış ile tüm sorumluluklar, tüm yıllar silinmiş ve iyi bir adama aşık olan genç bir gelin olmuştu. “Aslında,” dedi yumuşakça, “biraz da korkutucuydu.”

David karısına baktı. “Orada sıkışıp kaldık. Ne kadar sürmüştü Barbara?”

“İki buçuk ay orada kaldık ve elçiliğin bize ulaşmasını bekledik. Keçilerle uyuyup, berbat yemeklerle beslendik.”

“Ama deneyimdi.” David kolunu kadınına doladı. Hafifçe şakağından öptü. “Tennessee’deki tüm çaylara değişmezdim.”

Kamyon birkaç tümseğin daha üzerinden geçti ve gürültülü sessizlik Lilly'nin üzerine çöktü. Bu hikâyenin neşesini yerine getirmesini ummuştı. Dikkatini dağıtmasını, sakinleştirmesini, hatta yoğun düşüncelerine ilaç olmasını. Ama bunun yerine kalbindeki yaranın kabuğunu kaldırmıştı. Yalnız, küçük ve önemsiz hissetmesine neden olmuştu.

Başı dönmeye başladı ve ağlamak istedi... Josh için... Megan için... Kendisi için... Alanı kaplayıp her şeyi tersine çeviren kâbus için.

Sonunda Austin şaşkınlıkla çatılmış kaşlarıyla büyüğü bozdu. "Menü ne demek?"

Kargo kamyonu bir dizi rayın üzerinden geçtikten sonra batıdan Hogansville'e girdi. Martinez ön camdan terk edilmiş sokak ve taş kaldırımları incelerken iki eliyle de direksiyonu tutuyordu.

Büyük göç, küçük kasabanın yabani ot ve dikenlerle kaplanmasına, yoldan sürüklenen çöplerle kirlenmesine neden olmuştu. Pencere sıkı sıkı kapatılmıştı, ancak sokaklar küflü yataklar, çekmeceler ve kirli kıyafetlerle doluydu. Başboş birkaç zombi sokak ve boş otoparklarda korkuluk kadar eski kıyafetleriyle dolaşıyordu.

Martinez frenlere bastı ve aracı saatte yirmi kilometre hıza indirdi. Bir sokak tabelası gördü ve kontrol paneline yaşıttığı eski telefon defteri sayfasına baktı.

Hogansville Piggly Wiggly mağazası kasabanın batı-

sında kalıyordu ve yaklaşık üç kilometre ilerideydi. Tekerlekler kırık cam ve çakıllar üzerinde ilerlerken, sesler yakındaki ısırganları çekmeye başladı.

Yolcu koltuğunda oturan Gus 12 kalibrelik silahının namlusuna mermiyi sürdü. “Bunu ben hallederim patron,” derken penceresini indirdi.

“Gus, bekle!” Martinez koltukların arasına yerleştirdiği kamp çantasına uzandı. Susturucu takılmış, kısa namlulu .357 Magnum silahına uzandı ve iri yarı, kel adama uzattı. “Bunu kullan. Sesin daha fazla yaratık çekmesini istemiyorum.”

Gus saçma dolu silahını bırakarak, altıpatları aldı. Topunu açtı mermileri kontrol etti ve hızla kapattı. “Tamamdır.”

Kel adam altıpatları pencerenin kenarına dayayarak nişan aldı ve cesetlerden üçünü sirkte oyun oynayan birinin rahatlığıyla indirdi. Susturucunun bastırıldığı patlama sesleri odun çatlamasına benziyordu. Cesetler birer birer yere düştü, kafataslarının tepeleri baloncuklar halinde siyah sıvı ile patlıyor, bedenleri tatmin edici ıslak bir gürültüyle kaldırırma çarpıyordu. Martinez batıya doğru devam etti.

Martinez üç arabanın zincirleme kaza geçirip harabele riyle kapadığı kavşakta durdu. Yanarak birbirine karışan cam ve metal parçaları kocaman bir yığın oluşturmuştu. Kargo kamyonu kaldırımın üzerine çıkarak yola devam etti ve Gus-kirli ilkyardım üniforması içinde bir çift ısırganı daha indir -

di. Kargo kamyonu yan sokaklardan yola devam etti.

Kapatılmış bir alış veriş merkezini geçtikten hemen sonra Piggly Wiggly tabelasını sokağın güney tarafında gördüler. Boş otopark alanı yarım düzine zombi tarafından işgal edilmişti. Gus onların acılarına son verdi, bir defa durarak mermilerini doldurdu. Kamyon yavaşça alana girdi.

Zombilerden biri kamyonun yan tarafına çarptı ve tekerlerin altında kaybolmadan önce her tarafı akışkan kana buladı.

“Siktir!” Martinez kamyonu dükkânın önüne çekerken gerilmeye başlamıştı.

Kana bulanmış ön camdan, bir zamanlar Piggly Wiggly olan felaket alanını gördü. Kırık kaldırım taşları ve ters dönmüş saksılar dükkânın önünü kaplamış, pencerelerin hepsi kırılmış, paslanmış alış veriş arabaları iki tarafa sıralanmış ya da düşen kütükler altında ezilmişti. Karanlık dükkânın reyonları yağmalanmıştı. Raflar boştu ve tepeden sarkan ipe bağlanmış etiketler rüzgârda yavaş yavaş sallanıyordu. “Siktir! Siktir, siktir, siktir!”

Martinez yüzünü sıvazladı ve sürücü koltuğunda arkasına yaslandı.

Gus ona baktı. “Şimdi ne yapacağız patron?”

Muşamba açıldı ve parlak güneş ışığı kamyonun arkasını doldurdu. Işık Lilly’nin gözlerini kamaştırdı ve alışmaya çalışırken geri çekildi.

Ayağa kalktı ve kamyonun arkasında duran Martinez'e baktı. Yüzündeki aksi ifadeyle muşambayı kaldırıyordu. Gus hemen arkasında duruyor, elleriyle oynuyordu. "Önce iyi haber mi kötü haber mi?" diye sordu Martinez.

Sternler ayaklandı. Austin de yavaşça ayağa kalkarak, uykulu bir kedi gibi gerindi.

"Manav kısmı temizlenmiş, bomboş. Şansımıza tüküreyim."

Lilly ona baktı. "İyi haber ne?"

"Mağazanın arkasında bir depo var. Penceresiz ve sıkıca kilitlemiş. Görünüşe göre insanlar oraya dokunmamış. Altın madeni olabilir."

"Neden bekliyoruz o halde?"

Martinez bakışlarını Lilly'e indirdi. "İçerisinin ne kadar güvenli olduğundan emin değilim. Herkesin silahlanmasını ve tetikte olmasını istiyorum. Tüm fenerleri de getirin. İçeri oldukça karanlık görünüyor."

Hepsi silah ve teçhizatlarını aldı. Lilly sırt çantasını karıştırdı. Bir çift .22 Ruger yarı otomatik silahlarını aldı ve şarjörlerini kontrol etti. İki tane eğimli şarjörü vardı ve her birinde yirmi beş mermi vardı. Bob oba yüksek kapasiteli şarjörleri kullanmayı öğretmişti. Artık tabancalarını pek kullanmak istemiyordu, ancak işlerin karışması durumunda onları da taşıyordu.

"Austin, sen çantaları taşı." Martinez başıyla köşedeki

bez çantaları gösterdi. “Açık ve doldurulmaya hazır olsunlar.”

Austin çoktan çantaların yanına gitmiş, toplayıp omzuna asmaya başlamıştı. Diğerleri cephanelerini kontrol edip, bel ve kol altlarında ulaşması kolay askılara yerleştirdiler. Barbara Ordu Colt .45’liğini kalın belinin etrafına sıkıca sardığı eşarbın içine sokuşturdu. David ona yedek iki şarjör uzattı.

Askeri eğitim almış banka soyguncularının konsantrasyonu ile hazırlandılar. Bunu defalarca yapmışlardı. Yine de, Martinez açık muşamba altından onlara bakarken havada asılı olan kesin bir gerginlik vardı. “Kamyonu arkaya çekeceğim. Her şeye hazırlıklı olun ve içeri girerken dikkatli olun. Kamyonun sesi çoktan ısırganları buraya çekmeye başladı.”

Araçtaki herkes anladığını gösterir şekilde başını salladı ve Martinez gözden kayboldu.

Lilly kapağın yanına gitti ve kapı kapanma sesini takip eden motor sesi yüzünden kendini ani kalkışa hazırladı. Kamyon hareket etti ve süpermarketin etrafında döndü.

Kırk beş saniye sonra fren sesini duydu ve kamyon sarsılarak durdu.

Lilly derin bir nefes aldı, Rugerlardan birini hazırladı, muşambayı açtı ve atladı.

Kırık kaldırıma sert bir iniş yaptı. Güneş gözüne giriyor, rüzgâr yüzünü yalıyordu ve uzaklardan gelen yanık plastik kokusu burnunu dolduruyordu. Martinez çoktan kabinden

çıkmişti ve susturucu takılı .357 kalibrelik silahı baldırına çarpiyordu. Gus kamyonun ön kısmında koşturuyordu. Kel adam direksiyonun arkasına geçti.

Depo sağılarında kalmıştı. Ot ve dikenlerin arasında kalan üç sinema büyüklüğünde devasa metal bir kutuydu. Lilly kısa merdivenlerin sonundaki işaretsiz kapıyı gördü. Bindirme alanının hemen sağına açılıyordu ve gölgelerin arasında iki devasa tekerlekli garaj kapısı vardı. Her şey yıllar içinde taşlaşmış, paslanmış ve grafitilerle dolmuş görünüyordu.

Omzunun üstünden geriye baktı ve yüz metre ileride, Piggly Wiggly tabelasının arkasında toplanan sürüyü gördü. Yavaşça sese doğru dönüyor ve onlara doğru ilerliyorlardı.

Austin Lilly'nin arkasından geldi. "Gidelim, gidelim." Çantaları sırtlanmıştı. "Hala hayatta ve bir parça halinde buradan çıkmak istiyorum!"

David ve Barbara hızla Austin'e yetişti. Yaşlı çift sessiz hareket ediyorlardı. Gözlerini dört açmışlardı ve tetikteydiler. Martinez Gus'a eliyle işaret verdi ve bindirme alanını gösterdi. "Oraya yanaş Gus. Telsizi açık tut ve gözlerini oradaki şeylerden ayırma."

"Tamamdır." Gus motoru çalıştırdı ve geri vitese aldı.

"Bindirme alanının oradan geleceğiz," diye bilgi verdi Martinez. "Motoru kapatma ve harekete hazır ol."

"Anladım!"

Ardından işler çok hızlı, etkili gelişti. Gus aracı yanaştı -

rırken, diğerleri sessizce işaretsiz yan kapıya ilerledi. MIT askerlerinin soğukkanlı tatbikat eğitiminde gibi davranıyorlardı. Martinez merdivenleri tırmandı, kemerinden uzun metal bir boru çıkarttı ve kilit üzerinde çalışmaya başladı. Diğerleri arkasında beklerken, omuzları üzerinden yaklaşan ölümlere baktılar.

Kilit açıldı ve Martinez gıcırdayan menteşeli kapıyı açtı.

Karanlık ve ağır kokunun içine daldılar. Çürüyen et, ekşi kusmuk kokusu, amonyak. Kapı arkalarından kapanarak zıplamalarına neden oldu. Tepedeki telle örtülmüş delikten gelen tek ışık kaynakları, yüksek raflar arasındaki raf ve ters dönmüş forkliftlerin silüetini bile zor aydınlatıyordu.

Lilly dâhil içeri girenlerin hepsi, gözleri raflardaki konserve yiyecek ve paketli malzemeleri seçebilecek kadar karalığa uyum sağlayana kadar gülümseyerek beklediler. Gerçekten de Martinez'in bulmayı umduğu altın madeniydi. Ama tam şanslarının yaver gittiğini düşünürken, gölgelerin derinlerinden gelen sesleri duydular. İstifli rafların ardından çıkan ilk gölgeleri gördüklerinde yüzlerindeki gülümseme birer birer silindi.

4. Bölüm

Martinez'in işaretiyle ateş etmeye başladılar. Susturucuların koro halindeki sesleri ve namlulardan çıkan kıvılcımlar karanlık depoyu doldurdu. Lilly üç el ateş etti ve on metre yakınındaki ikisini yere indirdi. Kirli iş kıyafetleri içinde, solucan renginde, şişman bir adam raflardan birine doğru düştü ve konserve domateslerin üzerine düşerken beyin sıvısını fişkırttı. Diğer yağlı iş tulumu içindeki genç ısırgan, kafasına açılan delikten çıkan kanların içine yuvarlandı.

Ölümler gelmeye devam etti. Deponun her köşesinden en az iki düzinesi onlara doğru yaklaşıyordu.

Hava flaş benzeri ışıklarla aydınlanırken, ateş edenler kapının kenarında birbirlerine yanaşır ve namlularından sürekli alevler fişkırıyordu. Austin çantaları yere attı ve

19'lık Glock'unu kullanmaya başladı. Ulusal Askeri üstün aldıkları bir diğer hazinenin susturucusu ve şarjörünün altına takılı kırmızı lazeri vardı. David kirli Piggly Wiggly üniforması içindeki bir kadını vurarak, ölü cesedini bayat ekmek rafının üzerine gönderdi. Barbara, kıyafetinde kan lekeleri olan yaşlı bir adamı vurdu. Kravatlıydı ve yakasında isimlik vardı, belki de eski mağaza müdürüydü.

Arkası kesilmeyen çatışma sanki gerçek üstü bir karnaval gösterisiydi. Durgunluğu bozan havai fişek gösterilerini takip eden alkışlar, ardından kullanılan kovanların yere düşerken çıkarttığı madeni sesler. Martinez ilerleyerek grubu deponun içine götürmeye başladı. Dikey reyonların arasından geçtiler ve topallayarak onlara gelen süt beyazı gözlü figürlere ateş ettiler. Eski makinistler, depo görevlileri, yönetici asistanları, kasiyerler... Hepsi de kan gölü içinde yere yığılıyordu. Sonuncusu yere çöktüğünde saymayı bırakmışlardı.

Derin sessizlikte, Lilly Martinez'in telsizinden gelen Gus'un metalik sesini duydu. "...neler oluyor?! Beni duyuyor musunuz?! Patron?! Neler oluyor?!"

Ana reyonun sonunda Martinez nefesini toparlamak için durdu. Kemerine takılı telsizi çıkarttı. "İyiyiz Gus. Ufak bir hoş geldin partisi sadece... Ama hallettik."

Havadaki ses asılı kaldı. "Bana kalp krizi geçirtecektiniz!"

Martinez konuşma tuşuna bastı. "Olaylar başladığında

tüm çalışanlar buraya saklanmış olmalı.” Mavi duman bulutları ardındaki katliama baktı. Barut kokusu tüm depoyu sarmıştı. Konuşma tuşuna bastı. “Gitmeye hazır ol Gus. Görünüşe göre kamyonun her yerini malzemelerle tıka basa dolduracağız.”

“Bu iyi haber patron. Anladım. Hazır olacağım.”

Martinez telsizi kapattı, yerine astı ve diğerlerine döndü. “Herkes iyi mi?”

Lilly’in kulakları çınlıyordu, ancak kendini hazır ve tetikte hissediyordu. “Herkes iyi,” derken Rugerlarınm şarjörlerini çıkarttı, kullanılmış mermileri yere attı. Kemerinin arkasından yeni şarjörlerini çıkarttı ve yerlerine taktı. İki tarafında uzanan rafları inceledi. Yığınlar halinde ısırganlardan geriye kalanlar yatıyordu. Hiçbir şey hissetmedi.

“Gözden kaçanlar olabilir. Dikkatli olun.” Martinez gölgesi reyonlara göz gezdiriyordu.

“Allah kahretsin!” David Stern fenerlerden birini sallarken şikâyet ediyordu. “Pillerini dün gece kontrol etmiştim.”

Barbara karanlıkta gözlerini devirdi. “Bu adam teknoloji konusunda umutsuz vaka.” Feneri ondan aldı. “Bu pillerin bitmek üzere olduğunu düşünüyordum.” Arka kapağını açtı ve pillerle oynadı. Hiçbir şey olmadı, fener çalışmayacaktı.

“Bekle bir dakika.” Austin Glock silahını kemerinin arkasına sıkıştırdı. “Bir fikrim var.”

Kömür paketleri, çakmak gazları ve çıraların yanına şö -

mine odunlarının dizili olduğu rafa gitti. Uzun bir odun parçasını raftan aldı, cebinden bandana çıkarttı ve kütüğün sonuna sardı.

Lilly onu merakla izledi. Bu çocuğun hareketlerine tam olarak anlam veremiyordu. Yaşından daha olgun görünüyordu. Kumaşa çakmak gazı dökmesini izledi. Bir adet kibrit çıkarttı ve badanayı ateşe verdi. Birden parlak turuncu ışık reyonların köşelerini halkalar halinde aydınlattı. “Çok romantik,” dedi Lilly sırtarak. “İyi iş Huckleberry.”

İki gruba ayrıldılar. Martinez ve Sternler binanın ön tarafını aldı. Paketlenmiş yiyecek, kurutulmuş et, ev eşyaları, baharat ve mutfak eşyalarıyla dolu raflardan oluşan bir labirent gibiydi. Lilly ve Austin ise arka tarafı aldılar. Martinez herkese hızlı hareket etmesini, etrafta oyalanmamasını ve emin olmadıkları bir şey gördüklerinde bırakmalarını emretti. Sadece son kullanma tarihi devam eden ürünleri alacaklardı.

Austin, Lilly’i boş ofislerden oluşan yan koridora götürdü. Kapıları birer birer geçtiler. Hepsi kilitliydi ve pencerelerinin ardından sadece boş karanlık görülüyordu. Austin Lilly’nin birkaç adım önünde yürüyor, bir elinde meşalesini diğer elinde ise tabancasını taşıyordu. Lilly iki silahını da çıkartmıştı ve işaret anında saldırmaya hazırды.

Titrek ışık altında propan tanklarını, bahçe malzemelerini, gübre çuvallarını, şömine odun yığınlarını, bahçe hortum

yığınlarını ve kuş evi ya da bahçe cücesi gibi gereksiz şeyleri geçtiler. Stern ve Martinez'in arkadan gelen fısıltılı ayak seslerini duyduğunda Lilly'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Ana reyonun sonunda, çapa, kürek ve diğer eşyaların yanında arka duvara dayalı büyük, hidrolik paletli bir kaldırmaç gördüler. Austin aracı reyonun yanına çekti. Ağır, demir tekerleri ve çift çatalı olan yağlı manuel bir araçtı. Büyük kolu pompalayarak denedi. "Bu işimize yarayabilir."

"Bana bir iyilik yap ve meşaleyi bir saniye havaya tut." Lilly arka duvardaki gölgeyi işaret etti. Austin meşaleyi kaldırdı ve dans eden ışığında bir yığın boş sandık aydınlandı.

Hızla hareket ederek kaldırıcı en yakındaki sandığın altına sürdüler.

Ardından tekrar karanlık reyon merkezine döndüler. Tekerlekler kirli beton zeminde ötüyordu. Sandıkları doldurmaya başladılar. Austin aracı sürüp, meşaleyi tutuyor, Lilly ise önemli eşyaları alıyordu. Elli tane beş litrelik içme suyu, tohum torbaları, keskin kenarlı eşyalar, ip yığınları topladılar. Başka bir köşeyi dönüp konserve yiyeceklerin bulunduğu reyona girdiler. Lilly kurutularak kutulanmış şeftali, mısır, fasulye, lahana ile sardunya, ton balığı ve et konservelerini toplamaya başladı.

"Tüm bunlarla dönünce kahraman olacağız." Austin bir yandan aracı reyonun yanında ilerletiyor, bir yandan da sı -

rtıyordu.

“Evet, belki de sonunda sevişecek birini bulursun.” Lilly ıkınarak ağır eşyaları kaldırmaya devam ediyordu.

“Bir soru sorabilir miyim?”

“Ne.”

“Neden böyle davranıyorsun?”

Lilly çalışmaya devam etti, silahları sırtına batıyordu.
“Neden bahsettiğini anlamadım.”

“Hadi ama Lilly... Hemen anladım... Seni gördüğüm ilk anda... Omzunda bir yük taşıyorsun.”

Konserve yiyeceklerin bulunduğu reyonun sonuna kadar gittiler. Lilly sandığa bir kutu dolusu konserve daha koydu ve söylendi. “Şu işleri bitirsek olmaz mı? Sonra da buradan gitsek?”

“Sadece konuşmaya çalışıyordum.” Austin homurdanarak aracı reyonun sonuna ilerletti.

Çürümüş meyvelerle dolu bir reyonu geçtiler. Durdular. Austin meşaleyi kaldırarak kararmış ve böceklerin istilasına uğramış şeftali ile muzları gösterdi. Meyveler çürüyerek ufak siyah şeritler oluşturmuştu.

Lilly yüzündeki teri sildi, sesi derinden ve kaba çıkıyordu. “İşin doğrusunu istersen, bana çok yakın olan birkaç insanı kaybettim.”

Austin çürük meyvelere baktı. “Bak... Hatırlattığım için üzgünüm... Özür dilerim.” Aracı reyonun derinliklerine gö-

türmeye devam etti. “Anlatmak zorunda...”

“Bekle!”

Lilly onu yakalayarak durdurdu. Hafif metalik çarpma sesi kemiklerini dondurdu ve fısıldadı. “Meşaleyi şuraya tut-sana.”

Titrek ışık altında, reyonun sol tarafına dizilmiş buzluk kapılarını gördüler. Çürüyen etin kokusu havayı dolduruyordu. Lilly silahlarını çıkarttı. Soldaki son kapının menteşeleri gevşemişti ve düzenli bir şekilde sallanıyordu.

“Arkamda kal ve meşaleyi havada tut.” Rugerlarının kilitlerini açarken fısıldadı ve soldaki son kapıya yaklaştı.

“İsırgan mı?” Austin tabancasını çıkarttı ve arkasından onu takip etti.

“Çeneni kapat ve meşaleyi tut.”

Lilly sallanan kapıyı geçti, durdu ve sırtını dondurucuya verdi. “Üç deyince. Hazır mısın?”

“Evet.”

Lilly kolu tuttu. “Bir, iki üç!”

Dondurucunun kapısını sonuna kadar açtı ve iki varil yere yuvarlandı. Kalbi yerinden çıkacaktı. Burada hiçbir şey yoktu. Karanlık ve sızan kötü kokular dışında hiçbir şey.

Koku Lilly’i etkileyerek gözlerinin yaşarmasına neden oldu. Geri çekilerek silahlarını indirdi. Karanlık, yağlı ölüm çürüğü karanlık dondurucunun içini kaplamıştı. Ses duyup aşağı baktığında küçük ve tüylü bir şeyin ayağının yanından

geçtiğini gördü. Tüm sesi çıkartanın bir fare olduğunu anladığında sinirle derin bir nefes aldı.

“Siktir.” Austin nefes nefese yorumda bulunurken tabancasını indirdi ve rahat bir nefes aldı.

“Hadi.” Lilly silahlarını tekrar kemerine yerleştirdi. “Yeteri kadar aldık. Geri dönüp kamyonu dolduralım ve buradan gidelim.”

“Bana uyar.” Austin gülümseyerek aracı geri çevirdi ve ardından Lilly’i takip ederek deponun önüne doğru reyonun önünde ilerletmeye başladı. Arkasından büyük bir figür dondurucunun içinden fırladı.

İlk Austin duydu ve arkasını dönüp iş tulumu içindeki suratı parçalanmış iri adamı görmeye fırsat buldu. Çene kemiği birbirine vuruyordu ve bozuk süt rengi gözleri vardı. Isırgan yaklaşık bir seksen boyundaydı ve uzun süre dondurucuda kaldığı için ince beyaz küf tabakası tüm bedenini kaplamıştı.

Geriye çekilip silahına uzanmaya çalışan Austin aracın köşesine takıldı.

Düştü, silahı elinden uçtu ve meşale reyonun diğer tarafına yuvarlandı. İri ısırgan üzerine atladı, siyah salya damlatıyordu ve meşale artık gerçek üstü bir açıdan aydınlatıyordu. Alevler cesedin parlak, beyaz gözlerini aydınlatıyordu.

Austin yuvarlanarak uzaklaşmayı dener, ancak ısırgan devasa ölü parmaklarını bacağına dolamıştı. Sinirle bağırarak zombiyi tekmeledi ve küfürler yağdırdı. Yaratık ağzını

açtı ve Austin botunun topuk kısmını yarattığın siyah, köpek balığını andıran dişlerine gömdü.

Alt çene kemiğinden çıkan ses yarattığı etkilemedi.

Canavar Austin'in baldır etlerine saldırdı. Yarattığın ağırlığı çok fazlaydı. Sanki üzerinde bir ev vardı ve tam Austin'in uyluk atardamarını ısıracağı anda susturulmuş .22 kalibrelik silah sesi havada asılı kaldı.

Isırganın ilk ortaya çıkmasının üzerinden sadece saniyeler geçmişti, ancak Lilly'nin olayı duyması, yolda durması, arkasını dönüp silahını kaldırması, kilitlerini açması, dikkatle nişan alması ve araya girmesi de bu kadar sürmüştü. Isırganı tam iki kaşının arasından vurmuştu. Tam burun köprüsünün üzerinden.

Devasa ceset arkaya yuvarlanırken, arkasında karanlıkta sis gibi görünen kan bulutu bırakmıştı. Kafatasının tepesi açılmıştı.

Austin geri çekilip, nefes almaya çalışırken, genç adamın ayaklarının dibine yığılmıştı. Sersem geçen birkaç saniye boyunca Austin kalçası üzerinde soğuk beton üzerinde kalmıştı. "Siktir! Allah'ım. SİKTİR!"

"İyi misin?" Lilly yakınına gelerek diz çöktü ve Austin'in bacağına inceledi. "İyi misin?"

"Ben... Evet... Ben iyiyim... İyiyim." Nefesini toparlamaya çalışıyordu. Ayakları dibinde yatan büyük ceset yığına baktı.

“Hadi, gide...”

“HEY!”

Martinez’in deponun önünden gelen sesi Lilly’nin çınlayan kulaklarını acıttı. “Lilly! Austin! İyi misiniz?”

Lilly omzunun üzerinden seslendi. “İyiyiz!”

“Kıçınızı toparlayın ve buraya gelin!” Martinez’in sesi gergindi. “Ses ormandan daha fazlasının gelmesine neden oldu! Gidelim!”

“Hadi tatlı çocuk.” Lilly Austin’in kalkmasına yardım etti.

Ayağa kalktılar ve Austin meşale herhangi bir şeyi tutuşturmadan yerden kaldırdı. Aracı hareket ettirdiler. Neredeyse bir ton çekiyordu ve reyonun aşağısına itmek için ikisi de üfleyip püsleyerek çalışmak zorunda kaldı.

Hepsi bindirme alanında toplandı. Sternler ve Martinez yarım düzine büyük karton kutuyu Ramen eriştesi, hazır kahve, iki litrelik meyve suları, un, pirinç, birkaç kilo şeker, salamura sebze, makarna ve sigara da dâhil bir sürü eşyayla doldurmuşlardı. Martinez telsizden Gus’a seslendi ve kamyonu bindirme alanına olabildiğince yanaştırmasını ve garaj kapısı açıldığında da hemen arkaya gelmesini söyledi. Hala nefesini düzenleyemeyen ve titreyen Austin sandıkları metal girişe itekledi.

“Orada bulduğun şu çekici versene,” dedi Martinez David’e.

Yaşlı adam ayaklandı ve çekici Martinez'e verdi. Diğerleri etrafında toplanarak, gergin bir şekilde beklemeye başladılar. Martinez garaj kapısının altındaki asma kilide çekicinin küt kısmıyla vurmaya başladı. Kilit inatçıydı ve vurma sesleri yankılanıyordu. Lilly omzundan geriye baktı. Arkasındaki derin karanlıktan gelen kısık hışırdama seslerini hafifçe duyabiliyordu.

Kilit sonunda açıldı ve Martinez kapıya asıldı. Kapı paslı bir çığlıkla yukarıda toplandı. Rüzgâr ve ışık deponun içine doldu. Katran ve yanık plastik kokuyordu. Herkes gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Zeminde rüzgârın taşıdığı paket artıkları ve çöpler küçük hortumlar oluşturunuyordu.

Dışarıya adımlarını attıkları ilk anda bindirme alanı karşısında ıslak çöp ve küflü kutu yığınlarını kimse fark etmedi. Martinez'i takip etmeye o kadar odaklanmışlardı ki, çöplüğün yanındaki bu yığının hafifçe hareket ettiğini görmediler.

Gus motoru açık bıraktı, müşambayı açtı. Egzoz dumanı bahar rüzgârında dağılıyordu. Ganimetlerini arka tarafa yüklemeye başladılar.

Aradaki boşluğa ağır çantaları yerleştirdiler. Ardından kutuları. Sonrasında sandıkların içindeki eşyaları. Konserve yiyecekler, su şişeleri, bahçe malzemeleri, araçlar, propan. Bindirme alanı karşısında hareket eden kadavrayı bile fark etmediler. Çöp yığını arasından çıkmış, koca bir bebeğin tekinsiz adımlarıyla ayakları üzerine doğrulmuştu. Lilly gözü -

nün kenarıyla hareketi gördü ve ısırgana döndü.

Sıksa, şakaklarının kenarında saçları ağarmış, yirmilerinin sonunda, belki otuzlarının başındaki Afrikalı Amerikan, sarhoş bir pantomimcinin hayali rüzgâra karşı yürümesi gibi onlara doğru yürüyordu. Lilly'nin kıyafetine benzer soluk turuncu tulum giyiyordu.

“Ben hallederim.” Lilly silahlarından birini çekti.

Diğerleri hareketi fark etti ve işlerini bıraktı. Lilly'nin sabit bir şekilde durup yaklaşan cesede nişan almasını izlediler. Bir dakika geçti. Lilly bir heykel kadar sabit duruyordu. Lilly sonunda sakince, hatta sıkılmış bir şekilde tetiği çekmeye karar verdiğinde diğerleri hala ona bakıyordu. Tetiği tekrar tekrar çekti ve şarjöründeki altı mermiyi boşalttı.

Silah patladı ve genç siyah ceset bir an dans etti. Kafasındaki çıkış yarasından atomik kan damlaları fışkırıyordu. Mermiler sert kafatasında delikler açmış, beyaz saçlarını kırmızıya boyamış ve prefontal lobu ile gri beyin sıvısının havaya karışmasına neden olmuştu. Lilly işini bitirdikten sonra duygusuzca baktı.

Isırgan ikiye katlandı ve kanla sıırıslıklam olmuş halde bindirme alanına yuvarlandı.

Kendi silahından çıkan mavi duman ve barut dumanının içinde Lilly kendi kendine bir şeyler söyledi. Kimse ne dediğini duymadı. Sonunda Austin yanına gidip konuşana kadar herkes sessizce ona baktı. “İyi işte Annie Oakley.”

Martinez büyüğü bozdu. “Tamam... Hadi işlerin başına! Onlardan fazlası üzerimize yığılmadan buradan gidelim!”

Kamyonun arkasına yüklemeyi bitirdiler. Lilly kamyona binen en son kişi oldu ve aşırı yüklenmiş arka kısımda oturmak için zor yer buldu. Propan tanklarından birine oturdu ve çekim kuvvetinden kendini korumak için yanlardaki demirlere tutundu. Kabinin kapısı kapandı, motor çalıştı ve kamyon birden bindirme alanından uzaklaşmaya başladı.

Lilly tam o sırada, nedenini bilmeseyse de, o cesedin giydiği turuncu tulumu nerede gördüğünü hatırladı. Hapishane tulumuydu.

Çıkışa doğru giden tüm yolu geçtiler ve girişin yarısında Barbara sessizliği bozdu. “Duygusal olarak çökmüş birkaç deli için fena bir gün değildi, ha.”

Gülümsemeyi David Stern başlattı. Ardından tüm yolculara bulaştı ve sonunda Lilly de deli gibi, rahat ve tatminkâr kahkahalarla kendinden geçti.

Otobana çıktıklarında karanlığı mesken edinen her yaratık heyecanla kötü kokularını yaymaya başlamıştı.

“Götürdüğümüz üzüm sularını gördüğünde DeVrie’nin çocuklarının yüzünde oluşacak ifadeyi düşünebiliyor musun?” Barbara Stern solmuş kotu ve dağınık gri saçları için de şevkle gülümsüyordu. “Geçen hafta oraletimiz bittiğinde kuleye saldıracaklarını düşünmüştüm.”

“Peki ya hazır kahveler?” David lafa daldı. “Sıcak suya

o kahve tanelerini döküp dinlenmek için sabırsızlanıyorum.”

“Tüm besin gruplarından aldık, değil mi?!” Austin, Lilly’nin karşısında oturduğu sandığın üzerinde, heyecandan yerinde duramıyordu. “Şeker, kafein, nikotin ve tatlı. Çocuklar önümüzdeki bir ay içinde şeker komasına girmezse iyi.”

Lilly genç adama bakarak tanıştıklarından beri ilk defa gülümsedi. Austin karşılık olarak göz kırptı. Havalanan muşambanın altından süzülen hava akımı yakışıklı yüzünü çevreleyen uzun kıvrıkcık saçlarının uçuşmasına neden oluyordu.

Lilly aralıktan dışarı baktı ve terk edilmiş şehrin hızla arkalarında kaldığını gördü. Öğlen güneş geride kalan ormanın üzerinden zevkle ışıyordu. Bir anlığına Woodbury’nin tek şansları olabileceğini düşündü. Yanındaki kişilere benzeyen, birbirini önemseyen yeterli insanla, gerçek bir topluluk oluşturabilirlerdi.

“Bugün iyi iş çıkarttın yakışıklı,” dedi Lilly sonunda Austin’e. Diğerlerine baktı. “Aslında hepimiz iyi iş çıkarttık. Aslında, sadece...”

Dışarıdan gelen hafif bir ses onu susturdu. İlk başta muşambanın çarpma sesine benziyordu. Ama Lilly dikkatle dinlediğinde, dünya dışı bir canlıdan bir sesi andırmaya başladı. Birkaç yıl önce, salgın başladıktan sonra hiç kimsenin duymadığı bir sesi.

“Bunu duyuyor musunuz?” Lilly diğerlerine baktı. Artık hepsi şaşkınlıkla sesi dinliyor gibi görünüyordu. Ses rüz-

gârda alçalıp yükseliyordu. Ses gökyüzünden, en fazla beş kilometre öteden geliyordu ve bas gibi havayı titretiyordu. “Şeye benziyor. Hayır. Bu imkânsız.”

“Neler oluyor?” Austin arkaya gitti ve kafasını dışarı çıkarttı. Gökyüzüne bakabilmek için boynunu ileri uzattı. “Bu bir şaka olmalı!”

Lilly yanına gitti, kenara tutunarak dışarı sarktı.

Yukarı bakmaya çalışırken rüzgâr saçlarını savuruyor ve gözlerini yaşırtıyordu. Batı gökyüzünü yeterince görebilecek kadar vakti olmuştu.

Ağaçların üzerinde bir uçağın kuyruk kısmı görünüyordu. Motorları hızla dönüyor, helikopterin beden kısmı yukarı bakıyordu. Görüş alanından çıkarken, arkasında kuyruklu yıldızları andıran siyah dumandan bir iz bırakıyordu.

Kargo kamyonu yavaşladı. Martinez ve Gus da kesinlikle bunu görmüştü.

“Bunun bir...?” Sözleri kesildiğinde Lilly herkesin aklındaki soruyu dile getiriyordu.

Üç kilometre ötede gerçekleşen çarpanın etkisi zemini salladı.

Mantar bulutu ağaçların üzerine çıkarak gökyüzünü del-di.

5. Bölüm

“Buraya! Buraya! Gel!”

Kargo kamyonu iki şeritli yolda taşlar savururken Gus frenlere bastı. Çamurlu çimlerin içinde biraz kaydıktan sonra karbon monoksit ve toz dumanı içinde durdu.

“Kamyonun içinde ancak bu kadar yaşayabiliriz.” Martinez koltuğunda eğilerek diğerlerine seslendi. Kirli ön cam - dan görebilmek için boynunu dışarı çıkarttı. Batı ufkunda ağaçların üzerinde yükselen dumanları gördü. Üç kilometre ileride gibi görünüyordu. .357 silahına uzandı. “Yolun geri kalanını yürümek zorundayız.”

“Uzun bir yol patron.” Gus yan camdan dışarı bakıyor, kirli sakallı yanağını kaşıyordu. “Ormanın derinliklerine düştü galiba.”

Martinez yavaşının içini ısıırken bunu düşündü. Georgia'nın bu kısmında, yolların çoğu kovuk olarak bilinen sık ağaçlıklı vadilerle birleşiyordu. Nehirlerin şekillendirdiği ve sık ağaçlı ormanlarla çevrelenen tepelerdeki bu çalı, ot ve çamurla kaplı vadiler sivrisinek kolonileri ve çamur kenarında yaşayan ısırganları içeren kuytu ve yarıklarla dolu olabiliyordu.

Gus Martinez'e döndü. "Ne diyorsun? Oraya araçla gitmeyi deneyelim mi?"

"Hayır." Martinez kelimeleri sert bir ses tonuyla söylerken Magnum'unun mermilerini kontrol ediyordu. Kamyonun arka kapısının açıldığını, diğerlerinin indiğini ve gergin seslerinin öğlen esintisinde taşındığını duyabiliyordu. "Bu bataklıkta saplanıp kalırız. Bundan eminim."

"Sen ne dersen o patron." Gus vitesi boşa aldı ve motoru durdurdu. Sessizlik doğanın sesiyle doldu. Çekirgelerin sesleri, ağaçlardaki rüzgâr esintileri...

"12 kalibreliği bırak ve işlerin karışması ihtimaline karşı AR-15'lerden birini al. Koltuğun altındaki palayı da al." Martinez'in bacağına sarılı yirmi santimlik siyah ordu bıçağı vardı. Kontrol etti. Diğerlerinin kamyonun arkasından gelen ayak seslerini dinlerken, işine konsantre olmuş, çenesini kapayıp, bilinçdışı bıçağını kontrol etmişti. Araçtan indi.

Hepsi kamyonun ön kısmında toplandılar. Çalı ve tatarcık sineklerinin vızıltısında yüzleri gerginlikten bembeyaz

olmuştu. Hava çürük ve yanık metal kokusuyla doluydu. Austin elleriyle oynuyor, çarpma alanına bakıyordu. Sternler birbirine sarılmış, her ikisinin de kaşları endişeyle çatılmıştı. Lilly ellerini kalçasına dayamıştı ve Rugerları belinden sarkıyordu. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu Martinez’e.

“Dave ve Barb, siz burada kalıp kamyonu göz kulak olun.” Martinez tabancasını kemerine taktı. “Eğer saldırıya uğrarsanız, kamyonla onlardan uzaklaşın. Onları da peşinizde götürün. Sonra da daire çizerek buraya geri gelin. Tamam mı?”

David gergin bir bebek gibi sürekli kafa salladı. “Tamam, kesinlikle.”

“Telsizi alın ve biz yokken sürekli açık kalsın.”

Gus telsizin birini hala kafa sallayan David’e uzattı. “Anladım, anladım.”

“Bir kutu işaret fişeği var.” Martinez Gus’a döndü. “Onlardan birkaç tanesini al. İlk yardım çantasını da al, olur mu?”

Martinez saatine bakarken Gus koşar adımlarla kamyonun arkasına geçti. “En az dört saat daha güneş ışığımız var. Karanlık çökmeden oraya gidip gelmek istiyorum. Oyalanmak yok.”

Lilly’de yüksek kapasiteli bir şarjör kalmıştı. Ruger’a taktı ve kilidi açtı. “Peki ya hayatta kalan birilerini bulursak?”

“Amacımız da bu zaten.” Martinez bacağındaki kılıfı açarak ulaşımı kolaylaştırdı. “Ayrıca helikopterin tek parça halinde olma ihtimali de var.”

Lilly ona baktı. “Sedye ya da doktorumuz yok. Onları buraya getirmemiz imkânsız.”

“Bunları oraya vardığımızda düşünürüz.” Martinez bandanasını düzeltti. Çoktan terle sıırıslıklam olmuştu.

Gus dinamit gibi görünen bir avuç fişekle geri döndü.

Martinez herkese bir fişek verdi. “Herkesin birbirine yakın durmasını istiyorum... Ama bir nedenle ayrılmak zorunda kalırsanız bunlardan birini yakın ve gelip sizi alalım.” Sternlere döndü. “Burada sorunla karşılaşılırsanız bir tane yakın.” Kel adama baktı. “Guz, senin pala ile sağ tarafı almanı istiyorum. AR-15’i son çare olarak kullan. Sol tarafı da ben alacağım.” Lilly’e döndü. “Sen ve Junior ortayı alın.”

Austin gökyüzüne baktı. İkinci bulutları toplanmıştı. Gün griye dönüyordu. Önlerindeki ıslak topraklar sallanan gölgelerle doluydu. Yağmurlu bir yıl olmuştu ve zemin geçilmez görünüyordu. Suların sürükledikleri, ölü dallar ve beyaz çam ağaçlarının iğneleri kamyon ile kaza alanı arasında birikmişti.

“Ormanın ortasından geçen bir dere var.” Derin bir nefes aldı ve Magnum’unu çıkarttı. “Elimizden geldiğince onu takip edeceğiz ve ardından da dumanı takip ederiz. Herkes anladı mı?”

Hepsi hiçbir şey demeden kafasını salladı.

Martinez kafasını salladı. “Hadi gidelim.”

Bir süre yürürken zorlandılar. Çamur botlarının deliklerine doluyor, ormanın ilkel sessizliğinde ıslak ayak sesleri yankılanıyordu. Tuzlu akıntının yılsanı kıvrımlarını izlediler ve ormanın derinliklerine indikçe gün ışığı ağaçların arasından daha az sızmaya başladı.

“İyi misin “, Huckleberry?” Lilly yanında yürüyen Austin’e fısıldadı. Glock silahını terli elleriyle sıkıca kavramıştı.

“Muhteşemim,” diye yalan söyledi. Uzun kıvrıkcık saçları deri bir iple parlayan yüzünden uzaklaştırılmıştı. Çamurlu toprağa batıp çıkarken, gergin bir şekilde dudaklarını ısıırıyordu.

“Silahını o şekilde tutmak zorunda değilsin.”

“Nasıl?”

“Özel kuvvetlerde görevli bir komando gibi. Sadece elinin altında tutman yeter.”

“Öyle yaparım.”

“İsırganlardan biriyle karşılaşırsan sakın ol. Çok yavaşlar, o yüzden atışını dikkatli yap. Silahlı soyguncu gibi her yeri ateşe vermene gerek yok.”

Austin ona baktı. “Sadece hazır olmak istiyorum... Hani seni kurtarmam falan gerekirse.”

Lilly gözlerini devirdi. “Evet, harika. Artık kendimi tamamen güvende hissediyorum.”

Önlerinde uzanan ağaçlara göz attı ve ileride dumanlı bir yapının pulu siluetini gördü. Böceklerin uçtuğu hava yanmış elektrik devresi ve köze dönmüş metal kokuyordu. Harabe ile aralarında hala birkaç yüz metrelik çam ağacı dizisi vardı. Ağaç tepelerinde esen rüzgâr yüzünden ateşin kısık çatırdamaları zar zor duyulabiliyordu.

Lilly'nin belki yirmi metre ötesinde, sağda Martinez öne geçti ve ordu bıçağı ile ağaçların alt dallarını keserek yolu açtı. Onun paralel solunda Gus güçlkle yürüyor, av köpeği gözleri gölgelerde ısırganları arıyordu. Tepelerindeki gökyüzü zorlukla görülebiliyordu. Ağaç dal ve yaprakları üstlerini örtmüştü.

Lilly tam bir şey söyleyecekken Gus'un önünde biri belirdi.

Lilly durdu, hızla silahını çıkarttı. Nefesi boğazında düğümlenmişti. Gus'un palayı kaldırdığını gördü. İri kıyım erkek ısırgan ona arkasını dönmüştü. Ölü bacakları üzerinde sallanıyor, ıslık duymuş bir köpek gibi kaza alanına bakıyordu. Gus arkasından yaklaştı.

Pala hızla aşağı indi ve zombinin kemiğine saplanan bıçaktan ezilme sesi çıktı. Sıvılar fişkırdı ve ormanın sessizliğinde su akıntısı gibi sesler duyuldu. ısırgan yere düştü. Sağdan gelen başka bir ses dikkatini çektiğinde Lilly daha yeni nefes almaya başlamıştı.

On metre ileride Martinez bir diğer ısırganı yere indirdi. Muhtemelen çalılarının arasında dolaşan eski bir çiftçinin ka -

rısı, zayıf, örümcek ağlarını andıran gri saçlı bir kadındı. Bıçağı ense köküne saplandı ve ani bir kalp krizi hızında yere indirdi. Kadın ne olduğunu bile anlayamadı.

İstemsizce rahat bir nefes alan Lilly silahını indirdi ve zombilerin şu anda kaza sesinden dolayı büyülendiğini anladı.

Martinez durarak omzunun üzerinden diğerlerine baktı. “Herkes iyi mi?” diye sorgu bir suflör kadar sessiz.

Herkes kafasını salladı. Ardından tekrar ilerlemeye başladılar. Yavaş ama istikrarla ormanın daha sık ve sisli gölgelerine girdiler. Martinez onlara acele etmelerini işaret etti. Ayaklarının altındaki zemin süngerimsiydi ve bu onları yavaşlatıyordu. Gölgeler yaklaştı, yanan metal ve yakıt onları etkiledi, çatlama sesleri yükseldi.

Lilly’nin midesi bulandı ve tüyleri diken diken oldu. Austin’nin gözlerini üzerinde hissetti. “Bana bakmayı kesebilir misin?”

“Bu kadar çekici olman benim hatam değil.” Yüzünde gergin bir gülümseme vardı.

Umutsuzca kafasını salladı. “Sadece odaklanmayı dene - sen?”

“Tamamen odaklanmış durumdayım, inan bana.” Silahını hala sahte polis edasıyla tutuyordu.

Kaza alanına yüz metreden az kala böceklerin istila ettiği bir yere geldiler. Suların taşıdığı devasa kütükler yollarını

kapatmıştı. Sessiz el hareketleriyle Martinez kütükleri köprü gibi kullanmalarını söyledi. İlk Gus geçti ve en büyük kütüğüm üzerinde sürünerek ilerledi. Martinez arkasından.

Lilly onu takip etti ve Austin en arkadan geldi. Diğer tarafta ulaştığında Austin pantolonunu bir şeyin tuttuğunu hissetti. Diğerleri çoktan geçmişti ve açıklığa doğru ilerliyorlardı. Austin durdu. İlk başta bir dala takıldığını düşündü, ancak aşağı bakınca gerçeği gördü.

Çürüyen bir el bataklıktan yükselmiş pantolonundan çekmeye çalışıyordu.

Ölü parmaklar ona saldırırken çılgılık attı ve silahına sarıldı. Küflü yaratığın çamurdan çıkan sıska bedeni bacaklarına uzandı. Siyah toprakla kaplı kel kafasından kadın mı erkek mi olduğunu söylenemezdi. Gözleri ampul kadar beyaz ve mattı. Kaplumbağa benzeri dişlerini sürekli kapatıp açıyordu.

Austin susturucudan kıvılcımlar çıkartarak bir el ateş etti ancak mermi hedefini ıskaladı. Bataklık ısırganının tepesini sıyırdı ve hiçbir şeye zarar vermeden çamura saplandı.

On beş metre ilerideki Lilly patlamayı duydu. Arkasını dönüp silahına uzandı. Ancak takıldı ve çamurun içine yuvarlandı. Otlara tutunmaya çalıştı ancak silahları elinden düştü.

Austin ikinci bir atış yapmayı denedi ancak bataklık ısırganı bacağını yakalamıştı. Çamurun içinden siyah balina gibi yükseliyordu. Çenesi tıkırdıyor ve toksin dolu hırıldamalar

çıkartıyordu. Austin istemsizce geri çekildi. Acı dolu bir çığlık attı ve silahını düşürdü. Yaratığın çenesine tekme attı. Botunun başı çürüyen siyah dişlere takıldı. Bataklık ısırganı botunu yakaladı.

Lilly silahlarına doğru süründü. Bu noktada Martinez ve Gus olayların yaşadığı yere koşmuştu, ancak müdahale edemeyecek kadar geçti. Zombi Austin'in Timberland yürüyüş botlarını ısırmak üzereydi ve Austin deli gibi ceplerin karıştırıyordu. Sonunda işaret fişğine ulaştı.

Bataklık ısırganı Austin'in ayak derisine dişlerini tam saplayacakken, son anda fişği yaktı ve yaratığın sol gözüne sapladı. Yaratık aniden geri çekildi, ayağını bıraktı ve gözünde fışkıran kıvılcımlar eşliğinde çürüyen kafası geriye düştü.

Austin bir anlığına bakakaldı. Isırganın çürümüş kafatası boşluğundan çıkan kıvılcımlar onu büyülemişti. Sol gözü korkunç bir an daha parladı. Isırgan çamurun içinde kasıldı. Kafasının arkası aniden patladı. Kaynak makinesi gibi her boşluğundan kıvılcımlar saçtı.

Sol gözü aşırı yükleme yapılmış ampul gibi patladı ve Austin'in üzerine sıcak dokular sıçradı... Ardından yaratık siyah boşluğun içine gömüldü.

Austin titreyerek yüzünü temizledi ve ısırganın hiçliğe batışını hayranlıkla izledi. Bataklığın tepesinde sadece ufak baloncuklar kalana kadar hareket edemedi. Sonunda Austin bakışlarını çevirdi. Silahını buldu ve nefesini topladı.

“İyi işti.” Lilly kütük köprüye yaklaşırken sesi yumuşaktı. “Hadi... Bana elini uzat.”

Austin’in ayağa kalkmasına yardım etti ve kütükte dengesini sağlayana kadar elini bırakmadı. Nefesini toparlamış, şoku atlatmıştı ve silahını yeniden kemerine soktu. Direkt gözlerinin içine baktı. “Çok yakındı.” Titrek bir şekilde gülümsemeyi başardı. “O yaratık seni kolaylıkla yakalayabilirdi.”

“Evet... Allaha şükür sen vardın.” Kalbinin hızla çarpmasına rağmen gülümsedi.

“LILLY!”

Martinez’i yüksek sesi anı bozdu ve Lilly omzunun üzerinden arkaya baktı.

Otuz metre ilerideki ağaçların arasından siyah duman görünüyordu. Martinez ve Gus kaza alanını bulmuştu.

“Hadi yakışıklı.” Lilly gergin bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. “Yapacak işlerimiz var.”

Helikopter kuru dere yatağında yan yatmıştı ve benzin deposundan dumanlar yükseliyordu. Görünürde kimse yoktu. Lilly dikkatle, eliyle dumanları yüzünden çekmesine rağmen öksürerek yaklaştı. Martinez’in kokpite yaklaştığını gördü. Yere yakın yürüyordu ve eliyle ağzını kapatmıştı. “Dikkatli ol!” Lilly Martinez’ seslenirken silahlarını çıkarttı. “Orada ne olduğunu bilmiyoruz!”

Martinez kapı koluna dokundu ve elini yakarak geri çe-

kildi. “Kahretsin!”

Lilly daha yakına gitti. Çoktan dağılmakta olan duman kaza alanının çevresindeki yanmış yumuşak zemini perde gibi örtmüştü. Lilly pilotun dere kenarındaki yumuşak alanı hedeflediğini düşündü. Çevredeki yaprakla örtülü alam çarpmanın etkisiyle darmaduman olmuştu. Yirmi metre ileride helikopterden kopan ana motor düğüm atılmış gibi görünüyordu.

“Gus! Austin! Gözlerinizi alandan ayırmayın!” Martinez çevrelerini saran büyük beyaz çam ağaçlarını gösterdi. “Sesler buraya bir sürü çekecektir!”

Gus ve Austin ormana dönerek, ağaçların arkasındaki karanlığa doğru namlularını yükselttiler.

Lilly harabeye yaklaşırken yüzünde sıcaklık hissetti. Gövde sağa doğru yatmıştı. Kuyruk pervanesi ve arka motor ezilmişti. Devasa bir konserve açacağıyla kaldırılmış gibi yan tarafı kopmuştu. Yan ve ön camlar çatlamıştı. İkisi de aşırı nefes alan yolcular ya da dumandan dolayı buğulanmıştı. Nedeni ne olursa olsun kokpitin içini görmek imkânsızdı. İş şase ve kenarlardaki tüm işaretleri örtmüştü, ancak Lilly kuyruğun altında birkaç tane harf görmeyi başardı. Bir W ve R... Hepsi bu kadar.

Yangının gürültüsü kokpitin içinden gelen çığlıkları duyabilecekleri kadar azaldığında Martinez birden elini kaldırdı. Martinez çömelerek daha da yakına gitti.

Lilly silahları havada hareket etti. Dik ve saldırıya hazır-
dı. “Dikkatli ol!”

Martinez derin bir nefes aldı ve gövdenin yanına tırman-
dı. Lilly daha da yaklaşarak .22’liklerini kapıya doğrulttu.
Yanan çelik iskelet üzerinde dengesini sağlayan Martinez
bandanasını çıkarttı ve kapı koluna doladı. Lilly yüksek bir
ses duydu. “...buradan...!”

Martinez kapıyı açtı.

Gıcırdayan menteşeleriyle kapı açıldı ve içeriden yükse-
len dumanların altında yıpranmış kıyafetler içinde heyecanlı
bir kadın vardı. Yırtılmış ceket ve fuları kana bulanmış kadın
öksürüp çığlıklar atarak kokpitten çıktı. “...ÇIKARIN BENİ
BURADAN!”

Lilly kadının henüz dönüşmediğini fark edince silahları-
nı indirdi. Martinez kadını ölüm kapanından çıkarttı. Kadın
kollarında titrerken kanı çekilen yüzü acısını yansıtıyordu.

Bacaklarından beri kötü halde yanmıştı. Pantolonunun
kumaşı kömürleşmişti ve kanla parlıyordu. Kollarını karnın-
da tutuyordu. Dirseğindeki kırıktan oluşan şişkinlik kıyafeti-
nin altından bile fark ediliyordu.

“Bana yardım et Lilly!”

Kadını enkazdan uzaklaştırdılar ve yere indirdiler. Otuz-
lu yaşlarının sonunda, belki kırklarının başındaydı. Bronz
tenli, sarı saçlı, acıyla kıvrılırken yüzü yaşlardan ıslanmıştı
ve histerik haldeydi. “Anlamıyorsunuz! Bizim!”

“Tamam. Geçti.” Lilly nazikçe nemli saçlarını yüzünden çekti. “Sana yardım edebiliriz. Buradan uzakta olmayan kampımızda doktorumuz var.”

“Mike...! O hala...” Gözkapakları titredi. Bedeni acıdan spazm geçiriyordu. Şoktan gözleri geriye kaydı. “Bırakamayız... Onu... Onu çıkartmalıyız!!”

Lilly balık kadar ıslak ve kaygan olan yanağına dokundu. “Sakin olmaya çalış.”

“...onu **gömmek** zorundayız... O... Hiç görmemiştim... O...” Kadının başı yana düştü ve mumun sönmesi kadar ani bir şekilde bilincini kaybetti.

Lilly Martinez’e baktı.

“**Pilot.**” Martinez sertçe Lilly’nin bakışlarına karşılık verdi.

Duman dağılmış ve sıcaklık azalmıştı. Gus ve Austin omuzları üstünden arkaya bakıyordu. Martinez ayağa kalktı ve enkaza yöneldi. Lilly onu takip etti. Yamulmuş kapaklardan birinin üzerine çıktılar ve kokpitin içini görebilecek kadar yaklaştılar. Kömüre dönen etin kokusu onları yarı yolda yakaladı.

Pilot ölmüştü. Dumanlı kokpitin içinde ismi Mike olan adam, yanmış deri ceketi içinde hala koltuğunda oturuyordu. Sol bedeninin tamamı yangından dolayı kömürleşmiş ve tanınmaz hale gelmişti. Eldivenli elinin parmakları erimiş ve kontrol paneline yapışmıştı. Cehenneme dönen kokpitin içine

bakan Lilly bir an bu adamın bir kahraman olduğunu düşündü. Uçağı yumuşak dere yatağına indirerek yolcusunu kurtarmayı başarmıştı. Karısı, sevgilisi, artık her kimse.

“Bu adam için artık bir şey yapamayız.” Martinez fısıldayarak konuşuyordu.

“Kesinlikle.” Lilly tekrar yere indi. Austin’in bilinçsiz kadının yanında diz çöktüğü açıklığa baktı. Boynundan nabzına bakıyordu. Gus gergin bir şekilde ormanı gözlüyordu. Lilly yüzünü sildi. “Ama onun istediğini yerine getirmeliyiz, değil mi?”

Martinez aşağı indi ve açıklığa baktı. Dumanlar rüzgârda dağılıyordu. Gözlerini sildi. “Bilmiyorum.”

“Patron!” Guz ormanın kenarından seslendi. Rüzgâr çevrelerini saran ormandan gelen tehlike sesleri taşıyordu. “Buradan bir an öne gitmeliyiz.”

“Geliyoruz!” Martinez Lilly’e döndü. “Kadım yanımda götüreceğiz.”

“Ama ya pilot...?”

Martinez sesini alçalttı. “Vali’nin bu adama ne yapacağını biliyorsun, değil mi?”

Lilly’nin omurgasına öfke hançerleri saplandı. “Bunun Vali ile bir ilgisi yok.”

“Lilly...”

“Bu adam kadının hayatını kurtardı.”

“Beni dinle. Kadını bu ormanın içinden geçirmek için

çok az zamanımız var.”

Lilly sinirle nefes aldı. “Ve Vali’nin pilotu geride bıraktığımızı anlamayacağını mı düşünüyorsun?”

Martinez arkasını döndü ve tükürdü. Ağzını sildi. Düşündü.

“Patron!” Gus yeniden seslendi, aşırı gergindi.

“Geliyoruz dedim, kahretsin!” Martinez yanmış zemine baktı. Düşündü... Sonunda tüm olay önceden belirlenmiş bir sonuca ulaştı.

6. Bölüm

Güneş batmaya başladığında kamyonu vardılar. Etraflarındaki ormanın gölgeleri uzamaya başlamıştı. Yoğun zombi sayısıyla karşılaştıkları geri dönüş yolculuğundan yorulmuşlardı. Bedenleri taşımak için David ve Barbara'nın yardımını istediler. Ağaç dallarından yaptıklarından sedyeyle taşıdıklarını teker teker hızla kamyonun arkasına yerleştirdiler.

“Kadına dikkat et.” David ve Barbara kadını iki yemek sandığının arasına yerleştirirken Lilly onlara seslendi. Kadın yavaş yavaş kendine geliyor, kafası ileri geri sallanıyor ve gözlerini kırıştırıyordu. Kamyonda fazladan insan için yer kalmamıştı ve Barbara yer açmak için hızla karton ile sandıkları yeniden düzenlemek zorunda kaldı.

“Çok kötü yaralanmış, ancak dayanmaya çalışıyor.”

Lilly kamyonun arkasına tırmandı. “Keşke aynısını pilot için de söyleyebilseydim.”

Gus ve Martinez ölü pilotu kaldırırken tüm kafalar onlara döndü. Yanmış bedeninden geriye kalanlar hala sedyede idi ve onu kaldırıp kamyonun arkasına yerleştirdiler. David konserve şeftalileri duvarın diğer tarafına yasladı ve yarım düzine propan tankını kaldırarak cesede yer açmak zorunda kaldı.

Pilotun yanmış bedenine bakan David eklemli ellerini ipek ceketine sildi. “Bu bir ikilem oluşturun.”

Lilly omzunun üzerinden açık muşambaya bakarken Martinez karanlık odaya bakıyordu. “Onu gömmek zorundayız, uzun hikâye.”

David cesede baktı. “Ya o...?”

“Gözlerini ondan ayırma. Dönüşürse, küçük kalibreli bir silah kullan. Kadına onu gömeceğimize...”

“Başaramayacak!”

Ani çılgılık Lilly’nin dikkatini tekrar yerde acı çeken kadına çekti. Hala sedyenin üzerindeydi ve kanla kaplı başı ileri geri gidiyordu. Telaşlı gözleri sonuna kadar açılmıştı ve kamyonun tavanına bakıyordu. Sanki uykusunda konuşuyor gibi kelimeleri kesik kesikti. “Mike, buranın güneyindeyiz... Ya... Ya kule?”

Lilly kadının yanında diz çöktü. “Tamam tatlım. Artık güvendesin.”

Barbara kasanın diğer köşesine geçti ve hızla şişe sular-
dan birini açtı. Şişe ile kadının yanına gitti. “Al, tatlım. Bir
yudum iç.”

Su ağzına dökülürken sedye üzerindeki kadın ani bir
sancıyla iki büklüm oldu. Öksürdü ve konuşmaya çalıştı. “...
Mike... O...?”

“Kahretsin!”

Kasaya tırmanmaya çalışan Austin’in sesi arkadan gel-
mişti. Geriye attığı gergin bakışlar bir sürünün onlara yak-
laştığını göstermişti. Yaklaşık yirmi metre ilerdeydiler ve
yaklaşıyorlardı. En az on kişiydiler. Hepsi iri erkeklerden
oluşuyordu ve aç ağızları hızla açılıp kapanıyordu. Beyaz
gözleri akşam karanlığında parlıyordu. Austin silahını hala
terli elleri arasında tutarken kamyonu tırmandı.

“BURADAN SİKTİR OLUP GİTMELİYİZ!”

Kapı kapanma sesi herkesi zıplattı. Motor çalıştı. Şase
titredi. Kamyon geri geri gitmeye başlayınca Lilly kasalardan
birine tutundu.

Lilly rüzgârda açılan muşambanın altından boş boş
dolaşan zombileri gördü.

Kamyon direkt ısırganların arasına girdi ve bowling lo-
butları gibi etrafa saçtı. Koca tekerlerin altından ıslak sesler
geliyordu. Motor acı içinde bağırıırken kamyon onların üze-
rinde zıpladı ve tekerlekler çürümüş organların yağı üzerinde
kaydı.

Tekerlekler kaldırımda hız kazandı. Gus kamyonu yola çıkarttı ve geldikleri yola dönerken kamyon kış attı. Lilly kirli saçlı kadına baktı. “Dayan, tatlım, iyi olacaksın... Seni doktora götürüyoruz.”

Barbara kadının kuru ve yanık dudaklarına biraz daha su döktü.

Lilly daha da yaklaştı. “Benim adım Lilly ve bu da Barbara. Bana adını söyleyebilir misin?”

Kadın duymadıkları bir şey mırıldandı. Sesi kamyonun gürültüsü altında boğuluyordu.

Lilly daha da eğildi. “Tekrar et tatlım. Bana adını söyle.”

“Chrisss ... Chris-ima,” diyebildi kadın kasılmış dişleri arasından.

“Christina, endişelenme... Her şey yoluna girecek... İyileşeceksin.” Lilly kadının terle ıslanmış kaşlarını sildi. Sedyede titreyen ve kasılan kadın kısa, kesik nefesler alıyordu. Gözleri yarıya kadar kapalıydı, dudakları hareket ediyordu. Sessizce kimsenin duymadığı bir şeyi tekrar ediyordu. Lilly matlaşmış saçlarını düzeltti. “Her şey yoluna girecek.” Lilly mırıldanmaya devam etti. Kazazededen ziyade, kendiyi konuşuyordu.

Kamyon iki şeritli yolda sallandı, muşamba rüzgârda yalpaladı.

Lilly dışarı baktı ve uzun çamların hızla geride kaldığını gördü. Ağaç tepelerinin ardından bakan güneş, hipnoz edici

ışık oyunları oynuyordu. Lilly kısa bir süre **gerçekten de** her şeyin yoluna girip girmeyeceğini merak etti. Belki Woodbury istikrara kavuşmuştu. Belki Vali'nin acımasız metotları onları gerçekten de güvende tutardı. Woodbury'e inanmak istiyordu. Belki de cevap buydu... Sadece **inanmak**. Belki sadece bu onları huzura kavuştururdu...

Belki, belki, belki, belki...

“Neredeyim?” Ses kısık, kaba ve titrekti.

Dr. Stevens kirli laboratuvar önlüğü ve telle tutturulmuş gözlükleriyle yatağın başında durarak helikopterden getirilen kadına baktı. “Bir süre uykulu olacak. Birkaç tane mutluluk hapı verdik.”

Adı Christina olan kadın, yarış alanı altındaki dairesel tünellerde bulunan geçici sedyesi üzerinde sırt üstü yatıyordu. Havlu bornoz içinde, sağ kolu eğreti malzeme ve tıbbi bantlarla sabitlenmiş halde yatarken, tepesinden soluk yüzüne yansıyan sert halojen ışıktan gözlerini kaçırırdı.

“Şunu bir dakika tutar mısın Alice?” Stevens plastik şişedeki serumu genç hemşireye uzattı. Aynı şekilde eski bir laboratuvar önlüğü giyen Alice, saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve serumu tutarken zorla gülümsedi. Serumun ucu yaralı kadının kolundaydı.

Christina tekrar konuşmayı başardı. “Ne-neredeyim?”

Stevens yakındaki lavaboya gitti, ellerini yıkadı ve kuruladı. “Anlayacağın dilde Cehennemın Dokuzuncu Katın -

dayız diyebilirim, ama edebi yorumlarda bulunmayacağım.” Yüzünde sıcak ancak doktorlara ait bir gülümsemeyle kadına döndü. “Georgia eyaletinin Gelişen metropolü Woodbury’ desin. Nüfusunu Allah bilir. Ben Dr. Stevebs ce bu da Alice. Saat yediyi çeyrek geçiyor ve anladığın kadarıyla bugün öğlen saatlerinde bir helikopter enkazından çıkartılmışsın...”

Kafasını sallayabildi ve karnına giren bir sancıyla бүkүldü.

“Bir süre hassas olacak.” Stevens ellerini havlu ile kurulamaya devam ediyordu. “Bedeninin yaklaşık yüzde yirmisinde üçüncü dereceden yanıklar var. İyi haber ise, deri nakline ihtiyacın olmayacak... Sadece damar içi tedavi ettiğimiz ödemin var. Şansına üç litre glikozumuz kaldı ve bunu sarhoş bir denizci gibi içiyorsun. Kolunu iki yerden kırmışsın. Bunu da gözlem altında tutacağız. İsmi Christina, değil mi?”

Kafa salladı.

Stevens kalemin arkasına bastı, gözkapaklarını kaldırıp kontrol etti. “Kısa süreli hafızan nasıl Christina?”

Acı veren bir nefes aldı ve bu boğazında ısığa dönüştü. “Hafızam iyi... Pilotum... İsmi Mike... Mike’tı... Onlar?”

Stevens kalemini cebine geri koydu ve ciddileşti. “Başınız sağ olsun. Arkadaşınız kazada hayatını kaybetti.”

Christina zorla kafasını salladı. “Bunun farkındayım...

Ama demek istediğim... Bedeni... Onu geri getirdiler mi?"

"Aslında getirdiler."

Kuru dudaklarını yaladıktan sonra zorla yutkundu. "Teşekkürler... Ona Hristiyan cenazesi sözüm vardı."

Stevens kafasını eğdi. "Bu çok güzel... Hristiyan cenazesi." Stevens ve Alice birbirlerine baktılar. Stevens tekrar kadına baktı ve gülümsedi. "Her şey yavaş yavaş ama... Tamam mı? Şimdilik seni iyileştirmeye odaklanalım."

"Sorun ne? Yanlış bir şey mi söyledim?"

Stevens yaralı kadını inceledi. "Önemli d eğil, endişelenme."

"Pilota düzgün bir cenaze töreni düzenlemek istemem yanlış mı?"

Stevens iç çekti. "Bak... Dürüst olacağım. Bunun olabileceğini sanmıyorum."

Christina oturmaya çalışırken azıyla sızlandı. Alice kalkmasına yardım etti. Christina Stevens'a baktı. "Problem nedir?"

Stevens Alice'e baktı, ardından hastaya döndü. "Problem Vali."

"Kim?"

"Burayı yöneten adam." Stevens gözlüklerini çıkarttı ve mendiliyle dikkatle temizlerken konuşmaya devam etti. "Kendini devlet memuru olarak görüyor sanırım. İsmi de bu yüzden Vali."

Christina kaşlarını çatı. "Bu adam...?" Kelimeleri bul -

maya çalıştı. “O...?”

“O ne?”

Omuzlarını silktilti. “O, nasıl dersiniz? Seçildi mi? Resmi olarak mı başa geldi?”

Doktor tekrar anlam dolu gözlerle Alice’e baktı. “Şey... Bu ilginç bir soru.”

Alice homurdandı. “Evet seçildi. Tek bir oyla. **Kendi oyuyla.**”

Doktor gözlerini ovdu. “Bundan biraz daha karışık.” Kelimelerini tarttı. “Burada yenisin. Bu adam... Sürümüzün alfa köpeği. Farklı bir yönetim şekli var. Pis işleri yaparak düzeni koruyor.” Stevens’in ince hatlarından ufak bir gülümseme geçti. Küçümseyici bir gülümseme. “Tek sorun, adamın artık bundan zevk alması.”

Christina doktora baktı. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Bak.” Stevens gözlüklerini geri taktı ve gergin bir şekilde ellerini saçından geçirdi. “Arkadaşından kalanlara ne olursa olsun... Tavsiyemi dinle. Kederimi kendi içinde yaşa, sessiz dua et.”

“Anlamıyorum.”

Stevens Alice’e baktığında gülümsemesi kaybolmuştu. Christina’nın gözlerine baktı. “İyi olacaksın. Bir hafta ya da... Kolun iyileştiğinde... Burayı terk etmek isteyebilirsin.”

“Ama ben...”

“Ve bir şey daha var.” Stevens bakışlarıyla kadını susturdu. Sesi bir oktav kalınlaştı, çok ciddiymi. “Bu adam. Vali. Güvenilmez birisi. Anladın mı? *Her şeyi* yapabilir. Bu yüzden ondan uzak kal... Ve buradan gidene kadar zaman doldur. Ne dediğimi anladın mı?”

Cevap vermedi. Sadece bakmaya devam ederek, az önce duyduklarına anlam vermeye çalıştı.

Kasabanın üzerine karanlık çöküyordu. Söğüt ağaçlarından bazıları fener ışığıyla parlamaya başlamıştı, diğerleri ise mevcut jeneratörlerin bilinmeyen akımlarını yansıtıyorlardı. Geceleri Woodbury’de yirmi birinci yüzyıldan ziyade, on dokuzuncu yüzyıla ait gerçeküstü, antik bir hava oluyordu. Çoğu salgından hayatta kurtulmanın zorunlu yaşamak zorunda olduğu bir atmosfer. Bir köşede yanan meşale terk edilmiş McDonald’s sarı tabelasını aydınlatıyor, kırık sandalyeler üzerinden parlıyordu.

Barikatın eklem yerlerindeki vinçlere gönderilmiş olan Martinez’in adamları, şimdi yakınlardaki orman kenarındaki sayıları artan hareketli gölgelerle uğraşıyordu. Zombi trafiği keşif kamyonunun dönmesinden beri artmıştı. Kuzey ve batıda bulunan .50 kalibrelik silahlar aralıklarla atış yapıyordu.

Şafağın puslu karanlığında mor renge bürünen ufak kasabaya savaş alanı izlenimini veriyordu.

Lilly Caul paylarını aldığı şeftali kasasıyla mağaza önlerinden geçip apartmanına yöneldi. Arkasından gelen oto -

matik silahların sesini duyuyordu. Rüzgârlı sokakta yankılanıyordu. Durup, silah seslerini bastıran sese bakmak için arkasını döndü.

“LILLY. BEKLE!”

Gökyüzünden geçen mermilerin şimşeği andıran görüntüleri altında deri ceketli ve uzun bukleli genç bir erkek silüeti Lilly’e doğru koştu. Austin omzunda malzemelerle dolu, ağır bir çanta taşıyordu. Lilly’nin evinin iki sokak batısında yaşıyordu. Suratında büyük ve bekleyiş dolu bir gülümsemeyle geldi. “Sana yardım edeyim.”

“Önemli değil Austin, ben hallederim.” Austin sandığı ondan almaya çalıştı. Bir an sandığı yakalamaca oynadılar. Sonunda Lilly pes etti. “Tamam, tamam... *Al*.”

Austin, kollarında sandıkla Lilly’nin yanında neşeyle yürümeye başladı. “Bugün olukça adrenalinliydi, değil mi?”

“Yavaş, Austin... Hızlı yürümene gerek yok.”

Lilly’nin apartmanına doğru yürüdüler. Uzaktan silahlı bir adamın sokağın sonunda devriye gezdiğini gördüler. Austin haftalardır yaptığı gibi Lilly’e kışkırtıcı ufak bir gülümseme attı. “Sanırım bugün savaş alanı yoldaşlığını yaşadık, değil mi? Aramızda bir bağ oluştu sanki.”

“Austin, *lütfen* şunu kesebilir misin?”

“Ama seni yormaya başladım, değil mi?”

Lilly kafasını salladı ve gergin olmasına rağmen ufak bir kahkaha attı. “Kesinlikle vaz geçmiyorsun, bunu söyle-

yebilirim.”

“Bu akşam ne yapacaksın?”

“Bana teklifte mi bulunuyorsun?”

“Arenada bir kavga var. Seni ona götürebilirim. Bugün bulduğum çerezlerden de getiririm.”

Lilly’nin gülümsemesi soldu. “Pek sevmiyorum.”

“Neyi? Çerezleri mi?”

“Çok komik. Bu kavgalar barbarca. Kırık cam yemeyi tercih ederim.”

Austin omuzlarını silkti. “Öyle diyorsan.” Gözleri aklına gelen bir şeyle parladı. “Peki ya buna ne dersin? Dışarı çıkmak yerine, neden bir ara bana birkaç tavsiye daha vermiyorsun?”

“Ne için?”

“Ölülerle başa çıkmak için.” Birden yüzündeki ifade ciddileşti. “Dürüst olmam gerekirse, tüm bu olaylar başladığından beri, kalabalık gruplar içinde saklandım... Kendimi savunmak zorunda pek kalmadım. Öğrenmem gereken çok şey var. Senin gibi değilim.”

Yürürlerken Lilly ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Tam bir pisliksin Lilly... Soğuk, hesapçı, Clint Eastwood tarzı bir havan var.”

Lilly’nin apartmanının önüne geldiler. Üzerine gölgeler düşmüştü ve kırmızı kiremit binayı saran ölü sarmaşıklar, so - luk ışık altında kanserli bir yapıyı andırıyordu.

Lilly durdu, Austin'e döndü. "Yardımanın için teşekkürler. Bundan sonrasını ben hallederim." Sandığı aldı ve kafasını kaldırdı. "Ama söylemem lazım." Dudaklarını yaladı ve içinde yükselen duyguları bastırdı. "Her zaman böyle değildim. Beni başlarda görmeliydin. Kendi gölgemden korkardım. Ancak ihtiyacım olduğunda bana yardım ettiler. Üstelik bunu yapmak zorunda değillerdi. İnan bana. Zorunda değillerdi, ama yardım ettiler."

Austin hiçbir şey söylemedi. Sadece kafasını salladı ve onu içten içe yiyen şeyi söylemesini bekledi. Önemli bir şey vardı.

"Sana bazı şeyleri gösteririm," dedi sonunda. "Ve bu arada... Hayatta kalmamızın tek yolu bu. Birbirimize yardım etmek."

Austin gülümsedi ve Lilly onu tanıdığından beri ilk defa sıcak, içten bir gülümseme gördü. "Anlıyorum Lilly. Üzgünüm. Tam bir pislik gibi davrandım."

"Pislik değildin," dedi ve ardından, hiçbir uyarıda bulunmadan eğilip yanağına ufak bir öpücük kondurdu. "Sadece gençsin."

Arkasını dönüp içeri girdi ve yavaşça kapıyı kapattı.

Austin bir süre orada dikildi. Geniş meşe girişe bakıyor, kutsal su değmiş gibi yanağını tutuyordu.

"Doktor?" Kapıdaki üç sert tıklatma sağlık ocağındaki sessizliği bozdu. Ardından Georgia aksanlı, gırtlaktan ses

geldi. “Yeni hasta ziyaretçi kabul ediyor mu?”

Gri, kül rengi odanın karşısında Dr. Stevens ve Alice birbirine baktı. Paslanmaz çelik bir lavabonun önünde, kaynayan suda aletleri steril ediyorlardı. Buhar korku dolu ifadelerini buğuladı. “Geliyorum!” Stevens seslendi, ellerini kuruladı ve kapıya gitti.

Kapıyı açmadan önce, karşısında oturan hastasına baktı. Sedyesinde yan yatmış, sargılı bacakları aşağı sarkmıştı ve hala bornozunu giyen Christina plastik bir bardaktan su içiyordu. Karnının üzerine yün bir battaniye çekmişti. Matlaşmış saçlarına rağmen hala güzel olan şiş yüzü, lastik tokayla geriye çekilmiş saçları yüzünden gerginliğini yansıtıyordu.

Kapıyı açmadan önce geçen o ufak anda, hasta ve doktor arasında sessiz bir şeyler geçti. Stevens kafasını salladı ve kapıyı açtı.

“Topraklarımızda cesur bir kadın olduğunu duydum!” Ziyaretçi, rüzgâr gibi odanın içine daldı. Avcı ceketi içine giydiği siyah boğazlı kazağı ve siyah askeri botları içine tıktırdığı kamuflaj pantolonu ile Vali zayıf bedenine rağmen üçüncü dünya diktatörlerine benziyordu. Omuzlarına gelen siyah parlak saçları, odanın içine ilerlerken sallandı. Bıyıkları ise sırtımasından dolayı yamulmuştu. “Saygılarımı sunmaya geldim.”

Gabe ve Bruce, Vali’nin ardından odaya girdi. İki adam gizli ajanlar gibi tetikteydi.

“İşte burada.” Philip Blake sedyede oturan kadına dön -

dü. Yatağın yanına yürüdü, yakınlardaki metal bir sandalyeyi aldı ve yatağın yanına yerleştirdi. “Nasılsınız küçük hanım?”

Christina suyunu masaya bıraktı ve battaniyesini istem-sizce yırtık dekoltesine kadar çekti. “İyiyim, sanırım. Bura-daki insanlara teşekkür etmem lazım.”

Vali sandalyeye oturarak, kılı kollarını sandalyenin ar-kasına yasladı. Bakışları hevesli bir tüccar gibi neşeliydi. “Doktor Stevens ve Alice en iyileridir... Kesinlikle. Onlarsız ne yapardık bilmiyorum.”

Stevens odanın karşısından söze girdi. “Christina, bu Philip Blake. Vali olarak da bilinir.” Doktor iç çekerek bakış-larını kaçırdı. Tüm bu yapay eğlenceden midesi bulanmış gi-biydi. “Philip, bu Christina.”

“*Christina*,” Vali isme alışmaya çalışıyormuş gibi vur-guladı. “Dünya üzerindeki en güzel isim bence.”

Christina’nın tüyleri ani ve güçlü bir anlayışla ürperdi. Bu adamın gözlerinde onu anında sınıra götüren karanlık bir şey vardı.

Vali diğerleriyle konuşurken parlak koyu gözlerini ondan ayırmadı. “Sorun olmazsa buradaki hanımla yalnız ko-nuşabilir miyim?”

Christina bir şey söylemek, itiraz etmek istedi. Ancak bu adamın kişiliğindeki kuvvet odada akan güçlü bir nehir gibiydi. Tek bir kelime bile etmeden odadaki herkes birbirine

baktı ve ardından, kuzu gibi teker teker odadan çıktılar. Oda-
dan son çıkan Gabe kapıda durdu. “Hemen kapının önünde
olacağım patron.” Ve ardından...

Klik.

7. Bölüm

“Evet Christina... Woodbury’e hoş geldin.” İlk başlarda Vali yüksek etkili gülümsemesini yaralı kadından ayırmadı. “Nereden geldiğini öğrenebilir miyim?”

Christina derin bir nefes adlı ve dizlerine baktı. Nedenini bilmiyordu, ancak çalıştığı televizyon kanalını sır olarak saklamak istedi. Bunun yerine, “Atlanta’nın arka tarafından. Kötü saldırıya uğradık,” diye cevap verdi.

“Ben de Savannah’ın dışında, berbat bir kasaba olan Waynesbro’danım.” Sırtması genişledi. “Sıcak bölgeleri dışında güzel hiçbir yam yoktu.”

Omuzlarını silkti. “Sıcak olmadığına eminim.”

“O yerlerin hepsi gitti, değil mi? Isırganlar o savaşı kazandı.” Sırtışının yönü değişti. “Tabi benim bilmediğim bir

şey biliyorsan, o başka.”

Dik dik bakarak hiçbir şey söylemedi.

Vali’nin gülümsemesi gitti. “O helikoptere nasıl bindiğini sorabilir miyim?”

Bir an tereddüt etti. “Pilot... Benim arkadaşımdı. Mike.” Sırrım saklamaya devam etti. “Sorun, o da Hristiyan cenazesi sözü verdim.” Vali’nin bakışlarındaki sıcaklığı soba alevi gibi hissetti. “Bunu gerçekleştirmem sizce mümkün mü?”

Zayıf adam sandalyesini yatağa biraz daha yaklaştırdı. “Sanırım o işin icabına bakabiliriz... Tabi... Oyunuma karşılık verirsen.”

“Ne yaparsam?”

Vali omuzlarını silkti. “Birkaç soruya cevap vereceksin. Hepsi bu.” Yeğinin cebinden meyveli sakız paketi çıkarttı, içinden bir parka aldı ve ağzına attı. Kadına da bir parka uzattı. Kadın geri çevirdi. Sakızı tekrar yeğine koydu ve sandalyeyi daha da yaklaştırdı. “Bak Christina... Halkıma karşı sorumluluklarım var. Yapmam gereken *durum tespiti* var.”

Kadın kafasını kaldırdı. “Bilmek istediğiniz her şeyi anlatacağım.”

“Sen ve pilot yalnız mıydınız? Yoksa kalkış yapmadan önce yanınızda başka birileri de var mıydı?”

Tekrar zorla yutkundu. “Birkaç kişiyle ufak bir yere sığınmıştık.”

“Nereye?”

Kafasını salladı. “Bilirsiniz işte. Oraya buraya.”

Vali gülümsedi ve kafasını eğdi. “Şimdi Christina... Bu işe yaramaz.” Sandalyesinin arkasını sedyeye dayadı... Artık o kadar yakındaydı ki kokusunu alabiliyordu. Sigara, sakız ve bozuk ete benzeyen bir koku. Artık daha yumuşak konuşuyordu. “Eğer bir mahkemede olsaydık, avukat tanıgın bilgi sakladığını söyleyerek itiraz edebilirdi.”

Sınırı aşmak üzere, Christina’nın kafasında sesler doluyordu, güvenilmez birisi, her şeyi yapabilir. Zor duyulan bir fısıldamayla, “Sorguya çekildiğimi bilmiyordum,” dedi.

Vali’nin öne eğilmesiyle, derin çizgili yüzünde neşeden eser kalmadı. “Benden korkmana gerek yok.”

“Senden korkmuyorum.”

“İşin doğrusu, kimseyi yapmak istemediği bir şeye zorlamak istemiyorum... Kimse zarar görmek zorunda değil.” Kollarını düzelten sıradan bir erkek edasıyla, eğri büğrü elini yatağın kenarına, bacaklarının arasına koydu. Ona dokunmuyor, sadece kışkırtıcı şekilde elini sargılı bacakları arasında tutuyordu. Bakışını kaçırmadı. Gözlerine kilitlenmişti. “Sadece... Bu topluluğun hayatta kalması için her şeyi yaparım. Anladın mı?”

Eline, tırnaklarının içindeki pislige baktı. “Evet.”

“O halde neden konuşmaya başlamıyorsun tatlım.”

Christina sinirle nefes aldı, duruşu değişti. Dizlerine ba-

kıyordu. “WROM için Kanal 9’da çalışıyordum. Kuzey Atlanta’da bulunan Fox yayını. Kesitler hazırlıyordum. Ekmek satışları ve kaybolan hayvanlar gibi. Peachtree’deki o büyük, tepesinde helikopter platformu olan binadaydım.” Nefes alıştı zorlandı. Konuşurken canı yanıyordu. “Dönüşün olduğunda, içimizden yaklaşık yirmi kişi istasyonda kapalı kaldı... Bir süre dördüncü kattaki kafeteryanın yemekleriyle idare ettik... Sonra trafik helikopteri ile kaynak bulmak için kısa mesafeli uçuşlar yaptık.” Bir an nefessiz kaldı.

Vali bakmaya devam etti. “Orada kalan malzemeniz var mı?”

Christina kafasını salladı. “Hiçbir şey. Yemek yok. Enerji yok. Hiçbir şey. Yemeğimiz bittiğinde, insanlar *birbirine* saldırmaya başladı.” Gözlerini kapattı ve gözünün önünde canlanan korku filmi sahnelerini uzaklaştırmaya çalıştı. Üzerine kan sıçramış buharlı masalar, karla kaplanmış monitörler, hareketli buzdolabına saklanmış kopuk kafalar ve geceleri yükselen çılgınlıklar. “Mike beni korudu. Trafik pilotuydu. Yıllardır birlikte çalışıyorduk. Ve sonunda gizlice çatıya çıkıp Mike’ın trafik helikopterini çalmayı başardık. Eve dönebileceğimiz sanmıştık... Ancak grubumuzdan ölen birinin kimsenin ayrılmasa için *tuzaklar* kurduğunu fark etmedik. Helikopterin motorunu bozmuştu. Anında anladık. Şehirden zor çıktık. En fazla yüz kilometre gittik... Sonra duyduk... Ve gördük...” Umutsuzca kafasını salladı ve ka-

fasını kaldırdı. “Her neyse... Gerisini zaten biliyorsun.” Titremesini gizlemeye çalıştı. Sesi sertleşti ve hüzünlüydü. “Benden ne istediğini bilmiyorum.”

“Çok şey atlatmışsın.” Vali sargılı bacağına sıvazladı, havası anında değişmişti. Gülümseyerek yataktan uzaklaştı ve ayağa kalktı. “Tüm bunları yaşadığın için üzgünüm. Zor zamanlardan geçiyoruz... Ancak burada güvendesin.”

“Güvende mi?” Artan öfkesini bastıramadı. Nefretle gözleri sulandı. Kimseden emir almadan askeri kesitler hazırlayan inatçı tarafı su yüzüne çıkmıştı. “Ciddi misin?”

“Ciddiyim tatlım. Burada güzel bir şey inşa ediyoruz, somut bir şey. Ve her zaman aramıza katılacak iyi insanlar arıyoruz.”

“Sanmıyorum.” Ters ters baktı. “Burada olmaktansa, ısrırganlarla dışarıda şansımı deneyeceğim.”

“Sakin ol güzelim. Feleğin çemberinden geçtin. Ama bu güzel bir şeyi geri çevirmek için yeterli değil. Burada bir topluluğuz.”

“Beni rahat bırak!” Kelimeleri söylerken resmen tükürmüştü. “Senin hakkında her şeyi biliyorum.”

“Tamam, bu kadar yeter.” Yaramaz bir çocuğu susturmaya çalışan öğretmen gibiydi. “Biraz geriye gidelim, olur mu?”

“İyi Yönetici rolünle bu hödüklerden bazılarını kandırıyor olabilirsin...”

İleri atılıp tokat attı. Yaralı yüzüne elinin tersini indirmişti. O kadar hızlı vurmuştu ki, kadının kafası geriye gidip duvara çarptı.

Birden nefes alıp gözlerini kırıştırdı. Acıyı kabullenmeye çalıştı. Yüzünü sıvazladı ve yumuşak bir biçimde konuşabilecek kadar nefesini topladı. “Tüm iş hayatım boyunca senin gibi adamlarla çalıştım. Kendine vali mi diyorsun? Gerçekten mi? Sen sadece yönetebileceği bir oyun alanı bulan okul zorbasısın. Doktor senin hakkındaki her şeyi anlattı.”

Üzerine eğilen Vali kafasını salladı ve soğuk bir gülümseme yüzünde yayıldı. Yüzü sertleşti. Kısılan gözlerinin arasından halojen ışığı yansıtan siyah irisleri görünüyordu. “Denedim.” Kadından ziyade kendisiyle konuşuyordu. “Allah şahidimdir denedim.”

Tekrar üzerine atıldı ve bu sefer boynunu hedef aldı. Vali onu boğarken kadın dikleşti. Gözlerinin içine baktı. Nefesi kesilirken, kadın aniden sakinleşti. Bedeni istemsizce sedyenin üzerinde kasılmaya başladı. Ama artık acı hissetmiyordu. Yüzündeki kan çekilmeye başladı. Ölmek istedi.

Vali yumuşakça fısıldadı. “İşte oluyor... İşte... İşte... Her şey güzel olacak...”

Gözleri ters dönerek beyazlarını ortaya çıkarttı. Ellerin altında mora dönüyordu. Bacakları tekmeledi ve kasıldı. Serum borusunu devirdi. Çelik araç yere düşerek etrafa glikoz saçtı.

Kadının taş kadar sabit kalmasını izleyen sessizlikte, gözleri boş bakmaya başladı. Bir dakika daha geçtikten sonra Vali ellerini boğazından çekti.

Philip Blake, Atlanta'dan gelen kadının şimdi cesedinin yattığı sedyeden uzaklaştı. El ve ayakları sedyeden sarkıyordu. Nefesini toparladı, derin nefesler aldı ve üzerine çeki düzen verdi.

Beyninin uzak bir köşesinden zayıf itiraz geldi, ama bunu zihnindeki karanlık bölmeye geri gönderdi. Kendi kendine mırıldanırken, söylediklerini kendi kulaklarıyla bile zor duyuyordu. "Yapılması gerekiyordu... Başka şansım yoktu... Yoktu..."

"PATRON?!"

Gabe'in kapı arkasından gelen boğuk sesi onu kendine getirdi. "Bir saniye," diye seslendi. Sesindeki güçlü ton geri dönüyordu. "Bir saniye bekle."

Zorla yutkundu ve lavabonun başına gitti. Suyu açtı, yüzünü su sıçrattı, ellerini yıkadı ve nemli bir havluyla kurulandı. Tam arkasını dönecekken, lavabonun üzerindeki paslanmaz çelik dolapta kendi yansımasını gördü. Dolabın sıvı gümüş yüzeyinden ona bakan yansıması, hayaletimsi, transparan, doğmamış görünüyordu. Arkasını döndü. "İçeri gir Gabe!"

Kapı açıldı ve kelleşmekte olan tıknaz adamı odanın içine baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Bir konuda yardıma ihtiyacım var." Vali ölü kadını gös -

terdi. “Bu iş doğru yapılmalı. Konuşma, sadece dinle.”

Yarış pistinin yanındaki bir apartman binasının ikinci katında, Dr. Stevens laboratuvar önlüğünün düğmeleri açık halde uyku dolu gözlerle kanepesine oturdu. Kapı sesi yerinden zıplamasına neden olduğunda yarısı boşalmış kaçak Pinot Noir şarabı yanındaki sandıkta duruyordu. Gözlüklerini aradı.

“Doktor!” Kapının dışından gelen boğuk ses kapıya yönelmesine neden oldu.

Şarap ve uykusuzluktan sersem gibi olan doktor ufak dairesinin oturma odasını geçti. Okumak için bulabildiği tüm materyalleri kutu ve yığınlar halinde gaz lambasının loş ışığında biriktirdiği evi, entelektüel birinin sığınmak isteyebileceği kıyamet sonrası sığınma evine dönmüştü. Stevens bir süre Washington’dan parça parça gelen salgın haberlerini toplamıştı. Genellikle hayatta kalan gruplarla konuşuyor, istek üzerine çıkan gazeteleri biriktiriyordu. Ama veriler şu anda pencere kenarında tozlanıyor, doktorun kaybettiği ailesi için duyduğu radyoaktif keder için unutuluyordu.

“Biraz konuşmamız lazım.” Stevens kapıyı açtığı anda duyduğu ilk cümle bu oldu.

Vali koridorun karanlığında dururken, iki tarafında tüfeklerini omzuna asmış Gabe ve Bruce salınıyordu. Vali’nin karanlık, sakallı yüzü sahte bir neşeye aydınlanmıştı. “İkramlar için uğraşma, çok kalmayacağız.”

Stevens omuzlarını silkti ve üç adamın oturma odasına geçmesine müsaade etti. Hala sersem olan doktor gazetelerle kaplı bir koltuğu gösterdi. “Bu dağınıklıkta oturacak bir yer bulabilirsiniz, lütfen çekinmeyin.”

“Ayakta dururuz.” Vali düz bir ses tonuyla konuşurken etrafa baktı. Gabe ve Bruce avını öldürmek için etrafında dönen avcılar gibi Stevens’in arkasına geçtiler.

“O halde... Bu beklenmedik ziyaretinizi...?” Doktor cümlesini bitiremeden tabancanın kabzası havaya kalktı ve kafatasının arkasına indi. Gabe’in yarı otomatik silahının namlusunu bastırdığını, merminin ağzına sürüldüğünü ve ateşlenmeye hazır olduğunu fark etti.

“Tarih gibisin Doktor.” Vali çakal gibi daire çizmeye başladı. “Soğuk savaş günlerini hatırladığına eminim, Rusların nükleer bombalarını bize çevirdikleri günleri... Bir deyimleri vardı. Karşılıklı Yıkım.”

Stevens’in kalbi hızlandı ve ağzı kurudu. “Bu deyimini biliyorum.”

“İşte burada olan tam bu.” Vali tam karşısında durdu. “Ben gidersem, sen de benimle gelirsin. Ve bunun tam tersi. Anlıyor musun?”

Stevens yutkundu. “Dürüst olmak gerekirse, dediklerinin tek kelimesini bile anlamadım.”

“Christina adındaki kız, benim kötü biri olduğum izlenimine kapılmış.” Vali daire çizmeye devam etti. “Böyle bir

izlenime nerden kapıldığını bilmiyorsun, değil mi?"

Stevens konuşmaya başladı. "Bak, ben..."

"Kapa çeneni!" Vali 9 mm tabancasını çıkarttı, mermiyi ağzına sürdü ve namlusunu doktorun çenesinin altına dayadı.

"Ellerin kirlendi Doktor. Bu kızın ölümü *senin* sorumluluğunda."

"Ölümü?" Tabancanın baskısı yüzünden Stevens'in kafası yukarı kalkmıştı. "Sen ne yaptın?"

"Görevimi."

"Ona ne yaptın?"

Vali sıkıdığı dişleri arasından tısladı. "Onu denklemden çıkarttum. Güvenlik riski oluşturuyordu. Nedenini biliyor musun?"

"Bu ne...?"

"Neden güvenlik riski oluşturduğunu biliyor musun Doktor?" Çenesindeki silahın baskısını arttırdı. "*Senin* yüzünden güvenlik riskiydi."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Akıllı birisin Doktor. Bence neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." Baskıyı azalttı, silahı çekti ve daire çizmeye devam etti. "Gabe silahını indir. Kendi haline bırak."

Gabe silahını çekerek uzaklaştı. Doktor hafifçe nefes aldı. Elleri titriyordu. Vali'ye baktı. "Ne istiyorsun Philip?"

"SADAKATİNİ İSTİYORUM!!"

Vali'nin ani kükremesi odanın havasını değiştirdi. Diğer

üç adam taş gibi oldukları yerde durdular. Doktor yere bakıyordu. Ellerini sıkmıştı ve kalbi deli gibi atıyordu.

Vali doktorun çevresinde dönmeye devam etti. “Kasabadaki insanların gözünde imajımı zedelersen ne olur? İnsanlar gerilir. Ve gerildiklerinde dikkatsiz olurlar.”

Doktor zemine bakmaya devam etti. “Philip, bu kadının sana ne dediğini bilmi...”

“Buradaki yaşamlar hassas bir dengeye sahip Doktor ve sen bu dengeyle oynuyorsun.”

“Ne dememi istiyorsun?”

“Hiçbir şey söylemeni istemiyorum. Bir kere olsun dinlemeni istiyorum. Şu ukala çenenı kapatmanı istiyorum. Bir defa olsun dinlemeni ve düşünmeni.”

Doktor kısa bir nefes aldı, ancak konuşmadı.

“Bana karşı başka birini daha kışkırtmadan önce bu kıza ne olduğunu düşünmeni istiyorum.” Vali yaklaştı. “Büyük beynini buna odaklamayı istiyorum. Bunu yapabilir misin?”

“Sen ne istersen Philip.”

“Ve bir şeyi daha düşünmeni istiyorum. Ne kadar şanslı olduğunu düşün... Seni çevremizde tutmamızı gerektiren yeteneklerin var.”

Doktor kafasını kaldırdı. “Nasıl yani?”

Vali gözlerini gözlerine dikti. “Şu şekilde söyleyeyim. Başka bir doktorla karşılaşmamamız için dua etsen iyi olur. Anladın mı?”

Doktor kafasını eğdi. “Anladım Philip. Beni tehdit etmene gerek yok.”

Vali kafasını kaldırdı ve gülümsedi. “Doktor. Hadi ama. Benim.” Eski satıcı sırtması geri dönmüştü. “Eski ahbablarımı neden tehdit edeyim?” Doktorun sırtını sıvazladı. “Aynı mahallenin çocuklarıyız.” Philip saatine baktı. “Aslında, kâlip seninle satranç oynamak isterdim, ama...”

Birden dışarıdan gelen bir ses sözünü kesti ve herkes dikkatini sese verdi.

İlk basta hafif olan .50 kalibrelik atış sesi rüzgar sesiyle taşındı. Doğudan geliyordu. Atış süresi ve şiddeti aynı anda birden fazla silahın ateşlendiğini, şiddetli bir çatışmanın başladığını gösteriyordu.

“Bekle!” Vali elini kaldırdı ve başını pencereye çevirdi. Barikatın kuzey doğu köşesinden geliyor gibiydi, ancak bu mesafeden kesin olarak bir şey söylemek zordu. “Önemli bir sorun var,” dedi Vali Gabe’e.

Gabe ve Bruce makineli tüfeklerini önlerine aldılar, güvenliklerini açtılar.

“Hadi!” Vali odadan çıktı, Gabe ve Bruce onu takip etti.

Makineli tüfekleri hazır halde Stevens’ın binasından hızla çıktılar. 9 mm silahı elinde olan Vali hedefe kitlenmişti ve tetikteydi.

Doğuya yöneldiklerinde rüzgâr çöpleri ayaklarına doladı. Otomatik atışların sesleri rüzgârda çoktan solmuştu,

ancak üç yüz metre ilerideki arama ışıklarını görebiliyorlardı. İkiz ışıklar çatıların tepelerinde dolaşıyordu.

“BOB!” Vali sokağın ortasında eski tıbbi görevlinin dükkân önüne sığındığını gördü. Eski bir battaniyeye sarılmış sarhoş adam titriyordu ve dikkatle gürültünün geldiği yere bakıyordu. Silah sesleri onu birkaç dakika önce uyardırmış gibi görünüyordu. Yüzündeki tüm kan çekilmişti. Kâbustan kâbusa uyanan biri gibiydi. Vali hızla yanına gitti. “Bir şey gördün mü? Saldırıya mı uğradık? Neler oluyor?”

Adam bir süre mırıldandı. “Emin değilim... Birini duydum... Az önce duvarın üstünden iniyordu...” Öksürük krizi yüzünden ikiye katlandı.

“Ne söyledi Bob?” Vali yaşlı adamın omzuna dokundu ve hafifçe sarstı.

“Dedi ki... Birileri gelmiş... Onun gibi bir şey... Yeni insanlar.”

Vali rahat bir nefes aldı. “Bob, emin misin?”

Yaşlı adam kafasını salladı. “Yeni insanların, peşlerinde zombilerle yaklaştığını söyledi. Ama hepsini hakladılar. Isır - ganları yani.”

Vali yaşlı adamın omzuna vurdu. “Bu güzel haber Bob. Biz kontrol ederken sen burada kal.”

“Evet efendim. Emredersiniz.”

Vali adamlarına döndü. Fısıltıyla konuşuyordu. “Durumu kontrol altına alana kadar silahlarınızı kaldırmayın.”

“Tamam patron.” Gabe silahını indirdi ancak etli kolunun altından kaldırmadı. Eldivenli elini tetikten çekti, ancak işaret parmağını yakınında tuttu. Bruce gergin nefesler eşliğinde aynısını yaptı.

Vali zücadeye dükkânının camındaki yansımasına baktı. Bıyığını düzeltti. Gözünün önüne düşen siyah saç tutamını kaldırdı ve mırıldandı. “Hadi çocuklar, yeni gelenleri karşılayalım.”

Magnezyum ışığı altında, barut dumanı içinde duran Martinez, yan sokağın karanlığından kendisine yaklaşan ağır botların sesini duymadı. Yeni gelenlerin kasabada neden olduğu karışıklık yüzünden dikkati dağılmıştı.

“Onları büyük adama götüreceğim.” Martinez, duvardaki deliğin yanında duran Gus’a döndü. Gus el koydukları iki cop, bir balta, bir çift .45 kalibrelik tabanca ve hala süslü kınlarında duran Japon kılıçlarını tutuyordu. Hava çürük et ve sıcak çelik kokuyordu. Tepelerindeki gece ise bulutluydu.

Gus’un arkasındaki dumanlı havanın altında yerde yatan cesetler barikatın ardındaydı ve deliğin önündeki kaldırıma dağılmıştı. İmha edilmiş cesetlerin gece serinliğinde dumanları tütüyordu. Parlak siyah sıvıları kaldırım taşlarının arası - na yayılmıştı.

“Eğer bir ısırganın duvara on metreden çok yaklaştığını duyarsam *bunu* duyuracaksınız!” Martinez, Gus’un etrafında duran on iki adamla teker teker göz teması kurdu. “Temiz ev! Bağırın.”

Ardından Martinez yeni gelenlere döndü. “Beni takip edin.”

Üç yabancı bir an durakladı. İki adam ve bir erkekten oluşan grup temkinli ve tereddütlü halde yaslanmıştı. Titrek gaz ışığında somurtuyorlardı. Fırarın ortasında yakalanmış tutsaklar gibi sırtlarını barikata sırtlarını vermişlerdi. Silahları alınmış, zorlu yolculuklarından dolayı kirli adamlar polis kıyafeti giymiş, kadın ise üzerine ilk bakışta yanlış zamanda gibi görünen kapüşonlu bir pelerin geçirmişti. Manastır ya da bir tür gizli tarikat havası vardı.

Martinez üç kişilik gruba doğru bir adım attı ve bir şeyler söylemeye başlayacağı an, arkasından gelen tanıdık sesle sustu.

“Bundan sonrasını ben hallederim Martinez!”

Martinez arkasını döndüğünde Vali’nin yaklaştığını gördü. Arkasında ise Gabe ve Bruce vardı.

Vali yaklaşırken konuksever rolünü takındı. Ancak sürekli ellerini açıp kapatıyordu. “Konuklarımıza ben eşlik ederim.”

Martinez kafasını salladı, bir adım geri çekildi ve hiçbir şey söylemedi. Vali durdu ve kamyonların yokluğunun arkasında bıraktığı deliklerden dışarı baktı.

“Sana duvarda ihtiyacım var.” Vali Martinez’e döndü. Alandaki katliamı inceliyordu. “Arkalarından getirdikleri ısrırganları temizlemelisiniz.”

Martinez kafa sallamaya devam etti. “Evet, efendim.

Robert Kirkman & Jay Bonansigma

Geldiklerinin haberini verdiğimizde buraya geleceğinizi bilmiyordum. Gerisini size bırakıyorum.”

Vali yabancılara döndüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Beni takip edin. Size kasabayı gezdireyim.”

8. Bölüm

Austin o akşamın erken saatlerinde arenaya gitti. Saat yaklaşık sekiz kırk beşti. Paslı dikenli tellerin arkasında, ikinci sıranın sonuna tek başına oturarak Lilly'i düşündü. Bu akşam kendisiyle birlikte olması için daha fazla ısrar edip etmemesi gerektiğini düşünüyordu. Günün erken saatlerinde ona bakışını, tam öpmeden önce ela gözlerinden geçen yumuşaklığı düşünüyordu ve midesinde panik ile heyecanın karıştığını hissetti.

Büyük ksenon lamba stadyumun etrafındaki hayatı ortaya çıkartıyordu. Çöp yığınlarını, kirli alanı incelerken, Austin'in yanındaki sıralar kan ve vahşete aç olan kasaba halkıyla dolmaya başladı. Hava biraz serindi, benzin ve ısırğan çürüğü kokusu vardı. Ancak Austin tüm bunlardan *uzakta*

hissediyordu.

Kapüşonlu hırka, kot pantolon ve motosiklet botlarını giymiş, uzun saçlarını deri ip ile geriye toplamıştı. Soğuk, sert zeminde otururken, iç bölgelerdeki maceralar yüzünden kasları ağrıyordu. Rahat edemiyordu. Alanın karşı tarafına baktı ve bölümlerin yürüyen cesetlerle dolmaya başladığını gördü. Her biri kalın zincirlerle korumalar tarafından tutuluyordu. Korumalar, ısırganları yavaş yavaş alanın titrek ışığına ilerletmeye başladı. Gümüş spot ışıklar ölü yüzleri Kabuki benzeri, boyalı, korkunç palyaçolar gibi gösteriyordu.

Kalabalık gürültü, yuhalama ve alkışlarla dalgalandı. Yerlerine geçen zombilerin balgamlı uluma ve inlemeleri izleyicilerin seslerine karışıyor, dünya dışı bir tını oluşturuyordu. Austin gösteriye baktı. Lilly’i aklından çıkartamıyordu. Etrafında yükselmekte olan gürültü solmaya başladı... Soldu... Geriye sadece Lilly’nin yumuşak, söz veren sesi kaldı.

Sana bazı şeyler gösteririm... Hayatta kalmamızın tek yolu... Birbirimize yardım etmek.

Bir şey Austin’i kaburgalarından dürttü ve gerçekliğe geri döndü.

Olduğu yerde sıçradı ve hemen yanındaki koltuğa yaşlı bir adamın oturduğunu gördü.

Nikotinden sararmış sakalları, kırıştırılmış kâğıt kadar antik yüzü, eski siyah ceket ve beyaz geniş kenarlı şapkası ile Dönüşümden sonra Atlanta’dan mucize eseri sağ çıkma -

yı başarmış Hasidik Yahudiydi. İsmi Saul'du ve Austin ile konuşurken gülümsediği için lekeli, çürüyen dişlerini gösteriyordu. "Eski kasabada ateşli bir gece olacak ha? Yanılıyor muyum?"

"Evet, kesinlikle." Austin sersem gibi hissediyordu. "Sa - hırsızlanıyorum."

Austin ölülerin alanın çevresini izlemeye geri döndü ve bu görüntü midesinin bulanmasına neden oldu. Şişman erkek ısrınganlardan biri göbeğindeki kesikten sarkan bağırsağını tutuyordu. Bir diğer kadının yüzünün yarısı yoktu, hırlayıp, zincirlerini çekiştirirken üst dişleri spot lambalar altında parlıyordu. Austin hızla kavga için olan hevesini kaybetti. Lilly haklıydı. Sıraların altındaki sigara izmariti, meyve suyu ve biralardan oluşan yapışkan çöp birikintisine baktı. Gözlerini kapatarak Lilly'nin tatlı yüzünü düşündü. Burun kemerindeki çilleri ve boynunun zarif kıvrımını gözlerinin önüne getirdi.

"Pardon," dedi ve ayağa kalkarak yaşlı adamın yanından geçti.

"Çabuk gelsen iyi olur. Gösteri birazdan başlayacak."

Austin çoktan sıranın yarısına gelmişti. Arkasına bakmadı.

Kasabanın diğer kısmına yürürken dükkânları ve karanlığı, ama caddedeki tahtayla kapatılmış binaları geçti. Soka - ğın karşı tarafından ona doğru yaklaşan yarım düzine insan gördü.

Kapüşonunu sıktı, ellerini cebine soktu ve başı önde yürümeye devam etti. Gelen grupla göz temasından kaçındı. Tur rehberi gibi üç yabancıнын önünde yürüyen Vali'yi gördü, gururla göğsü kabarmıştı. Bruce ve Gabe ise silahları önlerinde hazır arkadan yürüyorlardı.

“...Askeri üs iki kilometre kadar ileride, tamamen terk edilmiş durumda.” Vali yabancılarla konuşuyordu. Austin bu insanları daha önce görmemişti. Vali onlara özel kişilemiş gibi davranıyordu. “Tüm malzemeler içeride bırakılmış. Onları kullanıma açtık. Gece görüş dürbünleri, sniper tüfekleri, mermiler... Onlar olmadan burası inşa edilemezdi.”

Austin karşı kaldırımdan geçerken yeni gelenleri daha iyi gördü.

Savaş yarası izleri olan ve biraz da gergin görünen iki adam ile bir kadın. İkisi de polis kıyafeti giymiş olan adamlardan biri daha olgun, sert, kavgacı ve sinsî görünüyordu. Sarı saçlı ve kirli sakallı olan adam Vali'nin yanında yürüyordu. Austin onun, “Şansınız yaver gitmiş. Bizi nereye götürüyorsun? Işığa doğru yürüyoruz. O nedir? Futbol maçı mı?” dediğini duydu.

Köşede kaybolmadan önce Austin arkasına baktı ve iki yabancıya daha iyi bakabildi. Daha genç olan adam da polis kaskı giymişti ve Asyalı gibi görünüyordu. Bu mesafe ve karanlıktan tam yaşını söylemek zordu.

Kadını izlemesi çok daha güzeldi. Heykeltıraşın elinden

çıkma yüzü kapüşonunun gölgesinden tam görünmüyordu. Austin onun otuzlarının ortasında, Afrikalı Amerikan ve egzotik bir güzellik sahibi olduğunu düşündü.

Bir an Austin bu kişiler için üzüldü.

“Pekâlâ, yabancı,” görüş alanında çıkarken Vali’nin konuştuğunu duydu, “görünüşe göre şans yaver giden sadece biz değiliz. Muhteşem bir gecede geldiğiniz. Bugün bir dövüş var...”

Grup köşeyi dönerken rüzgâr geri kalan kelimeleri uçurdu. Austin derin bir nefes aldı, kafasını sallayarak gerginliğini atmaya çalıştı ve Lilly’nin evine doğru yürümeye devam etti.

Bir dakika sonra Lilly’nin kapısı önünde duruyordu. Rüzgâr hızlanmıştı ve eşikte ufak hortumlar oluşuyordu. Austin durdu, kapüşonunu indirdi, gözünün önüne düşen bir tutam saçı çekti ve sessizce söylemeyi düşündüklerini tekrarladı.

Kapıya yürüdü ve derin bir nefes aldı. Lilly sokaktan aldığı sandalyesinde pencerenin kenarında oturuyordu. Yanındaki masada bir mum titreşiyor, yemek kitabında ise güneyle ait yemekler bölümünü okuyordu. Kapının çalınması ile düşüncelerinden uzaklaştı.

Josh Hamilton’u ve hayatta kalabilseydi hazırlayabileceği muhteşem yemekleri düşünüyordu. Üzüntü ve pişmanlık karışımı Lilly’nin açlığını konserve et ve hazır pirinçten

çok daha güzel bir şeylere sürükledi. O gece Vali hakkında da düşünmüştü.

Son zamanlarda, Lilly'nin adama karşı duyduğu korku başka bir şeye dönüşüyordu. Kasabanın kasabı olan Josh'un katilini aç zombiler elinde acı dolu bir ölüm ile cezalandırdığı günü aklından çıkartamıyordu. Utanç ve tatmin karışımı duygular Lilly karanlık düşüncelerinde intikamın tadını çıkartıyordu. Adam hak ettiği cezayı almıştı. Ve muhtemelen Vali bu tür adaletsizlikleri üzerine alabilecek tek adamdı. Göze göz.

"O da kim...?" Mırıldanarak koltuğundan kalktı.

Çıplak ayaklarıyla odanın karşısına geçerken İspanyol paça pantolonu kirli ahşap zemine sürünüyordu. Zeytin yeşili askeri termal içliğin yakası muhteşem bir V şeklinde yırtılmıştı. İçinde sporcu sutyeni, deri kolyeleri ve ince boyununun etrafında boncukları vardı. Sarı saçları Brigitte Bardot tarzında tepesinde toplanmıştı. Gençlik zamanlarında edindiği ilginç moda anlayışı, salgın sonrası dünyasında yok olmuştu. Bir şekilde giyinme şekli onun zırhı, savunma mekanizmasıydı.

Kapıyı açtı ve karanlıkta duran Austin'e baktı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Utangaç bir şekilde konuşurken bir koluyla diğerini tutmuştu. Kapüşonunu sıkıca küçük yüzünün etrafına çekmişti ve bir an Lilly'e bambaşka biri gibi göründü. Genellikle gözlerinde parlayan ukala

serseri bakışı yok olmuştu. İfadesi yumuşamıştı ve sert kabuğunun altındaki gerçek kişi ortaya çıkmıştı. Bakışlarını ona çevirdi. “Meşgul müsün?”

Gülümsedi. “Evet, borsacımla milyonlarımı deniz aşırı bankalara transfer etmek hakkında konuşuyorduk.”

“Daha sonra gelebilirim.”

Lilly iç çekti. “Buna şaka denir Austin. Hatırlıyor musun?”

Üzgün bir şekilde kafasını salladı. “Ah... Evet.” Zorla gülümsedi. “Bu gece kafam biraz karışık.”

“Senin için ne yapabilirim?”

“Tamam... Şey...” Karanlık sokağa baktı. Neredeyse tüm kasaba arenadaki şenlik için dışarı çıkmıştı. Şimdi rüzgâr boş sokakları süpürüyor, çalışmayan elektrik direklerinde ısıklık çalıyordu. Sadece Martinez’in adamlarından birkaçı barikat köşelerinde kalmış, AR-15 ve dürbünleri ile devriye geziyorlardı. Arada bir arama ışıklarının gümüş ışınları yakınlardaki ormanların üzerinden parlıyordu. “Acaba, şey, yani meşgul değilsen,” göz teması kurmaktan kaçınarak kekeleydi, “yani, şey, bu akşam biraz antrenman yapmak ister misin?”

Şüpheli gözlerle süzdü. “Antrenman?”

Garip bir şekilde boğazını temizledi ve gözlerini zemine dikti. “Yani demek istediğim, bana bazı şeyler gösterebileceğini söylemiştin ya... Şey... Isırganlarla başa çıkmak, kendini korumak.”

Austin'e baktı ve derin bir nefes aldı. "Bana bir dakika ver silahlarımı alayım."

Kasabanın doğu sınırındaki tren istasyonundan aşağı indiler. Arenanın ses ve ışığıdan olabildiğince uzaklaşmak istemişlerdi. Oraya vardıklarında Lilly kot ceketinin yakasını kaldırarak artan soğuğa karşı kendini korumaya aldı. Hava metan ve bataklık gazı kokuyordu. Çürümenin belirtisi. Bu koku tren istasyonunun ay ışığı altındaki gölgelerinde onları karşıladı. Lilly Austin'e birkaç olası senaryo anlattı. Ona sorular sorup meydan okudu. Austin'in 9 mm Glock'u yanındaydı. Ayrıca sağ baldırına yerleştirilmiş av bıçağı da yanındaydı.

"Hadi yürü." Austin ormanın eşiginde yavaşlayınca Lilly ona seslendi. Tabancası yanında, sağ elindeydi, ancak parmağı tetikte değildi. Neredeyse bir saattir bununla uğraşıyorlardı ve Austin huzursuzlanmaya başlamıştı. Orman gecenin sesleriyle canlı gibiydi. Cırcır böcekleri, uğuldayan dallar ve ağaçların arkasında sürekli hareket eden gölgeler vardı. Lilly, tatbikat yöneticisinin sessiz otoritesi ile yanında yürüyordu. "Her zaman hareket halinde olmalısın. Ancak çok hızlı değil ya da çok yavaş. Gözlerini açık tut."

"Dur tahmin edeyim, aynı *bunun* gibi mi?" Sesinde ufak bir kızgınlık vardı. Silahına Lilly'nin susturucularından birini takmıştı. Kapüşonunu sıkı sıkı yüzüne çekmişti. Bir zamanlar tren deposunu güvene almak için orman kenarına tel çit çekilmişti. Harabe halinde, üzerinde yabani otların büyü-

dü rayların üzerinde vagonlar vardı.

“Kapüşonunu indirmeni söylemiştim. Görüş alanını kısıtlıyorsun.”

Dediğini yaptı ve ağaçların kenarında yürümeye devam etti. “Bu nasıl?”

“Daha iyi. Her zaman çevreni bilmelisin. İşin özü bu. Kullandığın silahtan daha önemli. Hatta silahını, baltanı ya da her neyse onu kullanma biçiminden bile daha önemli. Her zaman iki yanında olan şeylerin farkında ol. Ve arkanda ne olduğunun. Böylece ihtiyacın olursa hızla kaçabilirsin.”

“Anladım.”

“Ve asla ama *asla* çevrenin sarılmasına izin verme. Ya-vaşlar, ancak yeterli kalabalığa sahiplerse üzerine çullana-bilirler.”

“Bunu zaten söylemiştin.”

“Önemli nokta zorunda kalırsan ne tarafa koşman gerektiğini her zaman bilmektir. Unutma, her zaman onlardan daha hızlı olacaksın... Ama bu seni alaşağı edemeyecekleri anlamına gelmez.”

Austin kafasını salladı ve aralıklarla arkasına bakarak rayların her tarafındaki karanlığı inceledi. Arkasını dönerek bir an sırtını raylara verdi ve gölgeleri taradı.

Lilly onu izledi. “Silahını bir dakikalığına kaldırır mısın?”

“Bıçağını çıkart.” Silahları değiştirmesini izledi. “Ta-

mam, diyelim ki mermin bitti. Yalnızsın, belki de kayboldun.”

Yan gözlerle ona baktı. “Lilly, bu bölümü geçmiştik... Sanırım iki defa.”

“Demek sayabiliyorsun, güzel.”

“Hadi ama...”

“Ve şimdi bunun üzerinden üçüncü defa geçeceğiz. Sorulara cevap ver. Bıçağını nasıl tutacaksın?”

İç çekerek sırtını ağaçlara verdi. “Keskin tarafı aşağıda, kabzasından sıkıca tutacağım... Aptal değilim Lilly.”

“Aptal olduğunu söylemedim. Bıçağını neden bu şekilde tuttuğunu söyle.”

Ağaçlara sırtını vermeye devam etti, dikkatsizce hareket ediyor, kafasını sallıyordu. “Bu şekilde tutuyorum çünkü kafataslarına saplamak için tek şansım var. Ve bunu tam isabet ettirmem gerekiyor.”

Lilly boşta bir kütük gördü. Yaklaşık yirmi metre ileride rayların yanında duran katrana bulanmış bir parça. Sessizce ona doğru ilerledi. “Devam et.” Tek ve hızlı bir hareketle kütüğü Austin’in yoluna tekmeledi. “Bunu neden kesin olarak yapmalısın?”

Tekrar bıkkın bir nefes aldı, kaygısızca yürümeye devam ediyordu. “Bunu kesin olarak yapmalıyım, çünkü beyni parçalamak için tek şansım var.” Geri geri yürürken yavaşça kütüğe yaklaştı, yolunda duran engelin farkında değildi.

“Aptal değilim Lilly.” Sırıttı. “Ah hayır, tam bir ninjasın. Bugün kaza alanında bizim için ormanı temizlemen... Hepsinin üstesinden geldin.”

“Korkmuyorum Lilly. Sana defalarca söyledim uzun süredir...”

Ray kütüğüne takıldı. “Ah! SİKTİR!” Yere çarpıp toz bulutunu havaya kaldırdığında farkında olmadan bağırdı.

Austin yenilgiye uğramış, utanmış, küçük düşmüş halde yerde yatarken Lilly kahkaha attı. Karanlıkta Austin’in gözleri duyguyla parlıyordu ve bukleleri yüzüne düşmüştü. Azarlanmış bir köpeğe benziyordu. Lilly’nin kahkahası keşildi ve suçluluk duygusu içine oturdu. “Özür dilerim, üzgünüm...” Mırıldanarak yanına çömeldi. “Seni kırmak istememiştim.” Omzunu sıvazladı. “Özür dilerim, ben bir pisliğim.”

“Önemli değil,” dedi sessizce, derin nefesler alırken yere bakıyordu. “Hak ettim.”

“Hayır. Hayır.” Yanına oturdu. “Bunların hiçbirini hak etmedin.”

Austin ona baktı. “Merak etme. Bana yardım etmeye çalışıyordum.”

“Çoğunlukla ne yaptığımı bilmiyorum.” Yüzünü ellerinin arasına aldı. “Tek bildiğim hazır olmak zorunda olduğumuz. Söylemekten nefret ediyorum, ancak ısırganlar kadar kana susamış olmalıyız.” Austin’e baktı. “Bu işten sağ çık-

mamızın tek yolu bu.”

Bakışları kilitlendi. Etraflarındaki sesler yükseldi, gecenin kükremesi artıyordu. Zar zor duyulan uzaklardan sırtlan sesleri ve kan için alkış tutan seyircilerin sesleri geliyordu.

Sonunda Austin konuşmaya başladı. “Vali gibi konuşmaya başladın.”

Lilly uzaklara baktı ve hiçbir şey söylemedi. Sadece rüzgârda sürüklenen sesleri dinledi.

Austin dudaklarını yaladı ve ona baktı. “Lilly, düşünüyordum da... Ya gidilecek başka yer yoksa? Ya her şey bundan ibaretse? Ya yapabileceğimiz tek şey buysa?”

Lilly biraz daha düşündü. “Fark etmez. Birbirimize sahip olduğumuz sürece... Ve yapılması gerekeni yaptığımız sürece... Hayatta kalacağız.”

Kelimeler gecenin karanlığında asılı kaldı. Farkına bile varmadan birbirlerine yaklaştılar. Lilly’nin eli omzunda dolanıyor, Austin’in parmakları ise Lilly’nin ensesini okşuyordu.

Lilly birden şu ana kadar birliktelikten kast ederken topluluğun bir arada kalmasından değil, Austin ve kendisinden bahsettiğini anladı. Ona doğru eğildiğini fark ettiğinde Austin’in de yanıt olarak ona doğru eğildi. Bir şeylerin çözüldüğünü hissetti ve dudakları birleşirken öpüşmek üzereydiler. Ardından Lilly birden kendini geri çekti. “Bu ne? Bu ne?”

Austin’in belinde ıslak bir şeyler hissetti ve aşağı baktı -

ğında kan gördü.

Tişörtünün alt kısmı kan gölüne dönmüştü. Ufak bir nehir gibi yaprakların üzerine damlıyordu. Düştüğünde elindeki bıçak kotunu keserek kalçasını yaralamıştı. Austin elini üzerine koydu. “*Kahretsin!*” Dişlerini kenetlemişti ve kan parmaklarının arasından sızıyordu. “Bir şeyin beni ısırdığını sanmıştım.”

“Hadi!” Lilly ayağa fırladı ve elini uzattı. Dikkatle Austin’i ayağa kaldırdı. “Seni Dr. Stevens’a götürmeliyiz.”

Tam adı Christina Meredith Haben’dı ve Georgia’nın Kirkwood şehrinde büyümüştü. 1980lerde Oberlin’de iletişim okumak için üniversiteye gitmişti. Evlilik dışı bir çocuğu olmuş ve 9/11 olayının ertesi gün evlatlık olarak vermişti. Hayatı boyunca talihsiz romantik hikâyeler yaşamıştı ve asla doğru adamı bulamamıştı. Hiç evlenmemiş, kendini her zaman işiyle evli olarak düşünmüştü. Güneydeki en büyük istasyonlardan birinde genel kesit yönetmenliği yapıyordu. Üç Emmy, bir Clio ve birkaç tane Cable Ace ödülü almıştı. Tüm unlar onu gururlandırır da, işverenlerinin ona saygı duymadığını ya da hak ettiği maaşı vermediğini düşünmüştü.

Ama şu anda, floresan ışıklarının altında kirli zeminde yatarken, Christina Haben’in tüm pişmanlıkları, korkuları, öfkeleri, umutları ve arzuları gitmiş, ölüm tarafından ele geçirilmişti. On yedi tutsak zombi organ ve dokularını parçalara ayırırken geriye kalan parçaları korku odasının parke zemi-

nine dağılmıştı.

Sulu, zevkle yemek yeme sesleri daire şeklindeki odanın duvarlarında yankılanıyordu. Ölüler Christina Haben'i tanımlanmasında kullanılabilecek organlarını tüketmeye özen gösteriyor gibiydiler. Kan, omurga sıvısı ve öd odanın köşelerinde karışık renkler denizi halinde birikmişti. Fiziksel bütünlükleri sayesinde gladyatör arenasını için seçilen ve kulaklarından işaretlenen bu yaratıkların çoğu yetişkin erkek gibi görünüyordu. İçlerinden bazıları parlak ışık altında maymunlar gibi sürünüyor, önceden Christina Haben'in iskeletine ait olan kıkırdaksı parçaları kemiriyorlardı.

Odanın karşısında bir çift üçgen pencere odanın bitişiğinde olan garaja açılıyordu. Soldaki penceren zayıf, beyazlamış, bıyıklı bir surat olanları izliyordu.

Odanın dışındaki sessiz koridorda durup, pencere camından olanları izleyen Vali gördüklerinin tatmini dışında ufak duygu ibareleri de sergiliyordu. Sol kulağı yeni gelenlerle girdiği çatışmadan dolayı sargılıydı ve acı onu kucaklıyordu. Yumruklarını sıkmasına neden oluyordu. Elektrik akımı gibi iliklerine işliyor, görevini açıkça görmesini sağlıyordu. Tüm şüpheleri, tüm ikinci tercihleri, aslında geriye kalan tüm insanlığı, öfke, intikam ve pusulası olarak kullandığı derinlerden gelen ses ile kenara itiliyordu. Bu benzin dolu kutunun ateş almasını nasıl engelleyeceğini artık biliyordu. Yapması gerekenleri tam olarak biliyordu.

Koridorun diğer tarafından gelen ayak sesleri düşüncelerini böldü.

Merdivenlerden inerken Lilly kolunu Austin'in beline dolamıştı. Köşeyi döndü ve kötü kokan, garajların dairesel tünellerini kesen ana koridora hızla girdi.

İlk başta koridorun sonunda yalnız durarak pencereden bakan karanlık figürü görmedi. Austin'in yarasıyla ilgilenmekle meşguldü. Doktorun odasına gitmeye çalışırken, bir yandan da sağ elini yaranın üzerine baskı uygulamak için kullanmakta kullanıyordu.

“Bakın kedi ne getirmiş,” dedi karanlık figür Lilly ve Austin yaklaşırken.

“Ah... Merhaba...” Austin yere birkaç damla kan damlatırken Lilly şaşkınlıkla selam verdi. Hayati tehlikesi yoktu, ama yine de endişe vericiydi. “Bunu doktora göstermeliyiz.”

“Umarım diğer adam daha kötü görünüyordur.” Austin ve Lilly eski garaj kapısının önünde yavaşlarken Vali şaka yapmaya çalıştı.

Austin uzun ve nemli saçları yüzünün üzerine düşerken sırtıtmayı başardı. “Önemli bir şey değil... Sadece bir sıyrık. Aptal gibi kendi bıçağımın üzerine düştüm.” Yan tarafını tuttu. “Kanama durdu gibi, şimdilik iyiyim.”

Mühürlü kapıların ardından yeme çılgınlığının zayıf sesleri duyulabiliyordu. Yoğun mide guruldamasını andırıyordu. Lilly en yakındaki pencereden içeri göz attı ve iğrenç zi-

yafeti gördü. Ardından Austin'e döndü. O da görmüştü. Hiçbir şey söylemediler. Görüntü Lilly için çok da önemli değildi. Bir zamanlar bundan iğrenebilirdi. Tekrar Vali'ye döndü. "Görünüşe göre vitamin ve minerallerini alıyorlar."

"Burada hiçbir şey boşa gitmez." Vali omuzlarını silkip, kafasıyla pencereyi gösterdi. "Helikopter kazasından gelen zavallı kız öldü... Kazadan dolayı iç kanama, sanırım... Yazık." Pencereye döndü ve içeri baktı. "O ve pilot artık daha büyük bir şeye hizmet ediyor."

Lilly sargılı kulağını gördü. Vali'nin kanla lekeli sargısına ve altındaki buruşmuş kulağına bakan Austin'e döndü.

"Beni ilgilendirmez," dedi Austin sonunda kulağını işaret ederek. "Ama iyi misiniz? Görünüşe göre siz de kendinizi kötü yaralamışsınız."

"Bu akşam gelen yeni insanlar..." Vali gözlerini pencereden ayırmadan mırıldandı. "İlk başta düşündüğümünden daha büyük sorunları olduğu ortaya çıktı."

"Evet, sizi daha önce onlarla birlikte görmüştüm. Bir çeşit tura çıkartmıştınız, değil mi? Ne oldu?"

Vali döndü ve sanki soruyu Lilly sormuş gibi direkt ona baktı. "İnsanlara kibarlık yapıp, konuksever olmaya çalışıyorum. Bu günlerde hepimiz aynı gemide yol alıyoruz, değil mi?"

Lilly kafasını salladı. "Kesinlikle öyle. Problemleri neymiş?"

"Görünüşe göre bize yakın bir yerleşim yerinin gözcüle -

riymişler ve niyetleri komşuculuk oynamak değilmiş.”

“Ne yaptılar?”

Vali gözlerini dikti. “Tahminimce gözlem yapıp bize saldıracaklardı.”

“**Saldırmak mı?**”

“Artık her yerde oluyor. Gözcüler ayrılıyor, bir alanı ele geçiriyor, ardından da her şeyi alıyorlar. Yemek. Su. Sırtındaki ceket.”

“Peki ne oldu?”

“Büyük bir kavga çıktı. Bize bulaşmalarına izin vermedim. Milyonlarca yıl geçse bile. İçlerindeki esmer kız kulağını ısırmaya çalıştı.”

Lilly ve Austin gergin bakışlar attılar. Lilly Vali’ye döndü. “Neler oluyor? İnsanlar artık *yabani* gibi davranıyor.”

“Hepimiz yabaniyiz artık Lilly. Ancak çevredeki en yabani insanlar bizler olmalıyız.” Derin bir nefes aldı. “İri adamla kötü kavga ettik. Adam iyi karşılık verdi. Elini kesmek zorunda kaldım.”

Lilly hareket edemiyordu. İçinde zıt duygular kabarıyordu. İç organlarını karıncalandırıyor, zihninin gerisindeki travmaları ateşliyordu. Josh Hamilton’un kafasını dağıtan mermiye ait anıları. “Tanrım,” dedi, sadece kendisi duydu.

Vali derin bir nefes daha aldı ve yorgunca iç çekti. “Stevens onu hayatta tutuyor. Belki ondan bir şeyler öğrenebiliriz. Belki de öğrenemeyiz. Ama şimdilik güvendesiniz ve tek

önemli şey bu.”

Lilly kafasını salladı ve tam bir şey söyleyecekken Vali sözünü kesti.

“*Hiç kimsenin* kasabamıza bulaşmasına izin vermeyeceğim.” İkiisiyle de göz teması kurdu. Sargılı kulağından bir damla kan boynuna süzüldü. Elinin tersiyle sildi ve tekrar iç çekti. “Sizler benim birinci önceliğimsiniz. Ve olması gereken de bu.”

Lilly zorla yutkundu. Buraya geldiğinden beri ilk defa, bu adam için hor görmekten başka şeyler hissediyordu... Güven olmasa bile, bir parça anlayış olabilirdi. “Her neyse. Austin’i doktora götürsem iyi olur.”

“Devam edin,” dedi Vali soluk bir gülümsemeyle. “Bu çocuğun yaralarını sarsın.”

Lilly kolunu Austin’e doladı ve genç adamın koridorda yürümesine yardım etti. Ancak köşeyi dönmeden önce Lilly durdu ve sönerek Philip’e baktı. “Vali,” diye seslendi. “Teşekkürler.”

Doktorun odasına giden koridor labirentinde Bruce ile karşılaştılar. İri adam karşı yönden geliyordu. Botları yankılanıyor, .45’liği kaslı baldırında sallanıyor ve yüzündeki aceleci ifade amacına kilitlendiğini gösteriyordu. Kafasını kaldırdığında Lilly ve Austin’i gördü. “Selam çocuklar. Vali’yi gördünüz mü?” Sesi gergin ve kalındı.

Lilly adamın nerede olduğunu söyledi ve ekledi. “Bu akşam dolunay var sanırım, ha?”

Bruce kadına baktı. İfadesi gergindi, gözleri kısılıyordu. Tam olarak ne bildiğini merak ediyormuş gibi görünüyordu. “Ne demek bu şimdi?”

Omuzlarını silkti. “Her saniye işler daha da çığırından çıkıyormuş gibi görünüyor.”

“Nasıl yani?”

“Bilmiyorum... Bize saldırmayı düşünen bu herifler... İnsanlar mantıksız davranıyor.”

Rahatlamış göründü. “Evet... Tabi... Çok saçma. Gitmeliyim.”

Yanlarından geçerek zombi odalarına doğru yürüdü.

Lilly onu izlerken kaşlarını çattı.

Eksik bir şeyler vardı.

9. Bölüm

Kliniğe ulaştıklarında, Lilly ve Austin Dr. Stevens'ın yarı çıplak bilinçsiz bir erkekle ilgilendiğini gördüler. Köşedeki sedyeye yerleştirilmiş adamın özel kısımları havluyla kapatılmıştı ve sağ bileğinde kan lekeli bir sargı vardı. Doktor dikkatle adamın omzundaki yıpranmış ve kanla lekelenmiş zırhı çıkartıyordu.

“Doktor? Senin için bir hasta daha getirdim.” Lilly, Austin yanında topallarken odanın diğer tarafına geçti. Sedyedeki bilinçsiz adam Lilly için yapancıydı, ama Austin sarı saçlı adamı anında tanımış gibiydi ve Lilly’i kaburgalarından dürttü.

Austin fısıldadı. “Bu o... Vali ile kapışan adam.”

“Ne oldu?” Doktor sedyeden kafasını kaldırdı ve tel ile

bağlanmış gözlüklerinin üzerinden onlara baktı. Austin'in kaburgaların tutan parmaklarındaki kanı gördü. "Şuraya geçin. Hemen geliyorum." Doktor omzunun üzerinden baktı. "Alice, Austin ile ilgilenebilir misin?"

Hemşire bitişikteki depodan kolları sargı bezleri, bant ve pamukla dolu halde geldi. Genç yüzüne düşen saçlarını geriye toplamış ve laboratuvar önlüğünü giymişti. Yorgun görünüyordu. Lilly'nin gözlerine baktı ancak odanın içine doğru yürürken hiçbir şey söylemedi.

Lilly karşı köşede bulunan muayene masasına giderken Austin'e yardım etti.

"Hasta kim Doktor?" Austin'in masanın köşesine oturmasına yardım ederken Lilly saf rolüne yattı. Austin ufak bir acıyla kasıldı, ama sedyede ölü gibi yatan adam daha çok ilgisini çekmişti. Alice yaklaştı ve Austin'in fermuarını açarak yarayı incelemeye başladı.

Doktor dikkatle bilinçsiz adamın sallanan başındaki yırtık pırtık sargı bezlerini söktü. "Birilerinin ona Rick dediğini duydum, ama bundan emin değilim."

Lilly sedyeye doğru yürüdü ve baygın adama küçümseyerek baktı. "Benim duyduğum kadarıyla Vali'ye saldırmış."

Doktor ona bakmadı, hasta kıyafetinin arkasını bağlar - ken sadece dudaklarını şüpheyle kıvırdı. "Peki bunu nereden duydun?"

"Adamın kendisinden."

Doktor kederle gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Lilly’e baktı. “Sana tüm olanları anlattığını düşünüyorsun, değil mi?”

“Nasıl yani?” Lilly yaklaştı. Sedyedeki adama baktı. Bir kuzunun boş bakışlı haliyle, dudakları hafifçe arlanmıştı ve kesik nefesler alıyordu. Sarı saçlı adam herhangi biri olabilirdi. Kasap, fırın, mum üreticisi... Seri katil, aziz... Herhangi biri. “Vali bu konuda neden yalan söylesin ki? Bundan ne çıkarı olabilir?”

Doctor önlüğün arkasını bağladı ve ardından yavaşça hastanın üzerini örttü. “Korkusuz liderinin doğuştan yalancı olduğunu unutmuş gibi görünüyordun.” Stevens bunu normal bir sesle söyledi. Sanki saati söylüyordu. Dikleşti ve Lilly’e baktı. “Bunlar eski haber Lilly. Sosyopat kelimesinin anlamına bak ve kayıp parçayı bulup bulamadığını bana söyle.”

“Bak... Rahibe Teresa olmadığını farkındayım... Ama şu anda ihtiyacımız olan kişi oysa?”

Doktor gözlerine bakmaya devam etti. “İhtiyacımız olan mı? Gerçekten mi? İhtiyacımız olan o mu?” Stevens kafasını salladı, Lilly’e arkasını döndü ve sedyenin yanındaki nabız monitörüne ilerledi. Makine kapalıydı ve ekranı siyahtı. On iki voltluk araba aküsüne bağlanmıştı. Stevens bir süre kurcalayarak kutuplarını ayarladı. “Gerçekten neye ihtiyacımız olduğunu biliyor musun? Gerçekten çalışan bir makineye.”

“Birbirimize destek olmalıyız. Bu insanlar birer tehdit.”

Doktor sinirle ona döndü. “Ne zaman alkol aldın Lilly? Bir zamanlar Vali’nin güvenliğimiz için en büyük tehdidi oluşturduğunu söylemiştin. Hatırlıyor musun? Özgürlük savaşı ne oldu?”

Lilly gözlerini kıstı. Oda ağırlaştı. Lilly ve Austin gerilimi fark etmişti, sessizlikleri atmosferin garipliğini körük-lüyordu. “O zaman bizi öldürebilirdi, ama yapmadı. Sadece hayatta kalmak istiyorum. Ona karşı hissettiğin bu şeyin nedeni ne?”

“Bu şey tam olarak burada uzanıyor.” Doktor bilinçsiz yatan adamı gösterdi. “Vali’nin ona saldırdığını düşünüyoruz.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Doktor kafasını salladı. “Provokasyon olmadan. Vali bu adamı sakat bıraktı.”

“Bu çok saçma.”

Doktor uzun uzun Lilly’i inceledi. Ses tonu değişti, kısılarak soğudu. “Sana ne oldu?”

“Dediğim gibi Doktor hayatta kalmaya çalışıyorum.”

“Kafanı kullan Lilly. Bu insanlar kötü niyetle burada neden boş boş dolaşıyorlar? Hepimiz gibi onlarda çevreyi araştırıyorlardı.”

Sedyedeki adama baktı. Adamı gözleri kapakları altında hafifçe oynuyordu. Umutsuz kâbuslar görüyor olmalıydı. Nefes alması bir an hızlandı, sonra yeniden normale döndü.

Sessizlik uzadı. Sonunda Austin odanın diğer tarafından konuştu. “Doktor, daha genç bir adam ve bir tane de kadın vardı yanında. Onların nerede olduğunu biliyor musun? Nereye gittiklerini?”

Stevens sadece kafasını salladı. Yere bakıyordu. Sesi neredeyse bir fısıltıydı. “Bilmiyorum.” Sonra Lilly’e baktı. “Ama sana şu kadarını söyleyeyim... Şu anda onların yerinde olmak istemezdim.”

Arenanın alt basamaklarındaki sessiz koridorun sonundaki kilitli garaj kapısının ardından boğuk bir ses geliyordu. Yorgunluktan çatlamış, gerginlik yüzünden tizleşmiş kadın sesi kısıktı ve dışarıdaki iki adam için anlaşılmazdı.

“Buraya getirdiğimizden beri böyle.” Bruce, kollarını yargılar halde göğsünde birleştirip kapıya bakan Vali’ye döndü. “Kendi kendine konuşuyor.”

“İlginç.” Hisleri son vahşetten sonra keskinleşen Vali dinlemeye devam etti. Jeneratörlerin homurtusunu kemiklerinde hissedebiliyordu. Çürüme ve plastiğin bozulma kokusunu alabiliyordu.

“Bu insanlar deli.” Parlak kel kafasını sallayan Bruce’un eli içgüdüsel olarak kalçasındaki .45liğin üzerindeydi.

“Evet... Zırdeli.” Vali’nin kulağı zonkluyordu. Derisi beklentiyle kaşınıyordu. Kontrol. Beyninin en derindeki ses konuşmaya başladı: Kadınlar kontrol edilmek, yönetilmek ve acı çektirmek için yaratılmıştır.

Bir an Philip Blake bir parçasının dışarıya çıkıp tüm bu olanları izlediğini hissetti. Bu insanların ne bildiğini öğrenmelisin. Nereden geldiklerini? Neye sahip olduklarını? Ve en önemlisi ne kadar tehlikeli olduklarını?

“İçerideki kadın çok zorlu. Vaz geçeceğe benzemiyor.”

“Onu nasıl yola getireceğimi biliyorum. Bana bırakın.”

Derin nefes alıp yavaşça verdi ve kendini hazırladı. Tehlikeyi hissedebiliyordu. Bu insanlar onu kolaylıkla incitebilirdi. Topluluğunu parçalayabilirdi. Bu yüzden diğerlerini incitmeyi bilen, onları nasıl yola getireceğini, kadınları nasıl kontrol edebileceğini bilen kişiliğini ortaya çıkartmalıydı. Gözlerini bile kırpmadı.

Bruce’a döndü ve “Kapıyı aç,” dedi.

Garaj kapısı pastı tekerlekleri üzerinde dönerken gıcırdadı. Bölmenin arka kısmındaki karanlıkta duran kadın iplerini çekiştirmeye başladı. Örgülü saçları mat yüzüne düşmüştü.

“Üzgünüm. İşini bölme.” Vali’nin konuşma şekli ilginçti.

Koridordan gelen ufak ışık huzmesinde, kadının gözleri saçlarının arasından parladı. Sadece tek bir göz, arkalarındaki koridorun tavanına dizilmiş ampuller yüzünden silüete dönüşen kapıdaki dev ziyaretçiye uğursuzca bakıyordu.

Vali bir adım yaklaştı. Bruce arkasından geldi. “Güzel bir sohbeti böldüm... Üzgünüm, tam olarak kiminle konu-

şuyorum demiştin? Aslında, boş ver, umurumda bile değil. Şu işi bitirelim.”

Zemindeki kadın kafese kapatılmış egzotik hayvanlara benziyordu. Esmer, kıvrak ve çevik. Eski çalışma kıyafetleri içinde bile panteri andırıyordu. İnce boynu iple arkasındaki duvara bağlanmıştı. Her bir kolu zıt köşelere gerilmişti ve kahverengi teni terden parlıyordu. Medusa gibi saçları omuz ve sırtında salmıyordu. Tehditkâr bir soğuklukla kendisine yaklaşan kıllı adama saçlarının arasından baktı.

“Bruce, bana bir iyilik yapar mısın?” Vali delik bir boruyu tamir etmesi gereken işçiyle konuşan işadamı ses tonunu kullanıyordu. “Pantolonunu çıkart ve bacaklarından birini şu duvara bağla.”

Bruce içeri girdi ve söyleneni yaptı. Kadın pantolonu çıkartılırken gerildi ve tekmeledi. Bruce tüm bunları yara üzerinden sargı bezini çeken biri gibi hızla yapmıştı. İri adam geri çekildi ve kemerinden sarılmış halat çıkarttı. Bacaklarından birini bağlamaya başladı.

“Ve diğer bacağını da şuradaki duvara bağla.”

Kadın bakışlarını Vali’den ayırmıyordu. Saçlarının arasından parlayan gözleri öyle yoğun nefret içeriyordu ki çeliği eritebilirdi.

Vali kadına yaklaştı. Kemerini açmaya başladı. “Hemen tepinmeye başlama olur mu?” Kemerini çıkarttı ve kamuflaj pantolonunu indirdi. “Enerjini kendine saklamak isteyebilirsin.”

Yerde yatan kadın, her şeyi yutan kara bir delik yoğunluğuyla bakıyordu. Odadaki her partikül, her molekül, her atom gözlerindeki karanlık boşluğa sürükleniyordu. Vali daha da yaklaştı. Paratoner gibi onun nefretinden besleniyordu.

“Burada işin bitince bizi yalnız bırak.” Vali’nin bakışları hala kadının üzerindeydi. “Mahremiyete ihtiyacımız olacak.” Kadına gülümsedi. “Çıkarken de kapıyı kapat.” Gülümsemesi genişledi. “Söylesene tatlım, hayatını mahvetmem, güvenlik duygunu senden almam ve seni gerçekten becermem ne kadar sürer?”

Kadından hiçbir cevap gelmedi. Sadece bir hayvanın ölümüne savaşa girmeden önceki o kadim ve uğursuz karanlık bakışları vardı.

“Bence yarım saat yeterli olur.” O gülümseme. O ağır, sürüngene benzer bakışlar. Kadından bir adım uzaktaydı. “Ama gerçekten, bunu yapabildiğim her gün yapmayı planlıyorum...” Pantolonu şimdi bileklerine kadar inmişti. Vali pantolonunun tam çıkartırken Bruce odadan çıktı.

Bruce çıkarken dış kapı kapandı. Kapının yankısı hafifçe kadının yeniden yerinden sıçramasına neden oldu.

Vali iç çamaşırını çıkartırken sesi uzayın derinliklerini doldurdu. “Bu eğlenceli olacak.”

Yolda. Gece göğünün altında. Karanlık kasabanın sessizliğinde. Gece. Yağmalanmış dükkânların önünde iki siluet yürüyordu.

“Tüm bunları aklım almıyor.” Austin Ballard elleri cebinde huzursuzca yürüyordu. Soğuktan dolayı titredi. Kapüşonunu kapatmıştı ve aralıklı ışıklar yollarını aydınlatırken az önce gördüklerinden geriye kalan korku yüzünden okunabiliyordu.

“Besleme odası mı?” Lilly kot ceketinin düğmelerini boğazına kadar kapatmış halde yanında yürüyordu. Bilinçsizce kendini koruma amaçlı kolları karın bölgesine sarmış, kendine sarılmıştı.

“Evet... O ve eli kopan adam. Neler oluyor Lilly?”

Cevap verecekken uzaktan gelen yüksek kalibreli silah sesleri yankılandı. Ses ikisinin de zıplamasına neden oldu. Martinez ve adamları hala dışarıdaydı. Gecelerini gündüzlerine katıp çitlerin etrafına toplanan başıboş ısırganları indiriyorlardı.

“Her zamanki işler.” Lilly kendi dediklerine inanmıyordu. “Zamanla alışırsın.”

“Bazen ısırganlar aslında en küçük sorunumuzmuş gibi geliyor.” Austin ürperdi. “Bu insanların gerçekten bir saldırı planladığını düşünüyor musun?”

“Kim bilir?”

“Sence dışarı daha kaç kişi var?”

Omuzlarını silkti. Tehlikeli ve amansız bir şeylerin çoktan başladığına dair içinde hissettiği garip histen kurtulamıyordu. Sanki ayaklarının altında fark edilmeyen siyah bir

buzul yüzüyordu. Olayların gidişatı belirsiz bir ufka yönelikti. Ve bu derme çatma topluluğa katıldığından beri ilk defa Lilly Caul kemiklerine işleyen tanımlayamadığı bir korku hissediyordu. “Bilmiyorum, ama uzun bir süre huzurlu uykuya hasret kalacakmışız gibi geliyor.”

“Dürüst olmak gerekirse, Dönüşümden beri huzurlu uyku uyumadım.” Yarasının acısıyla kasıldı ve yürürken yan tarafını tuttu. “Aslında, başlangıçtan beri deliksiz bir gecem yok.”

“Sen söyleyince fark ettim, benim de yok.”

Sessizlik içinde biraz daha yürüdüler. Ardından Austin sessizliği bozdu. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Sor bakalım.”

“Artık gerçekten de Vali ile aynı fikirde misin?”

Lilly de kendine aynı şeyi soruyordu. Ya tutsakların onları kaçırana empati kurup, haklarında olumlu düşünmeye başladığı psikolojik fenomen olan Stockholm sendromuna yakalandıysa? Yoksa içindeki tüm öfke ve saklanmış duyguları, kimliğine yapışmış zincirli bir köpek gibi adama mı yansıtıyordu? Tek bildiği korktuğuydu. “İnan bana... Şartlar farklı olsaydı... Yolun karşısından geldiğini görseydim yolu mu değiştirirdim.”

Austin cevaptan memnun olmamış, gergin ve dilini yutmuş gibi görünüyordu. “Yani... Sanki... Bütüne bakınca ortama uyum sağlamak gibi mi? Yoksa buna benzer bir şey mi?”

Austin’e baktı. “Söylemek istediğim, dışarıda olanlar,

yeniden büyük bir tehlikeye girebileceğimizi gösteriyor. Belki de kasaba kurulduğundan beri karşılaşacağımız en büyük tehlike.” Bir an düşündü. “Sanırım Vali’yi şey gibi görüyorum... Bilmiyorum... Ateşe ateşle karşılık vermek gibi.” Ardından biraz daha yumuşak, biraz daha tekinsiz ekledi. “Bizim tarafımızda olduğu sürece.”

Uzaktan gelen silah sesleri tekrar sıçramalarına neden oldu.

İki sokağım kullanılmayan raylarla kesiştiği ana caddenin sonuna geldiler. Gecenin karanlığında kırılmış sokak tabelası ve omuz boyundaki yabani otlar dünyanın sonuna gelmişler gibi hissetmelerine neden oldu. Lilly durdu ve kuzeydeki apartmanına giden yola dönmeye hazırlandı.

“Tamam, şey, her neyse...” Austin ellerini nereye koyacağını bilmiyor gibi görünüyordu. “Bir uykusuz gece daha.”

Yorgun bir şekilde gülümsedi. “Bak ne diyeceğim. Neden bana gelip Panama Plajındaki sörf hikâyelerinde canımı sıkmaya devam etmiyorsun? Belki uyumamı sağlayacak kadar canımı sıkabilirsin.”

Austin Ballard bir an dalından yeni koparılmış diken gibi göründü.

Geceyi Lilly’nin karton kutu, halı parçaları ve önceli sakinlerinin geride bıraktığı işe yaramaz şeylerden oluşan karışık oturma odasında geçirdiler. Lilly hazır kahve ve yemek hazırladı. Fener ışığı altına oturup konuştular. Çocuklukla-

rından, çıkmaz sokaklarla dolu arka mahallelerde yaşadıkları ortak şeylerden, İzci takımlarından bahsettiler. Sonra, Dönüşüm sonrasının klasik sohbetlerinden olan tedavinin bulunması durumunda beladan kurtulurlarsa ne yapacaklarını anlattılar. Austin sıcak bir yerlere taşınacağını, iyi bir kadın bulup durulacağını ve sörf tahtası imal edeceğini söyledi. Lilly stilist olma hayallerinden, sanki hala yerinde duruyormuş gibi New York'a gitme planlarından ve isim yapma isteğinden bahsetti. Lilly git gide bu pejmürde, ancak iyi niyetli genç adama bağlandığını fark etti. Bu kasıntı görünüm altında aslında ne kadar güzel ve kibar biri olduğunu gördükçe hayranlık duyuyordu. Playboy oyunlarının kendini korumak için geliştirdiği savunma mekanizması olup olmadığını merak etti. Belki de diğer hayatta kalanların başa çıkmaya çalıştığı şeyle uğraşıyordu. Hiç kimse isim koyamasa da, herkes şiddetli stres bozukluğuyla yaşıyordu. Austin'in görünüşünü önemsemeksizin Lilly o gece yanında biri olduğu için, boş boş saatlerce konuşabildikleri için mutluydu.

Gecenin oldukça ilerlemiş saatlerinde garip bir sessizliğin ardından Lilly karanlık dairesine baktı. Küçük içki deposunu nereye sakladığını hatırlamaya çalıştı. "Biliyor musun, eğer doğru hatırlıyorsam acil durumlar için sakladığın bir şişe Souther Comfort'um olacaktı."

Austin düşünceli düşünceli baktı. "Paylaşmak istediğine emin misin?"

Omuzlarını silkerek kanepeden kalktı ve yalın ayaklarıyla odanın diğer ucunda istiflenmiş sandıklara yürüdü. “Anı yaşamalıyız.” Mırıldanarak ekstra battaniyeleri, şişe suları, mermileri, ilk yardım malzemelerini ve antiseptikleri kenara çekti. “Merhaba güzelim.” İçinde çay rengine içki bulunan çizilmiş şişeyi çıkarttı.

Kanepeye geri döndü ve kapağını açtı. “İyi bir uykuya,” diyerek şişeyi kaldırdı ve güzel bir yudumdan sonra elinin tersiyle ağzını sildi.

Yanında oturan Austin’e şişeyi uzattı. Yan tarafına sapanan ağrı yüzünden yine kasılan Austin büyük bir yudum aldıktan sonra boğazını yakması yüzünden ve dikiş ağrıları yüzünden suratını buruşturdu. “Off, çok hanım evladiyım.”

“Sen neden bahsediyorsun? Hanım evladı falan değil-din. Senin yaşında genç bir adam erzak toplamaya gidiyor... Güvenli alan dışında kış tekmeliyor.” Şişeyi aldı ve bir yudum daha içti. “İyi olacaksın.”

Lilly’e baktı. “Genç adam mı? Sen nesen, ihtiyar mı? Neredeyse yirmi üç yaşımdayım Lilly.” Sırıttı. “Ver şunu bana.” Şişeyi aldı ve büyük bir yudum içti, yanma hissi yine ürpertti. Öksürdü ve yan tarafını tuttu. “Siktir!”

Lilly kıkırdamasını bastırdı. “İyi misin? Su ister misin?” Şişeyi Austin’in elinden kapıp içti. “Doğrusu, senin ablan olacak yaştayım.” Geçirdi. Ardından ağzını kapatarak gül-lümsedi. “Çok özür dilerim.”

Austin güldü. Ağrı tekrar göğüs kafesine saplanınca ka-
sıldı.

Austin öksürüp yanını tutmaya başlayana kadar içip ko-
nuşmaya devam ettiler.

“İyi misin?” Uzandı ve yüzüne düşen buklelerden birini
kaldırdı. “Tylenol ister misin?”

“İyiyim!” diye bağırdı. Ardından acı dolu bir nefes aldı.
“Üzgünüm... Teklifin için teşekkür ederim, ama iyiyim.”
Elini tuttu. “Bu kadar... Huysuz olduğum için özür dilerim.
Aptal gibi hissediyorum... Gereksiz gibi. Nasıl bu kadar sa-
kar olabilirim?”

Lilly ona baktı. “Çenenin kapacak mısın? Sakar ya da ge-
reksiz değilsin.”

“Teşekkürler.” Tekrar eline dokundu. “Çok teşekkür
ederim.”

Bir an Lilly etrafındaki karanlığın değiştiğini hissetti.
Midesinden bir sıcaklığın yayıldığını ve tüm bedenini kap-
ladığını hissetti. Onu öpmek istiyordu. Bununla yüzleşebi-
lirdi. Onu ögmeyi çok istiyordu. Hanım evladı olmadığını
kanıtlamak istiyordu... İyi, güçlü, yiğit, saygılı biriydi. Ama
Lilly’i tutan bir şey vardı. Bu işlerde iyi değildi. Tutucu biri
değildi, hayatında birçok adam olmuştu, ama bunu yapacak
cesareti bulamıyordu. Bunun yerine ona bakmaya devam etti
ve yüzündeki ifade Austin’e ilginç bir şeylerin olduğunu gös-
termiş olmalıydı. Austin’in gülümsemesi soldu. Lilly’nin yü-

züne dokundu. Lilly dudaklarını yalarken anı düşündü. Onu yakalayıp dudaklarına yapışmak istiyordu.

Austin sonunda konuşarak gerilimi dağıttı. “Gecenin geri kalanı boyunca o şişeye sarılacak mısın?”

Sırtarak şişeyi uzattı ve Austin arka arkaya yudumları sıraladı. İçkinin geri kalanının büyük kısmını içti. Bu sefer suratını ekşitmedi. Ürpermedi. Sadece kafasını kaldırdı ve “Sanırım seni bir konuda uyarmalıyım,” dedi. Büyük kahverengi gözleri utanç, pişmanlık, biraz da mahcubiyetle parlıyordu. “Prezervatifim yok.”

Sarhoş kahkahalarıyla başladı. Lilly karnını tutarak gülüyordu. Salgının başlamasından beri böyle gülmemişti. Yanları ağrıyıp, gözleri sulanana kadar iki büküm kahkaha attı. Austin ona katılmaktan kendini alamadı ve Lilly’nin onu kapüşonundan yakaladığını fark edene kadar gülmeye devam etti. Prezervatifin umurunda olmadığıyla ilgili bir şeyler mırıldandı ve ne olduğunun farkına bile varamadan yüzleri yaklaştı, dudakları birbirilerine kenetlendi.

Alkolün canlandığı arzu patladı. Birbirlerine sarıldılar. Kanepenin yanındaki masada duran şişeyi, lambayı ve Lilly’nin bir ara okumayı planladığı kitap yığınına devirecek kadar şiddetle sevişmeye başladılar. Austin kanepenin kenarına kaydı ve yere düştü. Lilly üzerine çıkarak dilini ağzının derinliklerine gömdü. Nefesinde tatlı likörün tadını aldı ve Austin’in baharatlı misk kokusu genzini doldurdu. Bacakla -

rının arasına yerleşti.

Üzerlerinden akan sıcaklıkta banyo yaptılar, gizli arzuları aylardır bastırılmıştı. Dakikalarca yerde devam ettiler. Austin'in tişörtü altından göğüs kıvrımlarını, kalçalarının yumuşak dokusunu ve bacakları arasındaki hassas bölgeleri okşadığını hissetti. Islandığını ve kızardığını hissetti. Nefes alışları sıklaştı. Sonunda Austin'in ağı yüzünden yeniden kasıldığını fark etti ve kalkan kazağı altından sargı bezini görünce geri çekildi. Bu görüntü içini burkmuştu, kendini bundan sorumlu hissediyordu ve şu anda onun kendini iyi hissetmesi için her şeyi yapabiliirdi.

"Gel buraya," diyerek elini tuttu ve tekrar kanepeye çıkarttı. "Beni izle." Fısıldayarak kanepeden aşağı kaydı. Nefes nefeseydi. "Sadece izle."

Kıyafetlerini çıkarttı. Gözlerini ayırmadan her defasında tek parça çıkarttı. Austin elini çoktan kemerine götürmüş düğmelerini açıyordu. Lilly parlayan gözlerle tişörtünü çıkarttı. Acele etmiyordu. Pantolonu, sutyeni, iç çamaşırları... Austin'i yerine sabitlemiş, patlamaya hazır hale getirmişti. Önünde, camdan sızan sönük ay ışığında tamamen çıplak kaldığında, saçları yüzüne düşmüş, başı alkol ve arzudan dönüyordu. Tüyleri diken diken olmuştu.

Tek bir kelime etmeden ona yaklaştı. Gözlerini bir saniye bile ayırmadan üzerine oturdu. Austin nefesini vererek içine girirken ne kadar istekli olduğunu gösterdi. Bu his do-

ğüstüydü. Lilly ritmik olarak aşağı yukarı hareket ederken gözünün önünde ışık küreleri görüyordu. Austin sırtını dikleştirerek derinlere yol aldı. Artık yaralı değildi. Artık karizmatik görünmeye çalışan genç bir adam değildi.

İlk Austin orgazm oldu. Zevki ikisini de sarsmıştı. Ardından Lilly titredi. Gıdıklanma hissi ayak parmaklarında başlayarak tüm bedenini sardı ve patladı. Orgazm onu sarsarken neredeyse üzerinden düşecekti. Ancak uzun, parlak, kıvrıkcık saçlarına tutunarak kucağında tatlı tatmin duygusunu kucakladı. Birbirlerinin üzerine yığıldılar. Sarılarak, sakinliğin okyanus dalgası gibi üzerlerine çökmesini beklediler.

Sadece nefeslerinin senkron sesi ile bozulan sessizliği dinlerken kalp atışlarını dinlediler ve uzun bir süre öylece uzandılar. Lilly üzerine battaniyeyi çekti ve hıza gerçekliğe döndü. Şakaklarına bıçak gibi bir ağrı saplandı ve burnunun kemiği sızladı. Ne yapmıştı? Alkolün etkisi azalırken, belirsiz pişmanlık midesinde düğümlendi ve pencereden dışarı baktı. Sonunda, “Austin, şey...” diye konuşmaya başladı.

“Hayır.” Omzunu sıvazladı ve pantolonunu giydi. “Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin.”

“Ne?”

Omuzlarını kaldırdı. “Bilmiyorum... Bunun sadece o şeylerden biri olduğu... Ve buna çok bağlanmamız gerektiğini... Ve bunun sadece alkolden olduğunu...”

Üzgün bir şekilde gülümsedi. “Bunu söylemeyecektim.”

Lilly'e baktı ve sırttı. "Seninleyken doğru olanı yapmak istiyorum. Seni sıkmak ya da onun gibi bir şeye zorlamak istemiyorum."

Austin'i alnından öptü.

Ardından dağıttıklarını temizlemeye başladılar. Masadan düşenleri kaldırıp, lambayı yerine koydular. Kitapları yeniden istifleyip, kıyafetlerini giydiler. İkisinin de söyleyecek çok şeyi yoktu, ancak ikisi de konuşmak için can atıyordu.

Güneş doğumuna yakın bir zamandan Austin konuşmaya başladı. "Biliyor musun... Arenanın altındaki şu garajlar hani besleme odaları olan... Orada beni rahatsız eden bir şey var."

Yorgun bir şekilde tekrar kanepeye otururken ona baktı. "Ne gibi?"

Hava yuttu. "İğrençleşmek istemiyorum ama beni rahatsız ediyor."

"Ne."

"Tamam... Vali helikopterden gelen ölü pilot ve kız ile ölüleri besliyordu, değil mi?"

Lilly bunu düşünmemeye çalışarak kafasını salladı. "Evet, sanırım öyle."

Dudaklarını ısırıldı. "İğrençleşmek istemiyorum gerçekten, ama bir şeylerin eksik olduğu hissini zihnimden atamıyorum." "Ne gibi?"

Austin gözlerinin içine baktı. "Kafaları. Ortada hiç kafa yoktu. Kafalarını ne yaptı?"

10. Bölüm

Bruce Allan Cooper arenanın altındaki garajların girişinde duruyordu. Dar koridorun tek ışık kaynağı tepesindeki titreşen ampuldü. Arkasındaki kapıdan gelen sesleri duymamaya çalıştı. Bir adam nasıl bu kadar uzun süre dayanabilirdi? Esmer kadından gelen sinirli çıkışlar artık kısık hıçkırma seslerine dönmüştü.

Bruce soba borusu kadar kalın kollarını geniş göğsü üzerinde birleştirmişti ve zihninde salgın öncesinde babasıyla benzin istasyonu yönettiği günleri düşünüyordu. Yarım küre yanma odalı ve yüksek şaftlı 427 Camaro içinde de zamanın nasıl geçtiğini anlamazdı. Şimdi de zaman kavramını yitirmişti. Eski kız arkadaşı Shauna'yı, birbirlerine ne kadar bağlı olduklarını düşündü. Ona melankolik mutluluk veren bir

anıydı. Ama *bu*. Bu farklıydı.

Çok uzun süre ayakta kaldığı için kramp girmeye başladı ve ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. Yüz on beş kiloydu ve tersane işçilerinin kaslarına sahipti. Ancak bu çok komikti. Sadece bu kadar ayakta kalabiliyordu.

Son yirmi dakikadır Vali'nin kadını cesaretlendiren, sataşan, iğneleyen fısıltılarını duyuyordu. Şu anda ona ne yaptığını kimse bilemezdi.

Ağır bir sessizlik çöktü.

Bruce kulağını kapıya dayadı: Bu kadına ne yapıyordu?

Karanlık hücrede, Vali yere çökmüş kadın silüetinin önünde duruyor, pantolonunun düğmesini ilikleyip fermuarını çekiyordu. Kadının kanayan bileklerine bağlı olan ipler onun tamamen yere düşmesini engelleyen tek şeydi. Zorlanarak aldığı nefes sessizliği bozuyor, örgü saçları yaralı yüzünün önüne düşüyordu. Gözyaşı, sümük ve kan karışımı şişmiş dudaklarından damlıyordu.

Nefesini toplayan Vali kendini iyi, kadın üzerinde harcadığı efor yüzünden yorgun ve sıcak hissediyordu. Elleri sızlıyor, parmak eklemlerinin derisi sürekli kadının dişlerine yumruk atmaktan soyulmuştu. Kadını alaşağı etmekte iyi iş çıkartmış, kadının her kaçma çabasında sağlam bir tokat ya da midesine indirdiği yumruk ile tekrar yere yatırmıştı. Ağzından olabildiğince uzakta kalmış, ancak diğer deliklerine büyük özen göstermişti. İçindeki motor güçlü, keskin ve sert

kalmamasını sağlamıştı.

“Tamam... Kabul ediyorum. Biraz ileri gittim.”

Hıçkırarak burnunu çekti ve geride kalan ufak bilincine tutunmaya çalıştı. Kafasını kaldıramıyordu ancak kaldırma-ya çalıştığı barizdi. Bir şeyler söylemek istiyordu. Altındaki zemin kan ve sıvılarla göle dönmüştü. Uzun örgüleri karış-mıştı. Esnek tişörtü kesiklerle parçalanmış, göğüsleri ortaya çıkmıştı. İpler yüzünden hala iki yana gerilmiş olan çıplak altı terden parlıyordu ve Vali'nin el işçiliğinin eseri olan ke-sik ve morluklar karamel rengi teninde belli oluyordu.

Vali ona baktı. “Ama *hiçbir şeyden* pişman değilim. Her *dakikasından* zevk aldım. Peki ya sen?” Cevap gelmesini bekledi. Derin derin nefes alan kadın, öksürük, hıçkırık ve inleme karışımı bir cevap verdi. Vali gülümsedi. “Hayır mı? Ben öyle demezdim.”

Kapıya doğru yürüdü ve vurdu. Ardından uzun saçlarını düzeltti. “İşimiz bitti!” Bruce’a seslendi. “Beni dışarı çıkart!”

Kapı antik tekerlerin üzerinde cıyaklayarak açıldı. Kori-dorun sert ışıkları içeri doldu.

Bruce, Hindistan’daki sigara dükkânı gibi sessiz ve me-tanetle duruyordu. Vali adamla göz teması bile kurmadı. Yer-deki kadına dönerek kafasını kaldırdı ve bir an kadını ince-le-di. Sert bir kadındı, bundan şüphe etmiyordu. Bruce hak-lıydı. Bu kaltağın konuşması mümkün değildi. Ama şimdi, şimdi, Vali ani zevk titremesine neden olan bir şey fark etti.

Görmek için yakından bakması gerekiyordu. Yüzüne düşen saçları ifadesini görmesini engellemiştir, ama duyduğu ses konusunda yanılmıyordu. Sırıttı.

Kadın ağlıyordu.

Vali sesi içine çekti. “Devam et ve ağla tatlım. Rahatla. Utanacak bir şey yok. Boşalt içini.” Gitmek için arkasını döndü.

Başka bir ses duyduğunda durdu. Tekrar kadına döndü ve kafasını kaldırdı. Bir an onun bir şey söylediğini sandı. Yakından dinlediğinde, acı inlemeleri ve hıçkırıklar arasında onu duydu.

“*Kendim için... Ağlamıyorum.*” Yere bakarak konuşuyordu, kafası acı yüzünden sallanıyordu. Kelimeleri ağzından çıkartabilmek için kesik kesin nefes almak zorundaydı. “*Senin... İçin... Ağlıyorum.*”

Kadına baktı.

Islak örgüleri arasından göz teması kurabilecek kadar kafasını kaldırdı. Esmer yüzü kan ve mukusla kaplanmıştı, gözyaşları şişmiş yanaklarından süzülüyordu. Bakışlarını ona sabitledi. Bu vahşi salgın dünyasının tüm acı, umutsuzluk, keder, öfke, kayıp ve çaresizliği oradaydı. Heykeltıraşın elinden çıkma, hakarete uğramış yüzündeydi. Sonra aniden kadının sıcak öfkesi saniyeler içinde bunu yok etti. Geriye kalan tek şey içgüdüsel öldürme arzusuuydu. “Sana yapacağım şeyleri düşünüyorum,” dedi sakince. “Bu beni ağlatıyor. Korkutuyor.”

Vali gülümsedi. “Çok tatlı. Dinlen biraz. Daha sonra seni temizleyip, belki yaralarını sarmak için biri gelecek. O da biraz eğlenmek isteyebilir. Ama asıl işi geri döndüğümde hazır olmanı sağlamak.” Göz kırptı. “Heyecanla beklemeni istiyorum.” Arkasını döndü ve omzunun üzerinden el salladı. “Görüşürüz.”

Dışarı çıktı.

Metalik çarpma sesiyle kapı kapandı.

Vali dairesine yürürken güneş doğdu.

Hava toprak ve yonca kokuyordu. Yeraltı mezarlıklarının karanlık havası Georgia baharının altın güneşi ve esintisiyle uzaklaşıyordu. Vali sert duruş kostümünü çıkartıp, iyi niyetli kasaba lideri kostümünü giydi. Bir kaç erkenci gördü ve onlara kasaba polislerine ait sevinçli gülümsemesiyle el salladı.

Adımlarına ufak bir sekme eşlik ediyordu. Küçük dere - beyliğinin efendisi, kadınları alt etmek ve dışarıdaki kontrol etme düşüncesi uçuşarak beyninin aşağı katmanlarına doldu. Kamyon motorları ve yeni kütüğe çakılan çivilerin sesi çoktan havayı doldurmuştu. Martinez ve ekibi barikatın yeni bölümünü güçlendiriyordu.

Apartmanına yaklaşan Vali bir kadın ve iki çocuğuna rastladı. Küçük çocuklar sokakta koşuşturuyorlardı.

Vali çocuklara gülümseyerek yollarından çekildi. “Günaydın,” dedi annelerine ufak bir kafa selamıyla.

Çocuklarıyla ilgilenen anaç görünümlü kadın, oğlanlara bağırdı. “Çocuklar, lütfen! Koşmayın!” Philip’e döndü ve utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Günaydın Vali.”

Adam yürümeye devam etti ve Bob’un kamburunu çıkartmış halde kaldırımında yürüdüğünü gördü.

“Bob, lütfen.” Vali’nin geldiğini görünce giydiği paçavraların içine sinen insan enkazına seslendi. “Bir şeyler ye. Bu şekilde harcandığımı görmek hiç güzel değil. Yemek kısıntısını kaldırdık, sana bir şeyler verirler.”

Bob geçirdi ve mırıldandı. “Tamam... İyi... Sırtımdaki “Anacı” alacaksa neden olmasın.”

“Teşekkürler Bob.” Vali dairesine yöneldi. “Senin için endişeleniyorum.”

Bob “Her neyse...” gibi bir şeyler mırıldandı.

Vali binanın içine girdi. Bir sinek, büyük bir kurt sineği, merdivenlerin üzerinde vızıldıyordu. Koridorlar boş mezarlar kadar sessizdi.

Apartmanının içinde ölü kızını oturma odasında yere uzanmış, boş gözlerle lekeli halıya bakarken ve horlamaya benzer sesler çıkartırken buldu. Koku etrafını sarmıştı. Vali etkilenmiş bir şekilde yanına gitti. “Biliyorum, biliyorum. Bu kadar geç geldiğim için özür dilerim... Ya da erken. Bu nasıl baktığına göre değişir.”

Birden hırladı. İşkence gören bir kedinin iniltisine benzeyen acılı bir hırlamaydı. Ardından ayağa fırlayarak üze-

rine atladı.

Ona elinin tersiyle sert bir tokat attı. Kız duvara çarptı. “Uslu dur!”

Sendeledi ve sütümsü cam gözlerin ardından ona baktı. Soluk mavi yüzünde korku benzeri bir ifade oluştu, dudaksız ağzı titredi ve garip bir şekilde uslu göründü. Bu görüntü Vali'nin sakinleşmesini sağladı.

“Üzgünüm tatlım.” Aç olup olmadığını merak etti. “Seni bu kadar kızdıran nedir?” Kovasının ters döndüğünü gördü. “Yemeğin mi bitti?”

Kovasını kaldırdı ve parçalanmış bir ayağı geri içine koydu. “Daha dikkatli olmalısın. Kovanı düşürürsen ulaşamayacağın bir yere gider. Seni bundan daha zeki yetiştirmiştım.”

Kovaya baktı. İçindekiler çürümüştü. Parçalanmış ayak o kadar şişmiş ve morarmıştı ki balona benziyordu. Küften kılınmıştı ve gerçek anlamda gözleri yaşartan tarifi imkânsız bir koku salıyordu. Vücut parçaları patolojisi çok tanıdık olan kalm ve iğrenç bir sıvı içinde yüzüyordu. İleri çürümünün başladığının habercisi sarı, safra benzeri yapışkan sıvı. Bütün solucan ve et sinekleri gitmiş, arkalarında proteinleri ni bırakmışlardı.

“Bunu istemezsin, değil mi?” Vali ölü kıza sorduktan sonra şişmiş ve kararmış ayağı midesi bulanarak kovadan çıkarttı. Baş ve işaret parmağı arasında tutarak yaratığa fırlattı. “Al... Keyfine bak.”

El ve ayakları üzerinde yürürken sırtı maymun gibi havaya kalkmıştı. Tadına bakınca birden dikleşti. “*PFUH!*” Ağzındaki çiğnediği parçaları tükürdü.

Vali üzgün bir şekilde kafasını sallayarak arkasını döndü ve yemek odasına yöneldi. Yürürken konuşmaya devam etti. “*Gördün mü... Kovanı devirdiğin için yemeğin bozuldu. Ondan başka da yemek yok.*” Sesini alçalttı. “*Taze olduğunda bile nasıl yiyebildiğini anlamıyorum zaten.*”

Sandalyesine gömülünce, Barcalounger ağırlığıyla gıcırdadı. Göz kapakları ağırlaşmış, eklemeleri ağrıyordu. Boşaldığı için penisi ağrıyordu. Arkasına yaslanarak Penny’nin yemeğinin tadını düşündü.

Üç ay önce gecenin ilerleyen saatlerinde Vali sarhoş olmuştu ve ölü çocuğu sakinleştirmeye çalışıyordu. Neredeyse aniden oldu. Yerdeki orijinal sahibini hatırlamadığı insan parmaklarından birini aldı ve ağzına attı. Tüm şakaların aksine, tavuk tadının *yanından* bile geçmiyordu. Acı, metalik, yoğun bir tadı vardı. Bakır tadında kan ama ağız dolusu aşırı sert et yahnisi gibiydi. Anında tükürdü.

Gurmeler arasında, tüketicinin gen havuzuna en yakın etin en lezzetli, en tatlı, en tatmin edici yemeğin olduğu efsanesi vardı. Bu yüzden Doğu mutfağında trepane şempanze beyni ve çeşitli sakatatlar bulunuyordu. Ama Philip Blake bu efsanenin yanlış olduğunu biliyordu. İnsanların tadı bok gibiydi. Belki biraz baharatla çiğ servis edildiğinde doku ve organlar

yenilebilirdi, ama Vali henüz bunu denemek istemiyordu.

“Sana biraz daha yemek getireyim tatlım.” Diğer odadaki küçük kadavraya sakince seslendi. Yemek odasının karşısında bulunan akvaryumdan gelen baloncuk sesleri onu rahatlatıyordu. Akvaryumların alçak tıslama sesleri apartmanın her yanını sarmıştı. Tıpkı hayalet sesi ya da televizyonun yayından koptuğunda çıkarttığı karıncalanma sesi gibi. “Ama baba bugün çok yoruldu, biraz dinlenmesi lazım... O yüzden beklemek zorundasın tatlım... Uyanınca yemeğini getiririm.”

Baloncuk sesleri altında hızla uykuya daldı ve kapı sesi uykusunu bölüp hızla kalkmasına neden olduğunda ne kadar uyuduğunu kestiremedi.

İlk başta diğer odadaki Penny’nin ses çıkarttığını düşündü, ama tekrar duyduğunda arka kapıdan geldiğini anladı. “Önemli olsa iyi olur.” Apartmanın içinde yürürken huysuzca mırıldandı.

Arka kapıyı açtı. “Ne?”

“İstediklerinizi getirdim.” Yangın çıkışında duran Gabe’in elinde kan lekeli metal bir kutu vardı. Kalın boyunlu adam gaddar ve gergin görünüyordu. Bir şey olmasını bekliyor gibi sürekli omzunun üzerinden arkaya bakıyordu. Polis merkezinden alınan mermi kutusu aynı zamanda biyolojik atık taşımakta da işlerine yaramıştı. Vali’ye baktı. “Helikopterden gelenler.” Göz kırptı. “Oh... Bir şey daha ekledim.” Bir göz kırpması daha. “Saklamak isteyip istemediğini bilemedim.

İstemiyorsan atabilirsin.”

“Teşekkürler.” Vali kutuyu ondan alırken mırıldandı. Metal kan yüzünden sıcak ve yapış yapıştı. “Biraz daha uyumam lazım. Kimsenin beni rahatsız etmemesini istiyorum.”

“Tamam patron.”

Gabe arkasını dönerek hızla merdivenlerden indi. Paketten kurtulduğu için mutluydu.

Vali kapıyı kapattı ve yemek odasına geri döndü.

Önünden geçerken Penny üzerine atladı, zincirlerini gererek ölü küçük kollarını ganimete uzattı. Ölü etin kokusunu alabiliyordu. Gözleri kutuya kilitlenmiş büyük gümüş paralar gibiydi.

“Hayır!” diye azarladı Vali. “Bu senin için değil tatlım.”

Penny hırlayarak etrafa tükürükler saçtı.

Vali durdu. “Peki... Tamam... Bekle.” Biraz düşündükten sonra kutunun kapağını açtı. Islak et parçaları büyük kilitli torbalara istiflenmişti. Aniden dondurulmuş beyaz yengece benzeyen kopmuş el Vali’nin yüzünü güldürdü. “Sanırım *bunu* alabilirsin.” Bir zamanlar Rick isimli istilacıya ait eli aldı ve kıza fırlattı. “Bu uyumamı sağlayacak kadar seni oyalar sanırım.”

Ölü çocuk sıvı damlatan vücut parçasının üzerine çullandı ve iştahla ağzını şapırdattı. Siyah küçük dişleri arasında kıkırdaklar tavuk kemikleri gibi kırılıyordu. Vali kutuyu taşıyarak yemek odasına doğru devam etti.

Loş ışıkla aydınlatılmış bir odada Vali poşetlerinin içinden iki parçayı daha çıkarttı. Misafirleriniz var,” dedi gölgelerin içinde birine. Diz çökerek plastik torba içindeki kopmuş kadın kafasını çıkarttı. Kan damlayan kafa Christina ismindeki kadına aitti. Şimdi şişen ve pişmemiş hamur kadar yumuşak olan yüzüne sabitlenmiş ifade katıksız korku yansıtıyordu. “Yeni komşular, aslında.”

Boş bir akvaryumun üst kapağını kaldırdı ve karşı duvara yaslanmış bu cam kutunun içindeki sıvıya yeni kafayı bıraktı.

“Birbirinize arkadaşlık edersiniz.” Pilota ait olan ikinci kafayı da hemen bitişiğindeki bulanık sıvıya bıraktı. İç çekti. Ev sineği bir yerlerde vızıldıyordu. “Artık yatmam lazım.”

Sandalyesine döndü ve yorgun, tatminkâr bir inlemeyle oturdu.

Odanın karşısında yirmi altı akvaryum baloncuklar çıkartıyordu. Her biri en az iki kafa, hatta bazılarında üç-dört tane yeniden hayat bulmuş insan başı içeriyordu. Filtrelerden ufak mırıltılar çıkıyor, tepelerindeki ışık sessizce cızırdıyordu. Her aparat anakonda kalınlığın ana kabloya bağlanıyor, o da binanın tepesindeki jeneratöre gidiyordu.

Yeşil sulu camlara hapsedilmiş, sıra sıra morarak renklerini kaybeden yüzler sanki görünmez iplerle oynatılmış gibi kasılıyordu. Kadim kuru yapraklar gibi ince ve damarlı gözkapakları belirsiz aralıklarla kırpışıyor, katarakt

filmiiyle kaplanan göz küreleri suyun ardından geçen gözlerle sabitleniyordu. Aralıklarla ağız boşlukları açılıp kapanıyordu. Vali on iki aylık süre içinde kafaları toplamış ve müze müdürü dikkatiyle bakımlarını yapmıştı. Seçim süresi içgüdüsel oldu ve bu ölü yüzlerin etkileri çok gizemliydi.

Koltukta arkasına yaslandı ve ayakları havaya kalkarken gıcırdadı. Oraya uzandı. Karşısındaki yüzlere bakarken üzerine yorgunluk çökmüştü. Bir zamanlar Fox Atlanta kanalında zeki bölüm yöneticisi olan kadının cansız ağzından baloncuklar çıkardığını görmedi. Vali sadece bütünü görüyordu. Bu rastgele kurbanların başlarından oluşan büyük bir resme bakıyordu.

Yeraltı hücreesindeki zayıf esmer kızın çığlıkları hala beyninin arkasında çınılıyordu. Böyle bir davranıştan tiksinen kısmı beyninin gerisinden ağlayıp itiraz ediyordu. *Bunu bir insana nasıl yaparsın? Kafalara baktı. Herhangi biri bunu bir insana nasıl yapar?* Solgun, şişmiş görüntüler altında daha hızlı nefes almaya başladı.

Asla yapılmayacak teslimatı bekleyen bu umutsuz yüzlerin mide bulandırıcı korkuları çok tatsız, çok gergin, çok dakikti. Bir şekilde Philip Blake'in düşüncelerini bölerek onu temizliyordu. Bir şekilde doğanın yakıcı gerçekliği yüzünden yaralanan zihnini saklıyordu. Onu şüpheden, tereddüitten, acımadan, empatiden uzaklaştırıyordu. İşin sonunda herkesin kaderi bu olacaktı. Sonsuzluk içinde yüzen kafalar. Aksini

kim iddia edebilirdi? Bu kişinin saliselik zayıflığında başına geleceklerin hatırlatıcısıydı. Kafalar eski Philip Blake'i temsil ediyordu. Zayıf olan, süt çocuğu olan... Sonsuz şikâyetçi. *Bu korkunç şeyi nasıl yaparsın? Herhangi biri böyle bir şeyi nasıl yapar?* Gözlerini dikti. Kafalar onu ele geçirdi ve ona güç verdi.

Sesi bir oktav düştü ve neredeyse bir fısıltı olarak çıktı. “Elli yedi kanal ve hiçbir şey yok.”

Nasıl?...

Bunu?...

Yaparsın?...

İçinden gelen sesi duymazlıktan geldi ve hareket ederek baloncuk çıkartan, seğiren, sessiz sulu çığlıklar atan ağızları izleyerek uyuya kaldı. *Nasıl?* Uykunun karanlık kollarına sarıldı. Rüya görmeye başladı. Kâbuslar gerçek dünyaya saldıırıyordu. Karanlık bir ormanda koşuyordu. Çığlık atmaya çalıştı, ancak sesi çıkmadı. Dudaklarını aralayarak sessizce ağladı. Sesi çıkmıyordu. Sadece baloncuklar... Havada asılı kalan ve karanlıkta kaybolan baloncuklar... Ağaçlar üzerine geldi. Elleri yumruk ha'inde, öfkesi ağzından dökülürken öylece durdu. Her şeyi yak. Hepsini yak. Yok et. Her şeyi yok et. Şimdi. Şimdi! ŞİMDİ!

Vali bir süre sonra aniden uyandı. İlk başta gece mi gün - düz mü olduğunu anlayamadı. Ayakları uyuşmuştu ve başını garip bir şekilde koltuğa yasladığı için boynu tutulmuştu.

Ayağa kalktı ve banyoya giderek kendini topladı. Aynanın karşısında dikilirken, diğer odada duvara zincirli küçük kızının inlemelerini duyabiliyordu. Kurmalı alarm neredeyse öğlen olduğunu bildiriyordu.

Tazelenmiş hissediyordu. Güçlü. Önünde yoğun bir gün vardı. Tırnak altına girmiş olan esmer kadının kanlarını temizlemek için ponza taşı kullanırdı. Temizlendi, kıyafetlerini değiştirdi ve kısa kahvaltısını etti. Süt tozu ile hazırlanmış gevrek, ispirto ocağında ısıtılmış hazır kahve... Ardından Penny'e metal kutudan bir parça daha et verdi.

"Babanın işe gitmesi lazım." Kapıya ilerlerken neşeyle küçük cesetle konuştu. Silahını ve kapının yanında şarja takılı olan telsizini aldı. "Seni seviyorum tatlım. Ben yokken uslu dur."

Binadan çıkarken Bruce ile konuştu. "Benimle kamyonunda buluş," dedi yamuk ağızla. "Servis girişinde." Cevap beklemeden parmağını telsizden çekti.

On dakika sonra Vali karanlık yeraltı labirentine inen yağlı merdivenlerin girişindeydi. Arenanın üzerindeki gökyüzü tehditkârdı. Gün karanlık ve rüzgârlı olacaktı.

"Selam patron." Park alanından çıkan iri kel adam seslendi.

"Hangi cehennemdeydin?"

"Hemen gelmeye çalıştım. Özür dilerim."

Vali omzunun üzerinden baktığında yoldan geçen birkaç kişi dikkatini çekti. Sesini alçalttı. "Kadın ne durumda?"

“Hala kendi kendine konuşuyor. Bana sorarsan deli orospunun teki.”

“Temizlendi mi?”

“Evet, olabildiğince. Albert yanma gidip onunla ilgilendi. Yemek verdi ama kadın elini bile sürmedi. Sanırım biraz su içti sadece.”

“Hala uyanık mı?”

“Evet. Sanırım. Yaklaşık bir saat önce kontrol etmiştim.”

“Ruh hali nasıl?”

“Neyi nasıl?”

Vali iç çekti. “Ruh hali Bruce. Davranışları. Ne yaptı yani?”

Bruce omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Gözlerini yere dikip kendi kendine konuştu.” Dudaklarını yaladı. “Bir şey sorabilir miyim?”

“Ne?”

“Bir şey söyledi mi? Bilgi veriyor mu?”

Vali parmaklarını uzun saçlarının arasından geçirdi. “Ona bir şey sormuyorum... O yüzden hiçbir şey söyleyemez, değil mi?”

Bruce kaşlarını çatarak ona baktı. “Hiçbir şey sormuyor musun?”

“Evet.”

“Nedenini sorabilir miyim?”

Vali uzakta barikatın arkasındaki topraklarda çalışan buldozerden çıkan egzoz dumanlarına baktı. İşçiler son bölümü güçlendiriyor, motor ve çekiçlerin sesleri havayı dolduruyordu. “Bunu tahmin etmiştim. Hazır konusu açılmışken, benim için bir şey yapmanı istiyorum. Genç olan nerede tutuluyor?”

“Asyalı çocuk mu? B katında kliniğin yanındaki depo-da.”

“Onu kadının hemen yanındaki odaya taşınmasını istiyorum.”

Bruce kaşları iyice çatıldı ve kırıxıklıklar kel kafasına yayıldı. “Tamam, ama... Onun yan odada neler olduğunu duymasını mı istiyorsun?”

Vali soğuk bir şekilde gülümsedi. “O kadar da aptal değilsin Bruce. O çocuğun, bu gece kaltağa yapacağım her şeyi duymasını istiyorum. Sonra içlerinden biri konuşacak. İnan bana.”

Bruce bir şeyler söylemeye yeltendi, ancak Vali arkasını dönerek tek kelime etmeden uzaklaştı.

Apartmanın tozlu sessizliğinde Lilly ve Austin sabah saatlerinde huzursuz birkaç saat boyunca uyumayı başarmıştı. Saat bir civarında uyandıklarında bir önceki gecenin neşeli havası gergin konuşmalara dönüşmüştü.

“Oh... Özür dilerim.” Austin banyonun kapısını açıp, Lilly’nin Georgia üniversitesi tişörtü üzerinde, iç çamaşırı

bileklerinde tuvalette olduğunu görünce hızla kapıyı kapattı.

“Önemli değil. Bir iki dakikaya çıkarım. Sonra istediğin gibi kullanabilirsin.”

“Tamamdır.” Ellerini cebine sokarak koridoru arşınladı. Günün erken saatlerinde oturma odasının zemininde uykuya dalmış, kamyondan getirilen paket battaniyelerine sarılmıştı. Lilly ise yatak odasındaki kırık şilte üzerinde uyumuştı. Austin koridordan ona seslendi. “Bugün bana bir ders daha verebilecek zamanın var mı?”

“Hırpalanmaya gerçekten çok heveslisin.” Banyonun içinden seslendi, sifonu çekti ve ayna karşısında kendine baktı. Dışarı çıktı ve kolunu sevgiyle yumrukladı. “İlk başta şunun iyileşmesine fırsat tanımaya ne desin?”

“Bu akşam ne yapacaksın?”

“Bu akşam mı?”

“Sana yemek yapabilirim.” Gözleri parlak ve masum - du.

“Oh... Şey... Ben....” Lilly doğru şeyi söylemek istiyordu. Austin’in arkadaşlığını kaybetmek istemiyordu. Doğru kelimeleri ararken karşıt duygular içinde yükseldi. Ona hem yaklaştığını, hem de yabancılaştığını hissediyordu. Bu pejmürde genç adama olan duygularını kesinlikle gizleyemiyordu. İyi kalpli, cesur, sadıktı ve kesinlikle iyi sevişiyordu. Ama onun hakkında ne biliyordu? Bu saçma yeni toplum içinde *kim gerçekten* birileri hakkında bir şey biliyordu? Aus-

tin seksin ilişki başlattığını düşünen eski kafalı tiplerden miydi? Ve bu konuda neden Lilly ona karşı hissettiği hassas duygulara teslim olamıyordu? Problem neydi? Cevabı tam olarak bilemiyordu. Korku, kendini sağlama alma, suçluluk, kendinde nefret etme... Ama bir şeyden emindi: İlişkiye hazır değildi. Henüz bunu istemediğini kesinlikle söyleyebilirdi.

Genç adamın gözlerine baktığında, onun çoktan yolu yarladığını görebiliyordu. Sonunda Lilly konuşabildi. “Biraz düşünebilir miyim?”

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Lilly, sadece yemek... Senden evini taşımanı istemiyorum.”

“Biliyorum... Sadece... Düşünmem lazım.”

“Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Hayır. Kesinlikle hayır. Sadece...” Durakladı. “Sadece...”

Austin sırttı. “Lütfen ‘sorun sende değil, bende’ deme.”

Kahkaha attı. “Tamam. Üzgünüm. Demek istediğim... Bana biraz zaman ver.”

Kıbarca reveransta bulundu. “Tabi ki hanımım. Size istediğiniz müddeti tanıyorum.” Oturma odasına gitti ve silahını, ceketini ve sırt çantasını aldı. Lilly ön kapıya kadar onu takip etti.

Dışarı çıktılar.

“Fırtına çıkacak gibi.” Austin karanlık bulutlarla kaplı göğe baktı.

“Öyle görünüyor.” Gözlerini kısarak gri ışığa baktı, baş ağrısı yeniden başlıyordu.

Merdivenlerden inmeye başladığında Lilly uzandı ve kibarca kolundan yakaladı. “Austin bekle.” Doğru kelimeleri aradı. “Üzgünüm... Komik davranıyorum. Sadece ağırdan almak istiyorum. Dün gece olanlar...”

Onu kollarından tutarak gözlerinin içine baktı ve konuşmaya başladı. “Dün gece olanlar çok güzeldi. Ve bunu berbat etmek istemiyorum.” Yüzü yumuşadı. Saçlarını okşadı ve yüzünün yanma küçük, sevimli bir şaplak attı. Bunu düşünmeden yapmıştı. Şakağından büyük bir şefkatle öptü. “İşin doğrusunu bilmek ister misin?” Gözlerinin içine baktı. “Kesinlikle beklemeye değersin.”

Bunu söyledikten sonra merdivenlerden indi ve yaklaşan fırtınanın içinde kayboldu.

Öğlen yağmur yağmaya başladı. Martinez siperin kuzeydoğu köşesindeki çalışmayı durdurmak zorunda kaldı. O ve tayfası terk edilmiş tren istasyonunun brandaları altına sığındılar. Etrafta takılıp sigara içtiler, havayı izleyip kuzeydeki ağaçları gözlediler.

Son birkaç haftada beyaz çam ağaçları ardındaki çalı ve bataklıktaki zombi sayısında artış olmuştu. Şimdi cennetten düşen yağmurlar ormanı yıkıyor, çimenleri temizliyordu. Gökyüzünde şimşekler çakarken, beyaz damarlar ufku çatlattı. Öfkeli bir fırtınaydı ve Martinez’i germişti. Filtresiz si-

garalarını intikamla içiyor, fırtınayı izlerken derin nefesler alıyordu. Şu anda ihtiyacı olan son şey dramaydı.

Ama tam o sırada Lilly Caul köşeden göründü. Yağmurdan kaçınmak için kafasına çektiği kot ceketıyla bitişikteki brandaya koşturuyordu. Yüzünde gergin bir ifadeye yaklaştı. Geçici sığınağa geldiğinde nefes nefese kalmıştı ve ceketindeki suları silkti. “Bu çok hızlı oldu.”

“Merhaba Lilly.” Sigarasını kaldırıma fırlattı.

Nefesini toparlayarak etrafına bakındı. “Nasıl gidiyor?”

“Gidiyor işte.”

“İstilacılara ne oldu?”

“Kime?”

“Yabancılar,” dedi yüzünü silerken. “Şu geçen gece gelenler?”

“Ne olmuş onlara?” Martinez omuzlarını silkti ve gergin bir şekilde adamlarına baktı. “Bununla bir ilgim yok ki.”

“Sorgulanmıyorlar mı?” Ona baktı. “Sorun ne?”

Martinez garip bir şekilde Lilly’i inceledi. “Bunu bilme - men gerekiyordu.”

“Neyi?”

Martinez onu yakaladı, adamlarından uzaklaştırdı ve brandanın diğer ucuna götürdü. Yağmur düzenli bir sağanağa dönüşmüştü ve yağmurun sesi konuşmalarını bastırıyordu. “Bak, bununla bizim bir alakamız yok ve senin de buna bu - laşmamamı öneririm.”

“Sorun ne? Basit bir soru sordum.”

“Vali bunun duyulmamasını istiyor. İnsanların endişelenmesini istemiyor.”

İç çekti. “Bunun hakkında endişelenmiyorum, sadece bir şeyler öğrenip öğrenmediğini merak ettim.”

“Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum.”

“Senin sorunun ne?”

Martinez’in midelerini öfke sardı, omurgasına yükseldi ve ağzının kurummasına neden oldu. Bu işgüzarı boğmak istiyordu. Omuzlarından yakaladı. “Beni dinle. Yeteri kadar problemim var. Bir de bu pislikle uğraşmak zorundayım! Buna karışma. Burnunu sokma yeter!”

Lilly kendini çekti. “Hey Kemosabe! Geri çekil.” Omuzlarını sıvazladı. “Bu sabah kahvaltına kim işedi bilmiyorum, ama hıncını başkasından çıkart.”

Martinez ona bakarak derin nefesler aldı. “Tamam, bak. Üzgünüm. Burada olanları bilmek zorundayım. Vali ne yaptığını biliyor. Bilmemiz gereken bir şey olursa bize söyler.”

Lilly eliyle onu uzaklaştırdı, arkasını döndü ve mırıldanarak yağmurda yürüdü. “Her neyse.”

Martinez onun sis içinde kaybolmasını izledi. “Ne yaptı - ğını biliyor,” dedi tekrardan sessizce. Kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

11. Bölüm

Yağmur Georgia'nın güney kısmında aralıksız üç gün devam etti. Haftanın ortasına gelene kadar hava değişmedi. Doğu kıyısı boyunca ardında sel akıntıları ve suya gömülmüş elektrik direkleri vardı. Woodbury etrafındaki topraklar ıslak, çamur çukurlarıyla dolu ve çöp süprüntüleriyle kaplandı. Güneydeki ekilmemiş topraklar suyla kaplanmıştı ve duvardaki adamlar zombie gruplarının ormandan çıkarak sele kapılmış alanlara yöneldiğini, burada devasa parlak sülükler gibi birbirlerinin üzerine tırmandıklarını gördüler. Barikatın güneydoğu ve kuzeydoğu alanlarına konuşlandırılmış .50 kalibrelik silahlar ile akvaryumda balık avlamaya benziyordu. Vali'nin "atık yönetimi" diye adlandırdığı bu gürültülü ve iğrenç görüntüler dışında Woodbury neredeyse bir hafta sakin

kaldı. Aslında, ancak o haftanın *sonunda* Lilly bir şeylerin yolunda olmadığını fark etti.

O ana kadar dikkat çekmemek için çoğu zamanını evinde, Martinez'in yabancılar hakkında bildiklerini kendine saklaması emrine uyarak geçirdi. Zamanım okuyarak, yağmuru izleyerek, düşünerek ve geceleri Austin konusunda ne yapacağıyla ilgili kendi kendini yiyerek geçirdi. Perşembe günü mahkeme salonundaki eski depodan aldığı bir şişe şarap ve posta ofisinin oradan topladığı Rus adaçayı demeti ile kapıda belirdi. Lilly bu hareketten çok etkilenererek onu içeri aldı, ancak ilişkileri ya da o gece çizgiyi geçmeleri konusunda konuşmaması için ısrar etti. Onunla sadece zaman geçirmek bile yeterliydi. Kelime oyunu oynayarak tüm şişeyi bitirdiler ve bir an Austin onun kahkahalarla karnını tutmasına neden oldu. Kapalı pencerelerden şafağın ilk ışıkları sızana kadar oyun oynayıp sohbet ettiler. Ertesi gün Lilly bu çocuktan hoşlandığını kendine itiraf etmek zorunda kaldı ve belki, sadece belki olasılıkları değerlendirebileceğini düşündü.

Pazar sabahı geldi. Önemli gecenin üzerinden tam bir hafta geçtikten sonra, Lilly şafaktan hemen önce uyandı. Zihninin gerisinde şekillenen biçimsiz ve belirsiz bir şey onu rahatsız ediyordu. Belki rüya görmüştü, belki de başka bir nedenle tüm hafta boyunca bilinçaltını rahatsız eden şey tam o an, *o sabah*, iki kaşının ortasına çekiç gibi indi.

Yataktan çıkarak odanın karşısına koştu ve iki sandık

üzerine yerleştirilen plaka ile yapılan masası üzerindeki üç ciltlik kitabı açtı. Heyecanla sayfaları karıştırdı.

“Oh hayır... Hayır, hayır, hayır.” Takvimi kurcalarken sürekli mırıldanıyordu. Neredeyse bir yıldır düzenli olarak tarih tutuyordu. Birçok farklı nedenlerle. Tatillerin ne zamana denk geleceğini, mevsimlerin ne zaman değişeceğini ve basitçe eski modern hayattan uzaklaşmamak istiyordu. Zaman akışını kaybetmek istemiyordu. Bu karanlık çağda çoğu vazgeçmiş olsa da, kim Kefaret Günlerinin Ağaç Dikme tarihini unuturdu ki?

Tarihe baktı ve takvimi hızla tekrar kapattı.

“Oh kahretsin... Siktir... Hayır.” Mırıldanarak geri çekildi ve Zemin ayaklarının alrından çekilecekmiş gibi başı dönmeye başladı. Karanlık odada daire çizerek yürüdü, kafası karışmıştı. Yirmi üçü *olamazdı*. Olamazdı. Tüm bunun hayalini kuruyordu. Paranoyaklaşmıştı. Ama nasıl emin olabilirdi? Bu sikik Salgın Dünyasında kim *herhangi bir şeyden* emin olabilirdi? Kafasını rahatlatabilecek bir şey olmalıydı. Birden durdu. Aklma bir fikir gelmişti.

“Tamam!”

Parmağını şaklattı, mont, mermi ve silahlarını koyduğu köşedeki eski metal çekmeceye gitti. Kot ceketini, çift .22 kalibrelik Rugerlerini susturucularını ve yirmi beş mermilik iki şarjörünü aldı. Ceketini giydi, susturucuları yerine taktı ve silahları kemerinin arkasına yerleştirdi. Şarjörleri cebine

sokuşturdu, derin bir nefes aldı, yakasını kaldırdı ve kapıya ilerledi.

Binadan çıkarken nefesi şafak öncesi soğuşunda bulutlar oluşturunuyordu. Kasaba hala uyuyordu ve güneş doğudaki ağaçların arkasından yükseliyordu. Lilly hızla sokaklardan geçip terk edilmiş posta ofisine ilerlerken sisler cennetsel ışıkla aydınlanıyordu.

Posta ofisinin hemen arkasında, güney duvarının diğer tarafındaki güvenli alanın dışında bir eczane vardı. Lilly o eczaneye gitmeli, delirip delirmediğini anlamak için saniyeler içinde oradan çıkmalıydı. Sadece tek bir problem vardı.

Duvarın arkasındaydı ve yağın yağmur yüzünden ısırganların nüfusu artmıştı.

Yarış alanı altındaki loş merdivenlerde, Bruce soldaki son garaj kapısındaki vurulma seslerini duydu.

Göreceklerine kendini hazırladı, ileri uzandı, kilidi açtı ve kapıyı tekerlekleri üzerinde sürükleyerek açtı. Kapı gıcırdadı. Bir zamanlar yağlı şase ve yedek parçaların depolanması için kullanılan karanlık beton oda açığa çıktı. Şimdi acı ve aşağılama yeri olan yerde Vali ağır işçilik yüzünden nefes nefese terli bir şekilde dikiliyordu.

“İşte bu eğlenceliydi.” Mırıldanırken yüzü terden parlıyordu. Kol altlarındaki siyah ıslaklık ve ellerindeki kan iki gün önceki son seanslarından daha kötüydü. Tüm gece boyunca kadın üzerinde çalıştı. Bu haftanın üçüncü işkence se-

ansıydı ve adamı ne kadar yorduğu içine göçen gözlerinden görülebiliyordu.

Bruce çaktırmadan Vali'nin ardındaki zemine yığılmış figüre baktı. Bedeninin üst kısmı zeminden sadece santim yükseklikteydi, ipler onu zar zor havada tutuyordu. Örgüleri sarkıyor, şişmiş yüzünden sıvılar damlıyordu. Dar omuzları ritmik bir şekilde kabarıp iniyor, ciğerleri hava çekmeye çalışıyor ve çıplak alt bedeni kırık bir bebek gibi kasılıyordu.

İlk bakışta hayatta olduğunu söylemek bile zordu, ancak yakından incelendiğinde kam toplamış gözleri ardındaki ateş, öfkeden oluşan nükleer reaktörün onu uyanık tuttuğu, intikamın ince ipine tutunduğu anlaşıyordu.

“Kapat kapıyı.” Vali Bruce'un omzuna atılı havluyu aldı.

Bruce emirlere uydu ve metalik sesler eşliğinde tekerlekli kapıyı kapattı.

Vali yüzünü havluya sildi. “Konuşmayacak. Kaç oldu, üç, dört... Ben karıştırdım.” Havluyu kenara attı. “Çocuk ne durumda? Henüz pes etmedi mi?”

Bruce kafasını salladı. “Gabe duvarın ardından her şeyi duyduğunu ve kadın üzerinde çalışmaya başladığından beri bebek gibi ağladığını söyledi.”

Vali burnunu çekti. Zorladığı boyun kaslarını gerdi ve kanlı parmak eklemlerini küttetti. “Ama henüz hiçbir şey söylemedi, değil mi?”

Bruce omuzlarını silkti. “Gabe’e göre sürekli ağlamış. Hepsi bu. Konuşmayacak.”

“Bu onu parçalıyor.” Vali derin bir nefes aldı. Kafasını toplamaya çalışıyordu. “Bu insanlar düşündüğümde daha zorlularmış. Hepsi çetin ceviz çıktı.”

Bruce bunu düşündü. “Bir şey önerebilir miyim?”

“Söyle.”

Bruce sindi. “Karakollarda insanları yalnızlıkla konuştururlar.”

Vali ona baktı. “Yani?”

“Yani, düşündüm de, onları birbirlerinden ayrı kilit altında tutalım, şey, hücre cezası gibi. Belki en kolayı bu olur.”

“Burası hapishane değil Bruce. Yönetmem gereken bir kasaba...” Vali aklına gelen ani bir fikirle gözlerini kırptırıp kafasını kaldırdı. “Bekle bir dakika.”

Bruce ona baktı. “Ne oldu patron?”

“Bekle... Bir saniye.”

“Ne?”

Vali büyük siyah adamı inceledi. “Gabe giydikleri polis üniformalarının hapishanede kullanılanlardan olduğunu söylememiş miydi?”

Bruce sessizce başını salladı. Koridora bakıp bunu düşündü.

Vali merdivenlere yöneldi ve yürürken de mırıldandı. “Şimdi düşününce, Rick denen herif polis üniformasının al -

tına hapisane tulumu giymişti.”

Bruce arkasından koşturdu. “Nereye gidiyorsun patron?”

Vali çoktan merdivenlerden çıkmaya başlamıştı ve arkasına bile bakmadan cevap verdi. “Şu orospuyu temizle... Ardından Gabe’i bul... Benimle klinikte buluşun. Sanırım güzel bir yöntem buldum!”

Lilly duvarın dibinde durdu. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Güneş tepeye yükselmişti ve ışınları ensesine vuruyordu. Elli metre ileride Martinez’in adamlarından biri devriyeye çıkmıştı.

Lilly gardiyanın bir deponun arkasına geçmesini bekledi ve ardından harekete geçti.

Hızla duvarın tepesine tırmandı ve diğer tarafın çakıllı zeminine sert bir iniş yaptı. Botlarının kayaya çarpmasıyla yüksek bir ses çıktı ve bir süre eğilerek bekledi. Kalbi hızla atarken gardiyanın onu fark edip etmeyeceğini anlamaya çalıştı.

Nefessiz geçen bir dakikanın ardından, çakıllı taşa çömelerek ilerledi ve yanmış bir binanın arkasına saklandı. Silahını kontrol ederek mermiyi ağzına sürdü. Devam ederken elinde tuttu. Harabelerle dolu bir yan yola girdi ve kafasız zombilerin üzerinden atladı. Koku olağanüstüydü.

Posta ofisinin yanından geçerken soğuk esen rüzgâr kuyuyu ağ gibi etrafına doladı. Eğilerek sessizce yürürken mutlu postacıların renkli paketler teslim ettiği eski, yırtık

posterleri ve pul toplayan güler yüzlü emeklilerin olduğu grafiti kaplı resimleri geçti. Arkasında hışırta duydu. Rüzgârda uçuşan yapraklar olduğunu düşündü ve ardına bakmadı.

Güneye gitmeye devam etti.

Yağmalanmış Altın Yıldız Eczanesinden geriye kalanlar yolun sonunda onu bekliyordu. Mermilerle delik deşik olmuş örtülü pencereleri olan kırmızı kiremitten ufak bir kutydu. Büyük bir havan ve tokmak resmi olan tabela eski kablolara asılıydı ve rüzgârda sallanıyordu. Kapıya doğru hızlandı. Kapı sıkı sıkı kapatılmıştı ve omuz atarak açmak zorunda kaldı.

Mağazanın karanlığına daldı. Camın kırılan kapısı yeri kaplamıştı. Bir zamanlar çiftçi eşleri ve burnu akan yerel halka öksürük ilacı, diş macunu ve pamuk satan felaket alanını incelerken kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu.

Raflar tamamen yağmalanmıştı. Sadece birkaç tane boş kutu ve ne olduğu belirsiz sıvı içeren şişeler orada burada duruyordu. Döküntülerin arasından geçerek gölgeli arka raflardaki ilaç kısmına yöneldi.

Bir ses dikkatini sağ tarafına çekti. Tıslama ve şişenin düşme sesi silahının anında havaya kalkmasına neden oldu. Bulanık sarı tüyler gördü. Bunun vahşi bir kedi olduğunu anlayınca elini tetikten çekti. Kirli hayvan ağzında bir fareyle gargara ve diş beyazlatıcıların bulunduğu rafın oradan geçiyordu.

Lilly rahat bir nefes aldı, ilaçlara döndü... Ve aniden çığlık attı.

Eski eczacı ileri uzanan kolları ve pençeye dönüşen siyah elleriyle gölgelerin arasından belirdi. Kocaman çürüyen ağzı ağaç öğütücü gibi çalışıyordu. Uzun, kemikli yüzü jöle kıvamındaydı, eski pas rengini almıştı. Süt beyazı gözleri haşlanmış yumurta büyüklüğündeydi. Kan ve kusmuk kaplı beyaz bir önlük giymişti.

Lilly geri çekildi. Silahını kaldırdı ve köpek yemeklerinin sergilendiği rafı devirdi.

Kıçının üzerine düştüğünde etrafındaki konserveleer yere yuvarlandı. Ciğerlerindeki hava boşaldı ve ateş etmeye başladı. Susturulmuş mermilerin kıvılcım ve ateşleri dar alanı aydınlattı. Mermilerin bir kısmı tavandaki floresan lambaları patlattı. Ancak geri kalan kısmı eczacının kelleşen kafasına isabet etti.

Kafatası kemikleri kırılarak etrafa saçıldı. Kan ve dokular boş rafları kapladı. İri ısırgan eski bir meşe gibi direkt Lilly'nin üzerine devrildi. Cesedin ölü ağırlığı altında çığlık - lar atarak nefes almaya çalıştı. Koku dayanılmazdı. Sonunda altından çıktı.

Birkaç sessiz ve garip dakika boyunca, yere düşen ısırganın yanında uzandı. Bu korkutucu karanlık mağazadan kaçma isteğini bastırdı. Zihninin gerisinden gelen ses ona deli olduğunu, böyle saçma bir nedenden dolayı hayatını

riske attığı için çıldırdığını söylüyordu.

Düşünceleri uzaklaştırıp yeniden cesaretini toplamayı başardı.

İlaç rafları yirmi metre ilerideki karanlığın içindeydi. Lilly dikkatle arka reyonu inceledi. Gözleri karanlığa alışmaya başlamıştı. Rafı gördü. Yapış yapış kuruyan sıvılarla, olan kâğıtlarla ve kürk gibi görünen kalın bir küf tabakasıyla kaplanmıştı.

Dar kapıdan geçti ve ilaç rafından geriye kalanları karıştırmaya başladı. Gereksiz ilaç ve çözeltiler dışında yağmacıların parçalamadığı hiçbir şey yoktu. Sivilce ilaçları, basur merhemleri ve kimsenin tanımlamaya bile gerek duymadığı garip isimli ilaçlar. Tüm önemli merkezi sinir sistemi ilaçları, sakinleştirici ve ağrı kesiciler çoktan gitmişti. Ama bunları önemsemedi.

Kafa bulmaya ya da ağrısını kesmeye çalışmıyordu.

Sonu gelmez gibi görünen acı verici uzun bir arayıştan sonra bilgisayar masası altındaki boş kutu ve plastik hap kütükleri içinde aradığını buldu. Sadece bir kutu kalmıştı ve biri üzerine basmış gibi görünüyordu. Düzleşmiş, tepesi açılmıştı, ancak içindeki materyal hala kapalı özel kutusundaydı.

Lilly cebine sıkıştırarak ayağa kalktı ve oradan uzaklaştı.

On beş dakika sonra malzemeleriyle apartmanına dönmüştü.

Beş dakika sonra hayatının değişip değişmeyeceğini anlamak için bekliyordu.

“O iyi bir adamdı.” Kapalı klinik kapısının ardından kısık bir ses geldi. Küçümseyici ses tonu, belirsiz aksanı, belirsiz işnelemesi şüphe götürmezdi. Ses Dr. Stevens’a aitti. “Vurdu adamdı kısmında.”

Vali kapının dışında Gabe ve Bruce ile bekliyordu. Üç adam içeri girmeden önce durdu ve içerideki kısık mırıldanmaları büyük bir dikkatle dinledi.

“Bu kasabayı oldukça erken bulduk,” doktorun sesi devam ediyordu. “Ulusal Polis merkezi, dar sokaklar... Ve bu alanı ele geçirebileceğimizi düşündük. Buraya yerleştik.” Ufak bir sessizlik oldu, akan suyun alçak sesi geliyordu. “Zorluydu, ama yapması gereken işleri vardı.”

Vali dinlerken yumruklarını sıktı. Öfke omurgasında yükseliyor, keşfin neşeli adrenaline karışıyordu.

“Philip hızla grubun lideri oldu. Yapılması gerekenleri yaptı. İnsanları güvende tutmak için. Ama bir süre sonra...”

Öfke Vali’nin bedenini elektrik gibi kapladı, parmakları karıncalandı ve ağzı acı tükürük ile doldu. Daha iyi duyabilmek için kapıya yaslandı.

“...bazılarımız için bunu zevkten ziyade bizi korumak için yaptığını anlamak kolaydı. Şeytani bir piçten fazlasıydı. Kızı hakkında konuşmaya dilim bile varmıyor.”

Vali yeterince dinlemişti. Kapı koluna uzandı ama bir

şey onu durdurdu.

Kapının diğer tarafında daha derin, puslu bir ses Kentucky işçi sınıfının aksanıyla konuşmaya başladı. *“Peki bunun devam etmesine neden izin verdin? Dövüşler? Zombileri beslemek?”*

“Ona karşı gelenlere ne yaptığını sanıyorsun? Orospu çocuğundan nefret ediyorum, ama hiçbir şey yapamıyorum. Bunun dışında yaptıkları... İnsanları güvende tutuyor. Çoğu için bu yeterli.”

Vali kapıyı kırıp hepsini öldürme isteğini bastırdı.

“Isırganlar ile aralarında duvar olduğu sürece, duvarın kendi tarafında onlarla birlikte kimin olduğuyla pek ilgilenmiyorlar.”

Philip Blake kapıyı tekmeleyerek açtı, kilit odanın karşısına mermi kovanı gibi fırladı. Kapı bitişindeki kapıya çarptı ve odadaki herkesin zıplamasına neden oldu.

“Doğru dedin Doktor.” Vali odanın içine sakince girerken yandaşları da onu izledi. “Doğru dedin.”

Tüm odanın statik elektrik akımı ile çarpılması mümkün olsaydı, herkesin gözünden görülen şey tam olarak bu olurdu. Stevens, yatakta yatan yabancı, lavabo yanındaki Alice, elleri kalçasında mekânın sahibiyymiş gibi içeri giren ince adama bakakaldılar. Vali'nin yüzündeki kirli eğlenmiş ifade, sahibinin peşinden gelen saldırı köpekleri gibi odaya dalan Bruce ve Gabe'in yüzündeki öfkeli ifade tarafından bastırılmıştı.

“Ne istiyorsunuz?” Doktor sonunda konuşmayı başara-bilmişti.

“Bugün gelmemi söylemiştin Doktor.” Vali kontrole gelen bir hastanın sıradan tonuyla cevap verdi. “Sargılarımı değiştirmek mi istemiştin?” Yardımcı olmak için yaralı kulağını gösterdi. “Hatırladın mı?” Ardından Vali şu anda odanın karşısındaki sedyede oturur pozisyonda olayları izleyen yabancıya soğuk bir bakış fırlattı. “Bruce, şuradaki solağa bir silah ver.”

İri siyah adam gümüş rengi .45liğini çıkarttı ve Rick ismindeki adama uzattı.

“Otur Philip. Pansumanını yapayım.” Doktorun ses tonu alçaldı, aşağılama damlıyordu. “Eminim daha önemli işlerin vardır.”

Vali halojen ışıklarla aydınlatılan muayene masasına oturdu.

Rick isimli adam bakışlarını Vali’den ayıramıyordu ve Vali de ona karşılık veriyordu. Vahşi ortamlarında iki yırtıcı, sırtları gerilmiş, birbirlerini tartıyorlardı. Ardından Vali gü-lümsedi. “İyi görünüyorsun yabancı. İyileşiyor musun?” Cevap bekledi ancak yabancı tek kelime dahi etmedi.

“Pekâlâ,” Stevens eğilerek sargılı kulağa daha iyi bak-maya çalışırken Vali mırıldandı. “Olabileceğin kadar kibar-sın.”

Sonunda sarı saçlı adam cevap verdi. “Eee... Bana ne

zaman işkence etmeye başlayacaksın?”

“Sana mı? Asla.” Vali gözleri alayla kırttı. “Seni en başta zorladım, hiçbir şey söylemezsin. Geldiğin yerde ailen var. Onları satmazsın.”

Stevens dikkatle sargıyı çıkarttı ve kalem ışığıyla yamuk kulağı inceledi.

“Hayır, senin önünde diğerlerine işkence edecektim,” diye açıkladı Vali. “Ağzmdakileri çıkartacağını sanmıyorum, ancak onlardan birinin söküleceğine emindim.” Göz kırttı. “Ama planlar değişti.”

Yataktaki adam Bruce’un uzun namlulu Magnum’unun ağzına baktı. “Nasıl?”

“Arenaya gireceksin.” Vali’nin sesi neşeliydi. “Seninle bir şekilde eğlenmek istiyorum.” Sönük bir gülümsemeyle uzağa baktı. “Kendini öldürmenin bir yolunu bulana kadar kulağımı kopartan orospuyu sikmeyi planlıyorum.”

Oda sanki tek bir organizmaymış gibi bu yıldırımı sessizlik içinde sindirmeye çalıştı. Garip sessizlik uzadı. Odadaki tek ses Stevens’in pansuman için kullanacağı malzemelerin hazırlığından çıkıyordu.

“Ve gözyaşı bezleri aşırı çalışan şu Asyalı çocuk var ya?” Vali konuşmaya devam ederken gülümsemesi resmen bir kulağından diğer yaralı kulağına kadar uzandı. “Onun gitmesine izin verdim.”

Bir saniye şaşkınlık sessizliği. İsmi Rick olan adam göz-

lerini dikerek cevap verdi. “*Gitmesine izin mi verdin? Neden?*”

Bu sırada Stevens muayene etmeyi bitirmiş ve Vali’nin kulağındaki eski pansumanı değiştirmişti.

Vali tatminkâr bir nefes alırken doktor geri çekildi. Neşyle baldırlarına vurdu ve masadan kalktı. “Neden mi?” Yabancıya gülümsedi. “Çünkü muhabbet kuşu gibi öttü. Duymam gereken şeyleri anlattı.”

Vali adamlarına kafasıyla işaret verdikten sonra yüzünde gülümsemeyle kapıya yöneldi. “Hapishanemiz hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum,” diye mırıldandı çıkarken. “Ve oraya geri dönecek kadar aptalsa, bize yolu da gösterecek demektir.”

Üç adam odadan çıktılar ve kırık kapıyı arkalarından kapattılar.

Arkalarındaki akım odada korkunç bir sessizliğe neden oldu.

O günün ilk ışıklarında, kuzey doğu köşesindeki bekçi .50 kalibrelik silahıyla ormanın kenarında dolaşan bir grup ısırgana ateş etmeye başladı. Beyin ve ölü doku çeşmelerini kırılğan sabah hasasında yükselmesine neden oldu.

Sesler kasabayı uyandırdı. Yüksek kalibreli yankılar ana caddenin sonundaki apartmanların arkasındaki dar sokaklara kadar ulaştı ve yangın çıkış merdiveni altındaki kirli, pasaklı bir figürün irkilmesine neden oldu.

Bob hareket etti, öksürdü ve nerede, hangi yılda olduğu-

nu, adını hatırlamaya çalıştı. Yağmur suyu hala çatılardan damlıyor, üzerine düşüyordu. Pantolonu ıslanmıştı. Alkol kokan sarhoşluğundan uyanmaya çalıştı. Kemiklerine kadar ıslanmıştı. Derin kırıksıklık içeren yüzünü sıvazladığında yanaklarında gözyaşı olduğunu fark etti.

Rüyasında yine Megan'ı mı görmüştü? Kendini asarak intihar ettiği direğe ulaşmaya çalıştığı, ancak bir türlü yetişemediği başka bir kâbus muydu? Hatırlamıyordu bile. Yanındaki çöp kutusuna kıvrılıp ölmek istiyordu, ama bunun yerine ayağa kalktı ve sokaktan aşağı günışığına doğru ilerledi.

Ceketinin cebindeki şişede kalan birkaç yudum ucuz viski ile kahvaltı etmeye karar verdi. Bob'un uğurlu yeri, evinden uzaktaki evi olan Vali'nin apartmanının duvarına yaslandı. Yağdan kararmış parmaklarını cebine daldırdı ve "ilacını" çıkarttı.

Büyük bir yudum alarak şişenin dibini gördü ve ardından duvara daha da gömüldü. Artık ağlayamıyordu. Keder ve umutsuzluğu gözyaşı bezlerini yakmıştı. Bunun yerine balgamla tıkanmış toksin dolu bir nefes verdi ve uzanarak belirsiz bir süre uzanmaya karar verdi. Ancak ses buna izin vermedi.

"Bob!"

Gözlerini kırıştırdı ve çapakla kaplı gözlerinin ardından genç bir kadının bulanık suretinin sokağın karşısından geldiğini gördü. İlk başta kadının adını bile hatırlayamadı,

ancak yaklaştıkça yüzünde beliren öfke, korku ve hatta biraz sinir karışımı ifade Bob'un ruhunun iç kısımlarına ve hatıralarına ulaştı.

"Nasılsın Lilly." Boş şişeyi dudaklarına götürdü. Son damlasını bile ziyan edemezdi. Ağzını silerek kadına odaklanmaya çalıştı. "Günaydın."

Yaklaşp diz çöktü ve yavaşça şişeyi elinden aldı. "Bob, ne yapıyorsun? Yavaş çekimde kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Nefes aldı, ardından o kadar pis ve yanıcı bir nefes verdi ki mangal yakabilirdi. "Ben... Seçeneklerimi değerlendiriyordum."

"Böyle söyleme." Gözlerinin içine baktı. "Hiç komik değil."

"Şaka yapmıyordum."

"Tamam... Her neyse." Lilly ağzını sildi, omzunun üzerinden arkasına baktı. Gergin bir şekilde sokağı taradı. "Austin'i görmedin, değil mi?"

"Kimi?"

"Austin Ballard? Biliyorsun. Genç çocuk, biraz pasaklı."

"Saçı olan çocuk mu?"

"Evet."

Bob hırıltı ve öksürükten oluşan korosunu seslendirdi. Bir an iki büklüm oldu, öksürerek boğazını temizlemeye çalıştı. "Hayır küçük hanım. O veledi günlerdir görmedim."

Sonunda öksürüğünü kontrol altına aldı ve sarı gözlerini ona daktı. “Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?”

Lilly kasabanın en uç köşelerine baktı. Tırnaklarını yedi. “Ne?”

Bob sırtımayı başardı. “İkinizin arasında bir şeyler mi var?”

Sadece kafasını salladı ve yorgun bir şekilde kıkırdadı. “Bir şeyler mi? Tam olarak öyle demezdim.”

Bob ona bakmaya devam etti. “Geçen hafta ikinizi senin apartmanına yürürken gördüm.” Bir yamuk sırıtma daha. “Sarhoş olabilirim ama kör değilim. İkinizin yürüme şekli, birbirinizle konuşmanız...”

Gözlerini sıvazladı. “Bob bu karışık... Ama şu anda onu bulmak zorundayım. İyi düşün. Onu en son ne zaman gördün?”

“Lilly, detaylar konusunda çok iyi değilim. Hafızam...”

Onu omuzlarından tutarak sarstı. “Bob, uyan! Bu çok önemli! Austin’i bulmak zorundayım. Çok önemli! Anladın mı?” Hafifçe tokat attı. “Şimdi odaklan ve alkole bulanmış beynini çalıştır. **DÜŞÜN!**”

Bob ellerinin altında titredi. Mahzun gözleri açık ve ıslaktı. Ciğer renkli dudakları sarktı ve kelimeleri toparlamaya çalışırken gözyaşlarına engel olamadı. “Ben... Ben... Çok zaman... Tam olarak...”

“Bob, özür dilerim.” Tüm öfke, telaş ve sinir yüzünden

silindi. Ellerini çekti ve ifadesi yumuşadı. “Çok üzgünüm.”

Kolunu ona doladı. “Ben biraz... Ben... Şey biraz kafam karışık.”

“Önemli değil tatlım.” Kafasını kaldırdı. “Son zamanlarda pek kendimde değildim. En iyi zamanlarımı yaşamıyorum.”

“Hala canın yanıyor değil mi? Acı çekiyorsun?”

Tekrar iç çekti. Bu kadının yanındayken neredeyse normal hissediyordu.

Bir an ona Megan ile ilgili rüyalarından bahsetmeyi düşündü. Kalbindeki, tüm hayatını yavaş yavaş içine çeken devasa kara delikten bahsetmek istedi. Yas tutmakta aslına hiçbir zaman o kadar iyi olamadığını açıklamak... Orta doğuda düzinelerce arkadaşını kaybettiğinden... Askeri sağlıkçı olarak çok fazla ölüm ve kalp ağrısı gördüğünü, bunun onu neredeyse ikiye böleceğini... Ama bunların hiçbirinin Megan'ı kaybetmenin yanından bile geçmediğinden... Tüm bunları iç yakan bir saniye içinde düşündü ve ardından Lilly'e bakarak mırıldandı. “Evet tatlım. Canım hala yanıyor.”

Bir süre daha orada, doğan günün altında oturdular ve tek kelime bile etmediler. İkisi de kendi düşüncelerine dalmıştı, ikisi de karanlık ve belirsiz gelecekleri üzerinde kafa yordular. Sonunda Lilly ona baktı. “Bob, senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Boş şişesini kaldırdı. “Yangın çıkışındaki istiften bunlar-

dan bir tane daha getirebilirsin. Tek ihtiyacım olan bu.”

Lilly iç çekti.

Uzun sessiz bir dakika daha geçti. Bob tekrar sürüklen-
diğini hissetti, gözkapakları ağırlaşıyordu. Lilly’e baktı. “Ka-
fan karışık görünüyor tatlım. Ben senin için bir şey yapabilir
miyim?”

Evet, kendini düşündü, dünyanın baskısı ağır geliyordu.
Austin ve kendisinin işini bitirmek için bir silah ve iki mermi
fena olmazdı.

12. Bölüm

Martinez birinin ona seslendiğini duyduğunda duvarın kuzey köşesine yerleştirilmiş kamyonun üzerindeki ufak köprü üzerinde yürüyordu.

“Hey, Martinez!” Ses rüzgârı ve doğu taraflarında gökyüzünü çizen uzak şimşekleri bastırdı. Martinez aşağı baktığında inşaat alanından yaklaşan Rudy’i gördü. Rudy kızılçam kadar yapılıydı ve siyah saçlarını Drakula’nın gelinleri gibi ortadan ikiye ayırıp geriye yapıştırırdı.

“Ne istiyorsun?” Martinez adama seslendi. Kolsuz tişört, bandana ve parmaksız eldiven giyen uzun çeneli Martinez Kalaşnikof ile şarjör taşıyordu. Kenworth’un paslı çelik çatısından her yöne yaklaşık üç kilometrelik alanı görebiliyor ve gerekli durumlarda tek bir ateşle yarım düzine yaşayan

ölüyü indirebiliyordu. Hiçtimse Martinez'e bulaşamazdı. İnsan ya da ısırgan. Bu davetsiz misafir ise çoktan sinirini bozmaya başlamıştı. "Nöbetimin bitmesine daha bir kaç saat var."

Gözlerini güneş yüzünden kısarak bakan Rudy sabırla omuzlarını silkti. "Şey, buraya senin yerini almaya geldim, böylece erken paydos edebilirsin. Patron seni görmek istiyor."

"Siktir." Bu sabah müdürün ofisine gidecek havasında değildi. Hafifçe söylenerek kamyonun yan tarafından inmeye başladı. "Ne istiyor ki?"

Martinez merdivenlerden aşağı atladı.

Rudy ona anlamlı bir şekilde baktı. "Sanki bana söyleyecek."

"Tetikte ol." Kamyonun önündeki ince boşluktan bakarak emir verdi. Kuzeydeki sele kapılan alana bakıyordu. Tarla artık boştu, ama Martinez arkasındaki karanlık çamların arasında ne olabileceğinden korkuyordu. "Bugün sessizdi... Ancak genelde bu sessizlik uzun sürmez."

Rudy başını salladı ve merdivenden çıkmaya başladı.

Rudy'nin seni arkadan gelirken Martinez yola koyuldu. "Bugünkü maçı izleyecek misin?"

"Önce Vali'nin beni neden görmek istediğini öğrenelim de," Martinez Rudy'nin onu duyabileceği mesafeyi geçti. "Her şey sırayla."

Martinez'in yürüyerek kasabanın diğer tarafına geçmesi tam on bir dakika sürdü. Birkaç defa depo ve barikatlarda

oyalanan işçileri azarlamak için durdu. Bazıları saatin daha iki olmasına rağmen alkol şişelerini birbirlerine uzatmaya başlamışlardı. Martinez Vali'nin apartmanına ulaştığında, güneş bulutların arkasından çıkmıştı ve havanın sauna kadar nemli olmasına neden olmuştu.

Binanın arkasına geçip Vali'nin arka kapısına çıkan merdivenlere yöneldiğinde büyük Latin'in alnından terler süzölmeye başladı.

“Kaldır kıcını,” Vali kapıyı açarak onu karşıladı.

Martinez mutfakım ekşi atmosferine adın atarken ense-sindeki etin kırıstığını hissetti. Oda yağ ve siyah küf kokuyordu. Kokunun alt notalarında ise daha çürük bir şeyler vardı. Çam aromalı oda kokusu lavabonun üzerine asılmıştı. “Ne oldu patron?” Martinez saldırı tüfeğini indirerek alçak dolaplardan birine yasladı.

“Benim için bir şey yapmanı istiyorum.” Vali bardağına içme suyu doldurdu. Bu daire Woodbury’de çalışan musluğa sahip sayılı apartmanlardan biriydi. Gerçi musluktan genellikle kahverengi, paslı kuyu suyu geliyordu. Vali suyu içti. Kaslı gövdesine eski bir fanila giymişti ve altında kamuflaj pantolonu askeri botlarına sıkıştırılmıştı. Kulağındaki bandaj kan ve ilaçlar yüzünden turuncuya dönmüştü. “Su içer misin?”

“Tabi.” Martinez tezgâha yaslandı, kollarını göğsünde birleştirerek kalp atışlarını kontrol altına almaya çalıştı. Bu

konusmanın gidişatını beğenmemişti. Geçmişte, Vali'nin "özel görevlerine" atanan insanlar, parçalara bölünmüştü. "Teşekkürler." Vali bir bardak daha doldurup uzattı. "Gidip Rick ile görüşmeni istiyorum ve ona buradaki işlerin halinden hiç hoşlanmadığından yakınmanı."

"Efendim?"

Vali adamın gözlerine baktı. "Yem atacaksın, anladın mı?"

"Tam olarak değil."

Vali gözlerini devirdi. "Beni anlamaya çalış Martinez. Bu herifi tanımanı istiyorum. Güvenini kazan. Kasabanın yönetiliş şeklinden ne kadar rahatsız olduğunu söyle. Klinikte olanları lehine çevirmek istiyorum."

"Klinikte neler oluyor?"

"Pislik herif Stevens ve kanış bozması hemşiresini dolduruyor. Bu yabancılar onlara düzgün kişiler gibi görünmüş. Ama sakın onlara inanma. Kulağımı koparttılar!"

"Doğru."

"Bana saldırdılar Martinez. Kasabamızı, kaynaklarımızı istiyorlar... Ve bunları elde etmek için her şeyi yaparlar. Bu konuda bana güven. Her şeyi yaparlar. Ve ben de bunun olmaması için her şeyi yaparım."

Martinez suyunu içti ve düşündü. "Anladım patron."

Vali arka pencereye gitti ve basık havaya baktı. Gökyüzü bozuk süt rengindeydi. Hiçbir yerde kuş yoktu. Kuş yoktu, uçak yoktu. Sadece sonu gelmez gri bir gökyüzü. "De-

rine inmeni istiyorum.” Martinez’e döndü. “Onların seni yaşadıkları hapishaneye götürmeleri için ikna etmeni istiyorum.”

“Bir hapishanede mi yaşıyorlar?” Bu Martinez için yeni bir haberdı. “İçlerinden biri öttü mü?”

Vali tekrar dışarı baktı. Yumuşak ve kısık sesle adamın üzerindeki polis kıyafetleri altındaki hapishane tulumlarından ve bunun mantığından bahsetti. “Kasabamızda hapishane kuşları var. Etrafa soruşturdum. Bir günlük mesafede üç ya da dört tane hapishane varmış. Biri Rutkedge, biri Albany, biri de Leesburg’da. Çok fazla yol kat etmeden direkt yeri bulabilirsek çok daha iyi olur.” Dönüp Martinez’e baktı. “Anladın mı?”

Martinez kafa salladı. “Elimden geleni yaparım patron.”

Vali uzaklara baktı. Ufak bir sessizlik oldu ve Vali konuşmaya devam etti. “Zaman akıyor Martinez. İşe koyul.”

“Bir şey sorabilir miyim?”

“Ne?”

Martinez kelimelerini tarttı. “Diyelim ki burayı bulduk...”

“Evet?”

Martinez omuzlarını silkti. “Sonra ne yapacağız?”

Vali cevap vermedi. Boş göğze bakmaya devam etti. İfadesi salgının ele geçirdiği topraklar kadar öfkeli ve boştu.

Dominolar o öğleden sonra düşmeye başladı. Görünüş - te rastgele olan olaylar atom bombası etkisinin karanlığında çözünüyordu.

14:53'te, Vali'nin en iyi dövüşçülerinden biri olan Augusta'da eski kamyon şoförü Harold Abernathy kliniğe beklenmedik bir ziyaret gerçekleştirdi. Doktordan o günün dövüşü için kendisini hazırlamasını istedi. Sargılarının çıkarılması, böylece seyircilere dehşet verici görüneceğini söyledi. Rick isimli yabancı onları izlerken, Stevens gönülsüzce Abernathy üzerinde çalışmaya başladı. Sargıları açmaya ve eski yaraları üzerindeki çeşitli pansumanları çıkartırken dördüncü adam odaya daldı. Baritone sesi yankılanıyordu. "Nerede o sikik?! NERDE?" Tank gibi görünen dişsiz kel adam, Eugene Cooney, direkt Harold'a yöneldi. Hırlayıp, etrafa tükürükler saçarak Harold'un son yumruğu atmaması gerektiğini, onun yüzünden son kalan ön dişini kaybettiğiyle ilgili bir şeyler söyledi. Harold "biraz ileri gittiği" için özür dilemeye çalıştı. Kalabalığın gazına geldiğini söylemeye çalıştı, ancak kel adama göre "özür dilemek" hiçbir şeyi düzeltmeyecekti. Herhangi biri araya giremeden Eugene büyük bir kasap bıçağı çıkarttı ve Harold'un boğazına atladı. Kaos içinde bıçak Harold Abernathy'nin boğazını keserek, şahdamarına denk geldi ve etrafa kanlar fışkırtarak iğrenç bir görüntü oluşmasına neden oldu. Stevens tepki bile veremeden, hatta kanamayı bile durduramadan, Eugene Cooney topukları üzerinde dönerek mezbahada çalışan bir adamın tatminiyle odaya çıktı. Kapıyı kapatmadan önce "Sikik," diye yorum yapmayı ihmal etmedi.

Saldırı ve Harold'un aşırı kan kaybından ölüm haberi bir saat içinde tüm kasabaya yayıldı. 15:55'te haber Vali'ye ulaşana kadar haber kulaktan kulağa tüm duvara yayıldı. Vali haberi balkonunda aldı. Arka kapısından gelen Bruce'un sakince verdiği haberi dinledi. Vali gelişmeyi normal bir şekilde sindirdi, üzerine düşündü ve sonunda Bruce'a bunu büyütmemesini söyledi. Kasaba halkını telaşlandırmamalıydı. Bunun yerine, Harold Abernathy'nin kavgalarda aldığı yaraların sonucunda öldüğünü, çünkü onun bir asker olduğunu ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını, yani bir nevi kahraman olduğunu, bu kavgalar gerçek olduğu için, insanların bunu unutmaması gerektiğini söylemelilerdi. Bruce, Harold'un yerine o gün kimin çıkacağını öğrenmek istedi. Maçlar bir saat içinde başlayacaktı. Vali bir fikri olduğunu söyledi.

O gün 16:11'de Vali yanında Bruce ile birlikte dairesinden çıkarak arenaya yöneldi. Günün eğlenceli kısmını hevesle bekleyen erkenciler şimdiden koltuklarını tutmak için gelmişti. 16:23 civarı iki adam merdivenlerden inerek dar tünellerden geçtiler ve en alt katın solundaki köşeden döndüler. Yolda ilerlerken Vali aklındakileri açıkladı ve Bruce'a ihtiyacı olan şeyleri söyledi. Sonunda el yapımı kafese ulaştılar. Bruce tekerlekli kapıyı açtı ve Vali kafasını salladı. Kadim tekerlekler Bruce tekrar kapıyı kapatırken gıcırdadı.

Yağlı çimento ve küften oluşan karanlık, kirli odanın en

uzak duvarına zincirlenmiş olan esmer figür gücünün son parçasını kullanarak kafasını kaldırdı. Örgüleri yaralı yüzüne düşüyordu. Badem gözlerinin derinlerinde ateş kadar hareketli nefret dans ediyordu. Lazer sıcaklığındaki bakışlar saçlarının arasından sızarken Vali bir adım yaklaştı. Kapı arkasından hızla kapandı. İkisi de hareket etmedi. Odaya sessizlik hâkim oldu.

Vali bir adım daha attı ve aralarında yirmi santim kaldı. Tam bir şey söyleyecekken kadın üzerine atladı. Zayıf durumuna rağmen, onu neredeyse ısıracaktı. O kadar yaklaşıp ki, Vali bir adım geri çekildi. Dişlerinin birbirine vurma sesi ve onu tutan zincirlerin çingirtısı odadaki sessizliği bölmüştü.

“Şimdi beni ısıracaksın, peki *sonra*?”

Ağızından zayıf bir soluktan başka bir şey çıkmadı. Dudakları saf, katıksız bir nefretle aralandı.

“Buradan çıkabileceğini mi düşünüyorsun?” Üzerine eğildi, böylece ikisinin yüzü arasında bir karış mesafe kaldı. Vali kadının öfkesinin tadını çıkarttı. Ter, karanfil ve kan karışımı kokusunu alabiliyordu. “Gerçekten çabalamayı bırakmalısın. İşler senin için daha olay olur. Ayrıca, son geldiğimde neredeyse bileklerini kırıyordun. Bunu istemeyiz, değil mi?”

Yılan bakışlarını üzerine kilitledi, gözlerinde kana susamışlık neredeyse ölümcüldü.

“O yüzden Allah aşkına biraz kendine acısan çok mutlu

olurum.” Vali biraz rahatlayarak geri çekildi ve kadını süzdü. “Ama bu kadarı yeter.” Olayın etkisini arttırmak için sustu. “Bir sorunumuz var. Aslında, *senin kocaman* bir sorunun var. Senin tanımlamana göre benim çok fazla “sorunum” var. Ama demek istediğim, yeni bir sorun doğdu ve senin yardımını istiyorum.”

Yüzündeki yılan sabitliği devam ederken, lazer gözleri Vali’nin karanlık gözlerine kilitlenmişti.

“Bugün arenada büyük bir dövüş var.” Taksi çağıran bir adamın sıradanlığıyla devam etti. “Çok fazla insanın gelmesini bekliyorum... Ancak dövüşçülerimden birini kaybettim. Onun yerine birini çıkartmalıyım ve seni istiyorum.”

Kadının gizli ifadesi altında şimdi bir şeyler kıpırdıyordu, parlak gözlerinde yeni bir şey. Hiçbir şey söylemedi, ancak istemsizce kelimeleri kabullenmeye çalışırken kafasını kaldırdı.

“Sen ‘senin-için-hiçbir-şey-yapmam’ ve ‘benden-bir – şey-isteyebileceğini-mi-sanıyorsun’ repliklerine başlamadan önce... Tek bir şeyi düşünmeni istiyorum. Hayatını kolaylaştırabilirim.” Ufak bir gülümseme suratında belirdi. “Gerçi bir mermi bile *hayatını* kolaylaştırabilir... Ama yine de, sana yardım edebilirim.”

Ona baktı. Bekledi. Karanlık gözleri ışıldadı.

Vali kadına gülümsedi. “Sadece bunu unutma.” Kapıya baktı. “Bruce!”

Tekerlekli kapı açıldı ve köşeden eldivenli bir el göründü.

Bruce kapıyı kenara itekledi ve içeriye soğuk hava ile ışık girmesine neden oldu.

Büyük adam ışığı yansıtan bir obje tutuyordu. Çelik kenarlar neredeyse sıvı bir parlaklıkla ışıltıyordu.

Yerde yatan kadın bakışlarını siyah adamın elinde tuttuğu nesneye kilitledi.

Kını eksikti, ama loş ışık altında parlayan kılıç dumanı tüten ev yemeği gibi onu çağırıyordu. On beşinci yüzyılda samuray için dizayn edilen silah, bugün sadece bir avuç kılıç ustası tarafından elde dövülüyordu. Katana kılıcı çeliğin şiir haliydi. Kibar bir kuğu boynu gibi kıvrılan uzun bıçağıyla ve el ile sarılan yılan derisi sapıyla kılıç hem bir sanat eseri hem de ölüm aracıydı.

Bu eşyanın görüntüsü anında esmer kadının sırtını dik - leştirdi ve tüm tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Anında tüm öfkesi, bacaklarının arasındaki ağrı ve kafasındaki sesler yok oldu... Bunların yerine muhteşem dengeye sahip silahı tutma arzusu kapladı. Eşyanın varlığı bile onu o kadar büyülemişti ki, suratının dibinde konuşan canavarın zırvallıklarını zar zor duyuyordu.

“**Bunu** sana vermek istiyorum. Eminim bu hoşuna giderdi.” Silah çekiciliğini arttırdıkça adamın sesi uzaklaştı. Parlak çeliğin hilal hali, tutulan odanın, dünyanın, evrenin

tek ışık kaynağıydı.

“Bir adamla dövüşeceksin,” diye açıkladı canavar. Sesi hiçlik içinde yok oluyordu. “Ve kalabalığa gelince, şey, *avantaj* sendeymiş gibi görünmelisin. İnsanlar adamların kadınları dövmesinden hiç hoşlanmaz.” Burada biraz durdu. “Biliyorum... Buna ben de anlam veremiyorum. Sanırım ona bir kılıçla saldırırsan, onun da sana beysbol sopasıyla vurmasını hoş karşılayabilirler.”

Kadının travma altındaki beyninde, kılıç şu anda mırıldanıyor ve titriyordu. Ateş almış gibi parlıyordu.

“Bunun karşılığında bir hafta dinlenebilirsin. Ve yemek, hatta belki bir sandalye ya da yatak. Bunu ayarlayabilirim.” Canavarın gölgesi üzerine düştü. “Dürüst olmak gerekirse ilişkimiz beni çok yordu. Biraz molaya ihtiyacım var.” Suratında müstehcen bir sırıtmayla kadına baktı. “Bu normal, şey, aslında sana hala kulak konusunda oldukça sinirliyim. Ama en azından intikamımın birazını almış gibi hissediyorum.” Ufak bir duraklama. “Ve şey, bu akşam dövüşeceğin adam seni öldürebilir.”

Kadının hayallerinde, kılıcın keskin ucundan yayılan kutsal ışıklar dans ediyordu.

“Ve senin bu adamı öldürmeni istemiyorum,” diye devam etti canavar. “İnsanlara söylemediğimiz bir sır. Arena maçlarımız biraz ayarlanmış durumda. Isırganların tehlikesi tabi ki orada, ama rakibini çok fazla yaralamaman gerekiyor.”

Silahtan yansıyan ışık artık kadınla konuşuyor, ona söz veriyor, kulağına aşk kelimeleri fısıldıyordu... **Sabırlı ol, sadece bekle, sabırlı ol.**

“Hemen cevap vermek z orunda değilsin,” dedi Vali sonunda Bruce’a başıyla işaret vererek. Kapıya yöneldiler. Vali konuşmaya devam etti. “Yirmi dakikan var.”

Lilly o gün kasabanın her köşesinde Austin’i aradı. Sternler ile konuştuktan sonra endişelenmeye başladı. Woodbury’den çok uzakta olmayan bir kasabada mistik esrar bulmak için tek başına dışarı mı çıkmıştı?

Austin bazen bundan konuşur, Kaf Dağı’ndan bahseden birinin ses tonunu takınırdı. Esrarın yasallaşma hazırlıkları içinde Pfizer için hükümetin yetiştirdiği dedikodularını duyduğunu iddia ederdi. Lilly onun ardından gitmek için hazırlandı. Meşhur tarla Barnesville’in hemen doğusunda, Woodbury’den kısa bir araç yolu ya da yürüyerek bir gün mesafede olmalıydı. Günün ilerleyen saatlerinde aslında tam burnunun ucunda olabileceği işaretlerini görmeye başladı.

Gus, genç adamın öğlen saatlerinde ray kenarındaki vahşi otlar arasında inatla dolaştığından, bir şey aradığından bahsetti. Bu Lilly’e anlamsız gelmişti. Ama Austin Ballard’ın hareketleri ne zaman mantık çerçevesinde olmuştu ki?

Bob ile üzücü karşılaşmasından sonra evine dönerken Lydia Blackman ile karşılaştı. Savannah’tan gelen yaşlı dul kadın seve seve kasabanın dedikoducusu lakabını üstlenmiş-

ti. Lydia'ya göre, Austin en fazla bir saat önce görünmüştü. Ana caddedeki deponun çöplüğünü karıştırıyor, kova ve yağ tenekelerine bakıyordu. Sokaktan geçen birkaç kişi genç adamın “serseri” olacağına dair yorumlarda bulunmuştu.

Tüm bunlardan eli ayağına dolaşan Lilly, sabrının sonuna gelmiş ve gerilmişti. Sonunda birini bulmanın en kolay yolunun sabit durmak olduğuna karar verdi. Bu yüzden kasabanın doğu tarafında bulunan Austin'in dairesine yöneldi ve bahçeye yerleşti. İşte tam burada bağdaş kurmuş, dirsekleri dizlerinde, kafası ellerinin arasında oturmaya başladı.

Güneş batıdaki büyük yuvarlak arenanın arkasına indi ve hava serinledi. Lilly Austin'in evinin önünden geçerek büyük şovu izlemeye giden kasaba halkını izliyordu. Dövüşler yarım saat sonra başlayacaktı ve o sırada Lilly oranın yakınında bile olmak istemiyordu. Ama uzun saçlı genç adamı bulup bombayı patlatmaya kararlıydı.

Beş dakikadan kısa bir süre sonra, Lilly pes etmek üzereyken, bitişikteki sokaktan kıvrıkcık saçlı, kapüşonlu ve yırtık pantolonlu tanıdık bir figür batan güneşin kırmızı ışıkları altında belirdi. Sırt çantasını omzuna asmıştı ve içindeki bilinmeyen eşyalar hareket sallanıyordu. Ciddi, hatta biraz yalnız görünüyordu. Köşeyi dönüp binasına yönelince kapıda bekleyen Lilly'i gördü. “Merhaba.” Yanma gitti. Yastığının altındaki hediye paketini fark eden bir çocuk gibi gözleri parlıyordu. “Her yerde seni arıyordum.”

Lilly ayağa kalktı, ellerini cebine soktu ve omuzlarını silkti. “Gerçekten mi? Komik. Ben de seni arıyordum.”

“Güzel,” dedikten sonra yanağından öptü. Dikkatle çantasını yere bıraktı. “Sana bir hediyem var.”

“Öyle mi? Benim de sana bir sürprizim var.”

Austin sırt çantasını karıştırdı. “Senin dairenin orada bekledim, ama gelmedin.” Mor menekşelerin etrafını saran beyaz kasımpatılarla kaplı paslı bir konserve çıkarttı. Tüm bunlar otların ve çöp bidonlarının etrafındaki garip davranışlarını açıklıyordu. “Barbara beyazlara krizantem dendiğini söyledi. Garip bir isim.”

“Teşekkürler.” Hediyesini duygusuzca aldı ve merdivene koydu. “Bu çok güzel.”

“Sorun ne?”

“Şey, planın nedir?”

“Ne?”

“Beni duydun.” Lilly ellerini kalçasına dayadı. Onu işten çıkartacak bir patron gibi görünüyordu. “*Gelecek* için diyorum.”

Şaşkın bakışlara kafasını kaldırdı. “Biliyorum... Sanırım Glock ile alıştırma yapmaya devam edip, ısırganları haklamakta daha iyi olmaya çalışacağım. Belki bir jeneratör daha bulup evde müzik dinleyebilirim.”

“Bahsettiğim şey bu değil ve sen de bunu biliyorsun.” Bir süre dudaklarını ısırıldı. “Demek istediğim biz bu karma-

şadan çıkarsak. Planların ne? Hayatının geri kalanı için?”

Kafasını daha da kaldırdı. Yüzündeki şaşkınlık daha da belirginleşti. “İş ya da onun gibi bir şey mi demek istiyorsun?”

“Kariyer diyorum. Büyümek diyorum. Planın var mı? Profesyonel plaj aylağı mı olacaksın? Rock yıldızı mı? Uyuşturucu satıcısı mı... *Ne?*”

“Neler oluyor?”

“Soruma cevap ver.”

Austin ellerini cebine soktu. “Tamam, ilk olarak, plan yapılacak bir geleceğimiz olabileceğinden bile emin değilim. İkincisi, ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.” Suratsız ifadesini inceledi. Bunun şaka olmadığından emindi. “Üniversite diplomam falan var.”

“Hangisinden?”

İç çekti. Sesinden gerilmeye başladığı anlaşılıyordu. “ATÜ.”

“ATÜ... O ne?”

Sesi iyice alçaldı. “Atlanta Teknik Üniversitesi.”

“Gerçekten mi? Bu ne Austin? Diploma almak için yirmi lira ödediğin, ardından da benzin için indirim kuponu gönderen bir internet sitesi mi?”

Austin zorla yutkundu. “Gerçek bir üniversite.” Başını eğdi. “Havaalanını geçince kampüsü var.” Sesi duyulmaya -cak kadar kısıldı. “Avukat asistanlığı okudum.”

“İşte bu harika.”

“Neler oluyor Lilly? Nereye varmaya çalışıyorsun?”

Lilly arkasını döndü ve boş sokağa baktı. Bir kilometre ötede dövüş için toplanan kalabalığın alkışları gökyüzünden yankılanıyordu. Yavaşça kafasını salladı. “Kamyon şoförlüğü ve genelev,” dedi kendi kendine.

Austin onun ensesine bakıyor, dikkatle dinliyor ve gittikçe daha da endişeleniyordu. “Bu da ne?”

Tekrar ona döndü. “Bir erkeğin dünyası tatlı çocuk.” Yüzünde acıdan bir maske vardı. Gözleri çoktan sulanmaya başlamıştı. “Her şeyin elinizin altında olduğunu düşünür, ardından da elveda dersiniz. Ama öyle değil Austin. Hareketlerin sonuçları vardır. En basit seçim bile götünden vurulmana neden olabilir.”

“Lilly...”

“Özellikle şu an.” Üşüyormuş gibi kendine sarıldı. Tekrar uzaklara baktı. “İçinde bulunduğumuz boktan dünya çok da affedici değil. Bir yerde sıkışıp kalırsın ve ölürsün... Ya da daha kötüsü.”

Austin uzanarak yavaşça omzunu sıvazladı. “Lilly, her ne olduysa... Bununla başa çıkabiliriz. Birlikte. Bunu bana sen söylememiş miydin? Birbirimize tutunmalıyız. Bana ne olduğunu söyle. Sorun ne?”

Ondan uzaklaşarak merdivenlerden inmeye başladı. “Ne düşündüğümü bilmiyorum.” Sesi küçümseme tonuyla çatladı.

“Bekle! Lilly bunu düzeltebilirim... Her neyse.”

Merdivenlerin sonunda durdu. Dönerek ona baktı. “Bu doğru mu? Düzeltebilir misin?” Elini cebine sokarak ufak plastik bir şey çıkarttı. Dijital termometreye benziyordu. “Bunu düzelt o zaman!” Eşyayı ona fırlattı.

Havada yakalayarak inceledi. “Bu da ne?” Daha yakından baktığında küçük kutunun yanındaki dijital test kısmını ve hemen yanına basılmış kelimeleri gördü:

hamile değil: |

hamile: ||

Kutuda iki dikey çizgi vardı. Testin pozitif olduğunu gösteriyordu.

2. KISIM

Gösteri Zamanı

*Çünkü o günlerde öyle korkunç bir sıkıntı olacak ki,
dünyanın başlangıcından bu yana böylesi olmamış,
bundan sonra da olmayacaktır.*

—Matthew 24:21

13. Bölüm

Yolun sonunda, kuzeyde bulunan takip ışığı silah sesiyle açıldı. Yanan büyük bir kibrit gibi kıvılcımlandı. Gümüş ışıklar önceden Woodbury Askeri Yarış Pisti olan arenanın içine yansıdı. Yapay ışığın yanması alanın batı kısmına yerleştirilmiş sıralarda oturan elliden fazla seyirciyi coşturmaya yetti. Tüm yaş ve pozisyondan gelen alkış, çığlık ve tezahüratlar tozlu, sarı göğe yükselerek havadaki gaz ve odun kokusuna karıştı. Gölgeler uzuyordu.

“Güzel bir kitle, ha?” Vali az ama gürültücü kalabalığı inceledi. Gabe ve Bruce’u basın merdivenlerinden gözcü yerine çıkarttı. Bir zamanlar NASCAR izcileri ve yerel gazeteciler burada viski içerken toz içindeki kontrollü kaosu izliyorlardı.

Gabe ve Bruce, camla kaplı tribüne kadar Vali'yi takip etti. Sürekli “evet efendim”, “haklısınız” repliklerini kullanıyorlardı ve tam küçük parti evlerindeki koltuklarına yerleşecekken alttan bir ses geldi.

“Hey, patron!” Arka sırada oturan CAT şapkası eski bir fıstık üreticisi Vali geçerken arkaya bakıyordu. “Umarım güzel bir gösteri olur!”

Vali, hayatında ilk defa atlıkarıncaya binecek bir çocuğa bakar gibi baktı. “Merak etme dostum. Güzel olacak. Söz veriyorum.”

Günün eğlencesi başlamadan dakikalar önce arenanın altındaki kliniğin kapısı beklenmedik bir şekilde açıldı. Başına bandana bağlamış uzun ve yakışıklı bir adam içeri girdi. “Doktor? Dr. Stevens?”

Odanın karşısında kötü bir talihi olan Rick Grimes arka duvarda, ikinci el tıbbi eşyaların yanında dolaşıyordu. Ziyaretçiye son anda fark edip mekanik bir şekilde arkasını döndü. Akli kilometrelerce ötedeydi. Kopan kolunu bir bebek gibi tutuyordu. Kopan elin yerinde lekeli, ampule benzer bir sargı vardı.

“Selam!” Martinez içeride durdu, elleri kalçasındaydı. “Şeyi gördün mü?” Sustu. “Ah, selam... Şey... İsmi neydi?”

Yaralı adam yavaşça döndü. Kanlı sargısı göz alıyordu. Sesi sert, kaba, çakıl taşları altında gibiydi. “Rick.”

“Aman Allah’ım.” Martinez yaralanmış bileğin görüntüsüyle geri çekildi. “Ne oldu...? Sana ne oldu böyle?”

Rick başını eğdi. “Kaza.”

“Ne?! *Nasıl?!’* Martinez yaklaştı ve elini omzuna koydu. Rick geri çekildi. Martinez elinden geldiğince sevecen görünmeye çalıştı. Oldukça iyi bir oyunculuk sergiliyordu. “Bunu sana biri mi yaptı?”

İsmi Rick olan adam ona doğru atıldı ve sağlam eliyle yakasından yakaladı. “Kapa çeneni! Sus!” Adamın mavi gözleri köz alevine benzer bir öfkeyle yanıyordu. “Beni o *psikopata* verdin! Bu senin suçun!”

“Hey, hey... Sakin ol!” Martinez geri çekildi. Korkmuş bir aptalı oynuyordu.

“KES ŞUNU!”

Dr. Stevens’m sesi iki adam üzerinde soğuk su etkisi yarattı. Doktor iki elinin avucuyla adamları birbirinden uzaklaştırarak kavganın ortasına girdi. “Kesin şunu. Şimdi!” Bakışlarını ikisi üzerinde gezdirdi. Sonra bir kolunu Martinez’in omzuna attı. “Gel Martinez. Gitmen gerekiyor.”

Rick sakinleşerek yere baktı. Martinez giderken sargılı kolunu tutuyordu.

“Bu adamın sorunu ne?” Odanın diğer tarafına geçerken, duyma alanından çıkınca sessizce sordu. Oyunundan memnundu. Tohumu atmıştı. “O iyi mi?”

Doktor kapı eşiğinde durarak sessiz ve kendinden emin konuşmaya başladı. “Onu merak etme. Sen ne istemiştin? Beni mi arıyordun?”

Martinez gözlerini sıvazladı. “İyi kalpli Valimiz seninle konuşmamı istedi. Burada mutlu olmadığını söyledi. Bizim arkadaş olduğumuzu biliyor. Benim sadece...” Martinez durdu. Gerçekten kendini kötü hissetmişti. Alaycı, akıllı Stevens’a bir düşkünlüğü vardı. Gizlice, içten içe Martinez adama imreniyordu. Eğitimli, zengin bir adamdı.

Bir an Martinez omzunun üzerinden odanın diğer tarafındaki adama baktı. Rick isimli yabancı duvara yaslanmış, sargılı kolunu tutuyor, düşünüyordu. Boşluğa bakıyor gibi görünüyordu. Durumunun soğuk gerçekliğini kavramaya çalışıyor gibiydi. Ama aynı zamanda, en azından Martinez’e göre, adam bir şekilde kaya kadar sert görünüyordu. Gerek duyarsa öldürmeye hazırды. Sakallı çenesinin uzantısı, göz kenarlarında gülmekten ya da şaşkınlık, belki de şüpheden, hatta belki de hepsinden kaynaklı kırıksıklıklar... Hepsi birleştiğinde bu adamın farklı bir maddeden üretilmiş gibi görünmesine neden olmuştu. Belki okumuş ya da askeri eğitim almamıştı, ama kesinlikle hafife alınmaması gereken biriydi.

“Bilmiyorum.” Martinez kapıya yöneldi. “Sanırım... Sanırım bir sorun falan çıkartmayacağından emin olmamı istedi.” Bir mola daha. “Sadece mutlu olduğundan emin olmak istedi.”

Odaya bakıp etrafı inceleme sırası doktordaydı.

Sonunda Stevens özel sırtıtmalarından birini takarak Martinez'e döndü. "Biliyor mu?"

Arena yüksek heavy metal müzik ve sıralardan yükselen çığlıklar ile hayat buldu. İşaretin verilmesi ile tank olarak da bilinen asabi, sert Eugene Cooney kuzeydeki gölgelerin arasından Spartacus gibi arenaya girdi. Geniş omuzlarına ikinci el futbol korumaları giymişti ve sargısında kan lekeleri bulunan yaraları vardı.

Alanın kapı girişlerine zincirlenmiş yürüyen ölülerin önünden geçerken kalabalık ona gaz verdi. Yaratıklar ona uzandı. Çürüyen ağızları açılıp kapanıyor, siyah dişleri birbirine vuruyor, tozlu ışık altında siyah salyalar havada uçuyordu. Eugene orta parmağını kaldırarak onları selamladı. Kalabalık bu adamı seviyordu ve alanın merkezindeki yerine geçerken çığlıklarla sevgilerini sundular. Beysbol sopasını selamlamak için abartılı bir şekilde omzuna koyuşu, gerçek denizcileri utandırırды. Çürüyen organ ile sakatat yahnisi koku havaya karıştı.

Eugene sopasını çevirdi ve bekledi. İzleyiciler de bekledi. Tüm arena, herkes rakibi beklerken ilginç bir sessizliğe gömülmüş gibi görünüyordu.

Basın kabini içinde Gabe Vali'nin arkasında dururken merakını sesli dile getirdi. "Bundan emin misin patron?"

Vali ona bakmadı bile. “Bu kaltağın ben ter bile dökmeden dayak yeme ihtimali mi? Evet... Bence yerinde bir hareket.”

Alandan yükselen ses dikkatlerini güney girişindeki ışıık havuzuna yöneltmelerine neden oldu.

Vali gülümsedi. “Bu güzel olacak.”

Karanlıktan gösteri alanına girerken, haşın, neredeyse sert ritimler hâkimdi. Başı aşağıda, keşiş pelerini altında omuzları köşeli, örgüleri rüzgârda savrulurken hızlı ve kararlı hareket ediyordu. Yaraları ve yorgunluğu onu etkilemiyordu, sanki basit bir şekilde boynundan bir tavşanı tutup kaldıracaktı. Uzun, kıvrımlı kılıcı sıkıca sağ elindeydi. Kırk beş derece ile açıyla aşağı bakıyordu.

Çok hızlı, çok normal, çok resmi oldu. Bu insanın egzotik doğası bir an seyircileri yerlerine çivilemiş gibi göründü. Sanki herkes aynı anda nefes alıp, nefesini birden tutmuştu. Kadın yürürken hareket eden cesetler onu yakalamaya çalıştı. Süslü bir kılıçla yanlarından geçen ilginç bu türün, neredeyse yalvaran seslerle, etrafını sarmış, kadın yüzünde hiçbir ifade, zevk ya da duygu olmadan Eugene’e yaklaşırken ona yakalamaya çalışıyorlardı.

Eugene sopasını kaldırdı ve gırtlaktan tehditkâr bir şekilde uluduktan sonra üzerine atıldı.

Adamın hareketleri ağır çekimde olabilirdi, çünkü kadının basit ve düzgün bir şekilde kasıklarına indirdiği tekme

bunu gerektiriyordu. Darbe bacaklarının arasındaki yumuşak noktaya indi ve dev yaratıktan kızlara özgü bir çığlık kopmasına neden oldu. Tüm vücuduna yayılan ani acıyla iki büküm oldu. Seyirciler uludu.

Bir sonraki hareket şefin bıçağının düzgün ve kesin hareketini içeriyordu.

Pelerin giyen kadın sabit bir dönüş yaptı, kısa bir piruet. Kılıcı şimdi iki eliyle tutuyordu. Hareketi çok doğal, çalışılmış, kesin, kaçınılmaz ve kalıtsaldı. Ardından kılıcını büyük adamın boynuna indirdi. Binlerce yıldır atalarının yaptığı şekilde sanatçıların elde dövdüğü bıçak, Eugene Cooney'in boynunu fısıltıyla koparttı.

İlk başta, çelikten yansıyan ışık, bıçağın spot ışıkta parlaması ve bu devasa adamın kafatasının komple koparak havaya uçması o kadar gerçek dışıydı ki, seyirciler garip tepkiler verdi. Bir çoğundan öksürme sesi ya da gergin gülme krizleri... Ardından ise gelen sessizlik.

Tozlu arenayı saran suskunluk çok uygunsuz ve yersizdi. Çünkü Eugene Cooney'in temiz bir kesikle bedeninden ayrılan kafasından an fişkırıyordu. Adamın bedeni önce dizlerinin üzerine düştü, sonra yüz üstü yere yapıştı.

Tepedeki kulübenin puslu camları ardında zayıf bir figür ayağa fırladı. Dişleri kasılmış halde tıslayan Vali alana bakan cama koştu. "Nasıl? *Siktir?!'*"

Uzun süren rüyamsı bir dakika boyunca garip felç edici bir etki basın bölmesindeki ve sıralarda oturan herkesi ele geçirmiş gibi göründü. Gabe ve Bruce cama yaklaştı. Yumruklarını kapatıp açıyorlardı. Vali oturduğu katlanan sandalyesini tekmeledi. Metal sandalye duvara çarptı.

“Oraya gidin!” Vali, alandaki kılıcı pozisyonunda olan esmer amazonu gösterdi. Kadavralar kadına doğru uzanırken, Vali, Gabe ve Bruce’a bağırdı. “Isırganları dizginleyin ve KADINI GÖZÜMÜN ÖNÜNDEN ÇEKİN!” Damarlarında sıvı öfke dolaşıyordu. “Bu orospuyu öldüreceğim!”

Gabe ve Bruce kapıya koşturdular. Çıkmaya çalışırken birbirlerine takıldılar.

Alanda duran, kimsenin adını bile öğrenmeye tenezzül etmediği pelerinli kadın, kontrollü öfkesini etrafındaki ölümlere yöneltti. Sanki dans ediyordu.

Yerden kalkarken döndü ve ilk ölüye kılıcını salladı. Keskin kenarı çürüyen ense bağlarında fısıldadı. Hiç çaba harcamadan ilk kafa havaya uçmuştu.

Kafa havaya uçtukten sonra yere düşerken, kan ve doku çiçekleri yapay ışıkların altında açtı. Ceset yere düştü. Kadın tekrar döndü. Başka bir kafa fırladı. Sıvılar havaya karıştı. Kadın döndü, diğer ölü boynu kopardı, başka bir kafatası daha uçtu. Döndü, koparttı... Tekrar, tekrar ve tekrar... Tozlu zemin siyah kanla kaplanıp kadının efesi kesilene kadar

bu devam etti.

Bu noktada, alanın ortasındaki kadın ya da seyircilere görünmeyen Gabe ile Bruce merdivenlerin altına ulaşmış, alana açılan kapıya gitmek için hızla köşeyi dönüyorlardı.

Kalabalık bağırma başladı. Yuhalama seslerine karışan hayvan anırmalarına benziyordu ve uzaktan duyan biri sinirli mi, korkmuş mu ya da heyecanlanmış mı olduklarını söyleyemezdi. Sesler alandaki kadını gaza getirmişti. Son kalan üç canlı cesedi de yere indirdi. Tekrar bir balerin gibi dans etmiş, kafataslarını sessizce uçurmuş, ölülerden fıskıran siyah kanda banyo yapmıştı.

O sırada Gabe uyarı levhasını geçti. Hemen arkasından Bruce geliyordu. İki adam arkası onlara dönük kadına yöneldi. İlk olarak Gabe yanındaydı ve gerçek anlamda üzerine atladı. Sanki onu yakalayıp yere devirmek için tek şansı vardı.

Kadın sert bir şekilde yere düştü ve kılıcını düşürdü. İki adam üzerinde çullanırken ağzına toz doldu. Ciğerlerindeki hava boşaldı. Woodbury'e geldiğinden beri en fazla on kelime söylemişti ve adamların ağırlıkları altında zemine yapıştı. Ufak toz bulutları havaya kalktı. Öfkeli nefesi zemini canlandırıyordu. Gözleri öfke ve acı yüzünden parlıyordu.

Seyirciler tüm bu olanlar yüzünden aptala dönmüştü. Artık daha derinden anlamaya çalışıyor ve izleyenler yine sessizliğe gömülüyordu. Suskunluk tekrar arenaya hâkim

oldu ve duyulan tek ses kadının inlemeleri kalana kadar baskı kurmaya devam etti. Ardından zayıf bir klik sesi basın kabini-
ninden yükseldi.

Vali öfkeden sarhoş halde ortaya çıktı. Yumruklarını o kadar sıkımişti ki, tırnaklarının battığı yerden kan akmaya başlıyordu.

“HEY!”

Sigaradan çatallanmış bir kadın sesi arkadan gelerek onu durdurdu. Vali korkuluklarda durdu.

“Seni orospu çocuğu!” Sesin sahibi iki zayıf çocuk arasında orta sırada oturan bir kadındı. Vali’ye sinirle bakıyordu. “Bu *saçmalık* da neydi? Çocuklarımı buraya bunun için getirmiyorum! Buraya dövüşleri izlemeleri ve eğlenmeleri için getiriyorum. Bu bir katliamdı! Çocuklarımın *cinayet* izlemelerini istemiyorum!”

Gabe ve Bruce amazon ile güreşirken kalabalık tepki göstermeye başladı. Kadını arenadan çıkarttılar. Kalabalığın sesi bunu onaylamadıklarını gösteriyordu. Fısıltılar yükseldi ve öfkeli çığlıklara döndü. Kalabalığın çoğu kadından ya-
naydı, ancak derinlerde daha farklı bir şey yükseliyordu. Neredeyse bir buçuk yıllık cehennem, açlık, sıkıntı ve korku dolu anlar çığlıklarla, ulumalarla sahaya akıyordu.

“Onları korkuttun!” Kadın çığlık sesleri arasında bağı-
rıyor. “Buraya birkaç kırık kemik görmek için geldim, bel -

ki birkaç diş. **Bunu** değil! Bu çok fazla! BENİ DİNLIYOR MUSUN!?”

Korkuluğun yakınındaki Vali durdu ve aşağıdaki kalabalığa baktı. Tüm hücrelerini kaplayan öfke içinde alev almıştı. Gözlerini sulandırıp, iliklerini dondurdu ve beyninin derinliklerinde bir parçası özgür kaldı... **Kontrol... Durumu kontrol altına al... Kanserli hücreyi çıkart... Şimdi.**

İzleyiciler arasındaki kadın onun uzaklaştığını gördü. “Hey, Allah’ın cezası! Seninle konuşuyorum! Bana arkayı dönme! Buraya gel!”

Vali merdivenlerden indi. Bağırma ve çılgınlıkları duymazlıktan gelirken aklında sadece intikam vardı.

Koşuyorlardı... Aceleyle savruluyorlardı... Karanlıkta kaybolmuş, önlerini göremiyorlardı... Ağaçların içinde koşuturarak, güvenle kamp kurabilecekleri bir yer arıyorlardı... Üç kadın... Biri on beşli yaşlarında, biri altmışlarına dayanmış, diğeri ise yirmilerinde... Yaprak ve dalların arasında koşuturuyorlardı. Umutsuzca kuzeye doğru iki kilometreden daha yakında karanlıkta saklanan kampçılardan, hareketli evlerinden oluşan yere ulaşmaya çalışıyorlardı. Bu zavallı kadınların tek yapmak istedikleri biraz yabani çilek toplamaktı ve şimdi etrafları sarılmıştı. Yakalanmış. Tuzağa düşmüşlerdi. Neyi yanlış yapmışlardı? Çok sessiz, çok sinsi, çok dikkatliydi. Çilekleri etek kenarlarında taşıyor, birbirleriyle konuşmamaya

özen gösteriyor, sadece el hareketleriyle iletişim kuruyorlardı... Ve şimdi her yönden ölümler onlara yaklaşıyor, etraflarındaki koku artıyor, sesli hırlama sesleri yükseliyordu. Çalışanların arasından ölü bir el fırlayınca kadınlardan biri çığlık attı. El onu yakalayarak eteğini yırtmıştı. Tüm bunlar nasıl bu kadar hızlı olmuştu? Ölümler hiç yoktan ortaya çıkmışlardı. Bu canavarlar onları nasıl bulmuşlardı? Birden yürüyen cesetler yollarını tıkamış, kaçışlarını engellemiş, etraflarını sarmışlardı. Paniğe kapılan kadınların çığlıkları artık geceye karışıyordu. Saldırıya karşı koymaya çalışıyorlardı... Kanları çileklerin kırmızısına karışıyordu... Ama artık çok geçti... Orman onların kanıyla kırmızıya boyanmıştı... Çığlıkları ise sonu gelmez harman sesleri altında yok olmuştu.

“Valdosta Kadınları olarak isimlendirildiler.” Lilly, Austin ile yangın merdiveninde otururken titredi. Ona eğitici öyküsünü anlatırken bir battaniyeye sarılmıştı.

Saat geç olmuştu ve bu ikisi neredeyse bir saattir orada oturuyordu. Arenadaki ışıklar yanıp onlara göz kırpmaya başlayalı çok olmuştu. Mutsuz kasaba halkı evlerine dönmeye başlamışlardı. Austin hemen yanında oturuyor, elde sarıldığı sigarasını içiyor ve kulaklarını açmış garip hikâyesini dinliyordu. Bastıramadığı ve tam olarak anlayamadığı duygularla midesine kramplar giriyordu. Ancak karara varmadan önce düşüncelerini netleştirmek zorundaydı, bu yüzden

hiçbir şey söylemeden sadece onu dinliyordu.

“Josh ve diğerleriyle birlikteyken,” Lilly yorgunluk ve duygusallıktan incelmış sesiyle devam etti, “bana sürekli ‘Dikkatli ol... Ve gezerken sürekli pet tak. Kokuyu bastırmak için de bunu sirkeye batır... Yoksa sonun Valdosta Kadınlarına benzer.’ derlerdi.”

Austin ince ve korkmuş bir nefes verdi. “Sanırım onlardan biri regl dönemindeydi.”

“Aynen öyle.” Lilly yakalarını kaldırıp battaniyesine daha sıkı sarıldı. “Anlaşılan ölüler köpek balıkları gibi regl kanının kokusunu alabiliyormuş... Tıpkı güdümlü füzeye benziyorlar.”

“Lanet olsun.”

“Şansıma, benim kanamaların her zaman düzenli olmuştur.” Titreyerek kafasını salladı. “So kanamamdan sonra geçen yirmi sekiz günün sonunda içeride ya da güvenli bir yerde olmaya çalışırım. Dönüşüm başladığından beri bunu sürekli kontrol ettim. Bu yüzden biliyorum. Gecikmişim ve biliyordum. Hassas ve şiştim... Gecikmiştim.”

Austin kafasını salladı. “Lilly, bilmeni isterim ki...”

“Bilmiyorum... Bilmiyorum.” Onu duymuyormuş gibi mırıldandı. “Başka bir zamanda olsaydı büyük bir sorun olurdu, ama içinde bulunduğumuz boktan dünyada...”

Austin sözünü bitirmesini bekledi, ardından yavaş ve

nazikçe konuşmaya başladı. “Lilly, sana bir şey söylemek istiyorum.” Islak gözlerine baktı. “Bu bebeği seninle büyütme istiyorum.”

Lilly ona baktı. Soğuk havada uzun bir sessizlik asılı kaldı. Kafasını eğdi. Sessizlik Austin’i öldürüyordu. Çok daha fazlasını söylemek istiyordu. Ona içten olduğunu kanıtlamak, kendisine güvenmesini sağlamak istiyordu. Ancak kelimeler yetersiz kalıyordu. Kelimelerle arası asla iyi olmamıştı.

Sonunda Lilly ona baktı. Gözleri dolmuştu. “Ben de.” Sesi duyulamayacak kadar kısıktı. Ardından kahkaha attı. Rahatlatıcı bir kahkahaydı. Biraz histerik, ama yine de rahatlatıcıydı. “Allah’ım bana yardım et... Ben de... Ben de bu çocuğu büyütme istiyorum.”

Kollarını birbirlerine doladılar. Soğuk havada bir süre birbirlerine sarıldılar. Gözyaşlarını serbest bıraktılar. Öylece Austin’in arka penceresinde birlikte üşüdüler.

Bir süre sonra Austin yüzüne uzandı, saçlarını gözünden çekerek yanaklarındaki yaşları sildi ve gülümsedi. “Bir yolunu bulacağız. Bulmak zorundayız. Dünyanın sonuna çekebileceğimiz en güzel siktir bu olacak.”

Austin’in yanaklarını okşayan Lilly kafasını salladı. “Haklısın tatlı çocuk. Haklı olduğunda, haklısın.”

“Ayrıca,” diye ekledi, “Vali burayı kontrol altında tutu -

yor. Burayı bizim için güvenli bir hale getirdi... Bebeğimiz için bir ev.” Nazıkçe alnını öptü. Daha önce hissetmediği bir kesinlik hissediyordu. “Başından beri onun hakkında düşündüklerinde haklıydın. Bu adam ne yaptığını biliyor.”

14. Bölüm

Alt tünellerin altındaki koridorlarında ayak sesleri yankılandı. Sert ve hızlı bir şekilde yaklaşıyor, merdivenleri ikişer ikişer iniyor, sinirli bir titreşimle hareket ederek Gabe ve Bruce'un dikkatini karanlığa çekiyordu. İki adam son kapının önünde duruyordu. Çıplak ampullerin etrafta oluşturduğu gölgeler arasında esmer hatunu sakinleştirmek için harcadıkları nefeslerini toplamaya çalışıyorlardı.

Cılız olmasına rağmen iyi dövüşüyordu. Gabe'in kalın kollarında kadının çizdiği yerler kızarmaya başlamıştı. Bruce ise kaltağın dirsek attığı sağ gözünün altındaki hassas yere bakım yapıyordu. Ama hiçbirisi şu anda dar koridordan onlara

gelenle karşılaştırılmazdı.

Figür yaklaşırken uzun bir gölge oluşturdu. Kafes ışıkları arkasından vuruyordu. Elleri sıkı birer yumruk halindeydi. “Eee?” Üç metre ileride duran zayıf adamım sesi yankılandı. Yüzü gölgelerin arasındaydı. “İçeride mi?” Sesi duyguları yüzünden karmaşık çıkıyordu. “Onu içeri soktunuz mu? Bağlandı mı? CEVAP VERİN!”

Gabe zora yutkundu. “Onu içeri soktuk. Ama hiç kolay olmadı.”

Bruce hala harcadığı enerjiden nefessizdi. Narin kılıcı koca elinde kırık oyuncağını tutan bir çocuk gibi taşıyordu. “Kaltak tam deli.”

Vali önlerinde durdu. Gözleri parlıyor, kolları kasılıyordu. “Her neyse. Sadece... Sadece... ŞU SALAK ŞEYİ BANA VER!”

Kılıcı Bruce’un elinden aldı ve Bruce içgüdüsel olarak geri çekildi. “Efendim?” Sesi kısık ve şüpheliydi.

Vali hırlayarak dişlerini sıktı. Kılıç beyaz parmakları arasındaydı. “Bu geri zekâlı orospu nereyi anlamadı? Ona... Ona iyi davranacağımı söylemiştim... Sadece benim için bir şey yapması gerekiyordu... TEK BİR ŞEY!” Yüksek sesi diğer adamı resmen duvara çiviledi. “Bana yardım etmeyi kabul etmişti! KABUL ETMİŞTİ!” Şakakları atıyor, çenesi kasılıyor, boyun damarları çıkmış, dudakları dişlerinden ayrılırken Philip Blake kafese kısılmış bir hayvana benziyordu.

“Siktir! Siktir! SİKTİR!” İki adama döndü. Tükürükler saçarak tısladı. “Bir. Anlaşmamız. Vardı!”

Gabe konuşmaya çalıştı. “Patron, belki biz...”

“Kapa çeneni! KAPA ÇENENİ!”

Koridor sallandı. Ardından gelen sessizlik akan bir nehri dondurabilirdi.

Vali nefesini topladı. Nefes alıp vererek sakinleşti. Kılıcı garip bir şekilde tutuyordu, ilk bakışta, sadece bir anlığına, kendi adamlarına saldıracak gibi göründü. Ardından mırıldanmaya başladı. “Hemen beni sakinleştirerek, bu orospuyu boydan boya yarmamam için ikna edin.”

Diğer iki adamın verecek cevabı yoktu. Akıllarına hiçbir şey gelmiyordu.

Sessizlik dondurucuydu.

Tam o sırada ağır, hızlı ve sinsî bir çift ayak sesi daha yarış alanı altındaki karanlık koridorları doldurdu. Kliniğin köhne sakinliğinde, arenanın güney ucundan yaklaşan bu ayak sesleri hala duyulmayacak kadar uzaktaydı.

Aslında tam o sırada sonradan yapılma klinikte, dehşet verici olaylar öğrenilmeden hemen önce, tepelerindeki floresan ışığının sesi ve jeneratör kaynaklı titreşim en yüksek seviyedeydi. Işığın parlayıp solmasıyla birlikte titreşim sesi Rick isimli adamın sinirlerini germeye başlamıştı.

Köşedeki sedyenin üzerinde oturarak Dr. Stevens’in la-

vaboda ellerini yıkamasını izliyordu. Yorgun doktor derin bir nefes aldı ve ağrıyan sırt kaslarını esnetti. “Tamam,” dedi doktor gözlüklerini çıkartıp gözlerini ovarken. “Biraz uzanacağım, en azından deneyeceğim. Son günlerde pek uyuyamadım.”

Odanın karşısındaki depodan Alice çıktı. Bir elinde deri altı iğnesi, diğer elinde ise güçlü bir antibiyotik olan Netrimycin vardı. Doktora baktı. “İyi misin?”

“Evet, iyiyim... Mükemmelim... Bir kadeh içkinin düzeltmeyeceği bir şey değil. Alice, önemli bir şeyler olursa gelip bana haber verir misin?” Biraz düşündü. “Yani bana ihtiyacın olursa.”

“Tamamdır.” Rick’in kolunu sıvazladıktan sonra alkol ile temizledi. Bir 50 cc daha enjekte etti, ancak hala doktorla konuşuyordu. “Git ve biraz dinlen.”

“Teşekkürler.” Doktor dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

“Eee...” Koluna pamuk bastırırken Rick ona baktı. “Sizin durumunuz ne? Siz ikiniz...?”

“Birlikte miyiz?” Bel altı şaka yapılmış gibi utangaç bir şekilde gülümsedi. “Hayır. Bunu istediğini düşünüyorum, ve dü-rüst olmak gerekirse o iyi bir adam. Çok iyi aslında. Ve ondan hoşlanıyorum.” Omuzlarını silkerek boş ilaç şişesini çöpe attı ve Rick’in tişört kolunu geri indirdi. “Ama bunun dünyanın sonu olup olmamasını umursamıyorum... Bana göre çok yaşlı.”

Adamın yüzü yumuşadı. “Peki ya sen...?”

“Bekâr mıyım?” Alice durarak ona baktı. “Evet, ancak şu anda kimseyi aramıyorum ve senin parmağında yüzük var, o yüzden...” Sustu. “Karın hayatta mı? Düşünmeden konuştum, üzgünüm...”

“Hayatta.” İç çekti. “Önemli değil. Ve sakın endişelenme, sadece sohbet etmeye çalışıyorum. Kulağa asılıyormuş gibi...” Bir daha iç çekti. “Sen de mi doktorsun? Hemşire? İlk yardım uzmanı? Ya da onun gibi bir şey?”

Duvarın kenarına yaslanmış kırık masaya yürüdü. Dosyaya bir şeyler yazdı. “Aslında, ısrırganlar, zombiler ya da her neyse onlar ortaya çıktığında iç tasarımcı olmak için üniversiteye gidiyordum. Ama onların benim için planı farklıymış. Tüm bunların hiç birini birkaç ay öncesine kadar bilmiyordum.”

“Ama şimdi? Tüm bunları nasıl öğrendin?” Yaralı adam gerçekten ilgilenmiş gibi görünüyordu. “Dr. Stevens mı sana öğretti?”

“Evet çoğunu.” Kafasını sallarken hala depo, ilaç durumu, kaynak gibi yerlere notlar alıyordu. Woodbury’de her şey kısıtlıydı, özellikle ilaç. Bu yüzden Stevens sıkı bir kayıt sistemi oluşturdu ve Alice buna harfi harfiyen uyuyordu.

Ardından gelen duraklamada yakalasan ayak sesleri kliniğin dışındaki koridordan duyuldu. Hala Rick ve Alice’in duyamayacağı kadar uzaktaydı. Ancak hızlı, aceleci ve bir

amaç için yaklaşıyorlardı.

“Her zaman hızlı öğrenen biri olmuşumdur. Küçüklüğümünden beri. Doğrusunu söylemek gerekirse, onun bir şeyi bir defa yapmasını izlemek yeti. En fazla iki. Sonrasında ben de yapmaya başladım.”

Rick gülümsedi. “Etkileyici.”

“Değil.” Sert bir bakış attı. “Bir şeye *dikkat* etmenin, sırf diğer insanlar *yapmıyor* diye özel olduğunu sanmıyorum.” Derin bir nefes aldı. “Çok mu sert oldu? Tam bir kaltak gibi konuşmadım değil mi? Bunu çok sık yapıyorum. Özür dilerim.”

“Önemli değil. Üzerime alınmadım. Ve haklı olduğunu söylemem lazım.” Kolundaki kalın sargıya baktı. “Çoğu insan hiçbir şeye dikkat etmiyor.” Alice’e baktı. “Hayatı sürekli kendileri için endişelenerek geçiriyorlar ve etraflarında olan hiçbir şeyin farkına varmıyorlar.” Tekrar yarasına baktı ve homurdandı.

Alice ona baktı. “Ne oldu?”

“Karımı özledim. Ben... Ben onu düşünmeden duramıyorum.” Uzun bir sessizlik. “O hamile.”

Alice bakakaldı. “Gerçekten mi?”

Rick kafasını salladı. “Evet. Birkaç ayı kaldı. Onu son gördüğümde... O... O iyiydi.” Zorla yutkundu. “Ama ben bebeği düşünüyorum... Merak etmeden duramıyorum...”

Odanın karşısındaki kapı hızla açılarak sözünü kesti.

“Rick... Kalk ayağa! ŞİMDİ!”

Kliniğe giren adam bandana takmıştı ve büyük bir tüfek taşıyordu. Kolsuz tişörtünden fırlayan kaslı kolları vardı ve kol altları terden lekelenmişti. “Hadi... Gitmeliyiz!” Rick’e doğru telaşla yürüyen adam onu kolundan yakaladı. “HEMEN!”

“Ne? Ne yapıyorsun?” Rick geri çekildi ve çılgın adamdan kendini kurtardı. Alice de gözleri şaşkınlıkla açılmış halde geri çekildi.

Martinez gözlerini Rick’inkilere dikti. “Hayatını kurtarıyorum.”

Rick gözlerini kırptırdı. “Ne demek istiyorsun? Hayatımı nasıl kurtarıyorsun?!”

“Seni buradan çıkartıyorum! Kaçmana yardım ediyorum! Hadi!”

“Bırak beni!” Rick kalbi deli gibi çarparken adamın kolunu itekledi.

Martinez pes eder gibi elini kaldırdı. “Tamam. Bak, üzgünüm, tamam mı? Tamam. Sadece acele etmek zorundayız. Kimseye fark ettirmeden buradan çıkmak kolay olmayacak. Söylediklerime kulak ver. Seni buradan çıkartacağım, ancak araba çalamam. Çok az benzin kaldı ve görünmeden onları almak çok zor.”

Rick ve Alice telaşla birbirlerine baktılar. Ardından Rick Martinez’e baktı. “Sen ne...?”

“Yeterince uzaklaşmadan senin gittiğini anarlarsa, bizi yakalama şansları olur. Vakit kaybetmeden buradan çıkmalıyız.” Martinez önce Alice’e, sonra yeniden Rick’e baktı. “Hadi, gidelim!”

Rick, adama gergin ve gönülsüz bir şekilde kafa sallamadan önce derin nefesler aldı. Karşıt duygular içinde savaş veriyordu. Alice’e baktı. Ardından arkasını dönüp kapıya giden Martinez’e baktı.

“Bekle!” Rick, yolu yarılamış olan Martinez’i yakaladı. “Kapıda bekçilerin olduğunu söylemişlerdi! **Onları** nasıl geçeceğiz?”

Martinez adrenaline rağmen neredeyse gülümsüyordu. “Onların icabına çoktan baktık.”

“Biz?!” Rick hızlı adımlarla adamı koridora kadar takip etti.

İçeride tek başına kalan Alice kapıya bakıyordu.

Merkez koridordan dikkatle yürüyerek, tepeden gelen ışıklardan kaçındılar. Aşağı inen merdivenleri kullandılar, hızla iki köşeyi döndüler. Martinez sessizce kimsenin onları görmemesi için dua ediyordu. Sadece o ve Vali bu oyundan haberdardı. Gabe ve Bruce ise önce onları vurup sonra... Aslında *asla* sorgulamazlardı. Depolardan birine yaklaşırlarken Martinez sessizce elini uyarı anlamında kaldırdı. İki adam güvenlik kapısının önünde durdu.

“Sanırım ortağımla tanışmıştın,” diye fısıldadıktan sonra hızla kapıyı açtı.

Loş ışıqla aydınlanan kapının ardında, bilinçsiz iki kişi beton zeminde yatıyordu. Denny ve Lou, Vali’nin adamlarıydılar ve ikisi de dayak yemişti. Yine de hafif nefes alıyorlardı. Polis kıyafeti giymiş üçüncü kişi onların tepesinde duruyor, yumrukları sıkılı, nefes nefese dikiliyordu.

“GLENN!”

Rick birden odaya girdi ve genç adamın yanına koştu.

“Rick, Allah’a şükür, *hayattasın!*” Siyah çevik kuvvet kıyafetleri içindeki genç Asyalı diğer adama sarıldı. Yuvarlak ve çocuksu yüzü, siyah badem gözleri, kısa kesilmiş saçları ile genç adam yeni eğitime başlamış bir asker gibi görünüyordu. *Ya da bir izci*, diye düşündü Martinez kapı eşiğinde. Diğer iki adam göz yaşartan kavuşmalarını kısa kestiler.

“Öldüğünü sanmıştım,” dedi genç olan. “Martinez seni gördüğünü söyledi, ama emin olamadım. Sanırım inanmadım.” Çocuk Rick’in koluna baktı. “Rick çok fazla kan vardı...”

“Ben iyiyim.” Rick aşağı bakarken, kan lekeli kolunu gövdesine yakın tutuyordu. “O kaçığın benden tek aldığı şey bu olduğu için kendimi şanslı saymalıyım sanırım. Peki ya sen nasılsın?” Çocuğun omzunu sıvazladı. “Seni bıraktıktan sonra söylemişlerdi. Onlara hapisane hakkında her şeyi anlattığımı ve seni oraya kadar izleyeceklerini.”

Çocuk gergin bir kakhaha attı. Martinez'e göre daha çok nefessiz kalmış bir köpeğe benziyordu. "Dostum... Bana *hiç* soru sormadılar." Surat ifadesi değişti. Gözleri kısıldı ve çenesi kasıldı. Başını eğdi. "Rick, Michone'nun tutulduğu garajın yanında bir gün geçirdim." Tekrar duran çocuğun gözleri doldu. "Rick..."

Genç adam tekrar durdu. Zor nefes alıyor gibi görünmesi bile neler olduğunu açıklıyordu. Odanın karşısında duran Martinez tüm bunları izledi. Zenci kadının adını ilk defa duyuyordu ve bir nedenle okunma şekli, *Mee Shaun? Meeshone?* onu germiştii. Neden olduğunu anlayamadı.

Rick genç adamın omzuna vurdu. "Tamam, Glenn, buradan gidiyoruz."

"Rick, ben Maggie'yi seviyorum." Islak gözlerle olgun adamın gözlerine baktı. "Kimseyi tehlikeye atmak istemiyorum. Ama duyduklarım... Michonne'ye yaptıkları." Tekrar duraksadı. Rick'e baktı ve titreyen sesle konuşmaya devam etti. "Sanırım onları durdurabilmek için istedikleri her şeyi söyleyebilirdim." Utancını içine gömdü. "Ama onlar hiç sormadı." Duraksama, yükselen öfke. "Sanki tüm bunları sadece benimle kafa bulmak için yaptılar."

Martinez'in araya girip, gösteriyi devam ettirmesi gerekiyordu. "Kulağa mantıklı geliyor." Sesi derinden ve kederliydi. Devam ederken iki adama da aksi bakışlar attı. "Philip,

yani Vali, siz ne demek isterseniz, bir süredir aklı yerinde değil gibiydi. Yaptıkları şeyler kulağıma geliyordu. Dedikodular, söylentiler... Bunların doğru olduğuna inanmak istemedim.” Martinez derin bir nefes aldı. “Bunları görmezden gelmeyi seçiyorsunuz. Çünkü iş yapmanızı engelliyor. Ama seni gördükten sonra...” Başıyla Rick’i işaret etti. “ ‘Kazanın’ onunla ilgili olduğundan şüphelendim.”

Odanın karşısında beleyen Rick ve Glenn birbirlerine baktılar. Aralarında konuşulmayan bir şeyler geçti, Martinez bunu fark etti ancak müdahale etmedi.

“Onun bekçiliğini yapmamı istedi,” Martinez kısık sesle devam ediyordu. “Glenn’in tutulduğu garajı bekleyecektim. İçeride tutsak birinin olduğunu bilmiyordum. Genellikle çitlerde çalışırım. Zamanım barikatı korumakla geçiyordu.” Bir nefes daha. Odanın karşısındaki adamlara baktı. “Kafamdan atamadım. Bu deliliğe bir son vermeliydim.” Kafasını eğdi. “Hala insan olduğumuzu unutmuş gibi!”

Rick bunun üzerinde düşünürken dudaklarını yalıyordu. Yüzündeki hatlar derinleşti. Glenn’e baktı. “Giysilerim.” Martinez’e baktı. “Giysilerim!” Kafasını salladı. “Polis kıyafetleri giyiyorduk be doktor bana bakarken... Birileri altına giydiklerimi görmüş olmalı.” Yavaşça kafasını salladı. Harç duvarlara, köşelerde damarlı pas ya da kan lekelerine baktı. “Olamaz.”

Genç adam ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Tulum, turuncu tulum,” diye mırıldandı Rick. “Bu şekilde hapisaneyi öğrendi. Nasıl bu kadar salak olabilirim?”

“Hadi!” Martinez duyması gerekenleri duymuştu. Zaman geçiyordu. “Buradan çıkmak zorundayız.”

Rick, Glenn’e kafa salladı ve genç adam kaskının siperini indirdi.

Ardından üç adam odadan sıvışarak alana çıkan koridora girdi.

İşkence gibi geçen on dakika boyunca, en alt katta duran Gabe ve Bruce, hücrenin bitişinde olan taşlı duvardan kırıdamamışlardı.

Vali önlerinde volta atıyor, katana kılıcını inceliyor, yüz voltajlı enerji tasarruf lambanın ışığına girip çıkararak kendi kendine mırıldanıyordu. Gözleri öfke ve delilikten cam gibiydi. Birkaç dakikada bir, tekerlekli kapının ardından zorla duyulan kadının şifreli mırıltıları duyuluyordu. Kiminle konuşuyordu? Bu kadının beyninde ne tür bir arıza vardı?

Bruce ve Gabe emirlerini bekliyorlardı, ancak henüz belli bir karar verilmemişti. Vali kendi şeytani sesleriyle savşıyor gibi görünüyordu. Kılıç ile hem havayı hem de kendi problemlerini parçalarına ayırmaya çalışıyor, arada bir hırliyordu. “Siktir... Siktir... Nasıl... Siktir... Bu nasıl olur...?”

Bir süre sonra Gabe öneride bulundu. “Patron, neden

Albany taraflarındaki hapishaneye odaklanmıyoruz? Orada onlardan çok...”

“Kapa çeneni!” Vali volta atmaya devam etti. “Dövüşler için yeni ısırganlar bulmak zorundayım! Yeni dövüşçüler bulmak zorundayım! SİKTİR!”

Bruce araya girmeye çalıştı. “Patron, peki ya...”

“SİKTİR!” Kılıçla havayı kesti. “Orospu!” Garaj kapısına dönerek botlarıyla metal kapıyı tüm gücüyle tekmeledi. Gabe ve Bruce ses yüzünden geri çekildi. “SİKTİR! SİKTİR! SİKTİR! SİKTİR!” Vali onlara döndü. “AÇIN ŞUNU!”

Bruce ve Gabe hızla ve telaşla birbirlerine baktılar. Ardından Bruce kapıya yöneldi. Eğilerek alt tutacağı iki eliyle kavradı.

“Tüm bağırsaklarını yerde görmek istiyorum.” Vali kükredi. Kapı gıcırdadı ve Vali titredi. Sanki tüm bedeninde elektrik akımı dolaşıyordu. “DUR!”

Bruce kapıyı yarı açmış halde dona kaldı. Büyük elleri kapının kenarını kavramıştı. O ve Gabe etraflarında dönerek patronlarına baktılar.

“Kapat.” Bir düğmeye dokunulmuş gibi Vali’nin sesi normale dönmüştü.

Bruce ona baktı. “Tabi patron... Ama neden?”

Vali burun kemiğini, gözlerini sıvazladı. “Ben...”

Adamlar bekledi. Tekrar birbirlerine baktılar. Sonunda

Bruce dudaklarını yaladı. “İyi misin patron?”

“Bu konuda biraz düşüneceğim. Daha sonra pişman olacağım bir şey yapmak istemiyorum.” Uzun nefesler alarak boyun kaslarını gevşetti. Ardından arkasını dönerek yürümeye başladı. “Tüm seçenekleri değerlendirmeliyim,” diye mırıldandı giderken. “Birkaç saate dönerim.” Arkasına bakmadı.

Koridorun sonundaki köşede gözden kayboldu. Hayalet gibi ışığın altından çekilmişti.

“BEKLE!”

Ses kaçakların arkasındaki gölgelerden yükseldi. Koridorun derinliklerinden gelen ses, ilk başta Martinez’in yakalandıklarını düşünmelerine neden oldu. Dışarıya tek bir adım atamadan planının suya düştüğünden emindi.

“Lütfen durun!”

Üç adam kesişen tünellerin yakınında durdu. Martinez’ in tüyleri diken diken olmuştu. Tek tek arkalarını döndüler, önce Martinez, sonra Rick ve en son Glenn. Hepsi zor nefes alıyor, kalpleri çarpıyor, titreyen elleri silahlarının kabzalarını arıyordu. Kim olduğunu görmek için gözlerini kıstılar. Gölgelerin içinden yaklaşan figür sarı ışığın altından geçti.

“Bekleyin,” dedi genç kadın. Işık kafasının tepesini aydınlatıyordu. Balık sırtı örülmüş sarı saçları ve genç yüzüne düşen bukleleri vardı. Koridor ışığında laboratuvar önlüğü göz alıyordu. Nefes nefese onlara yaklaştı.

Rick konuştu. “Ne oldu Alice? Ne istiyorsun?”

“Düşündüm de,” paslı, havasız tünelde nefesini toparlamaya çalışırken sesi titriyordu. Buradan çok uzakta olmayan, bir üst katın çıkışında rüzgâr uğulduyordu. “Eğer gidiyorsanız, Dr. Stevens ve beni de götürür müsünüz?”

Adamlar gergin gergin birbirlerine baktılar, ancak hiçbir cevap vermedi.

Alice Rick’e baktı. “Her nerede yaşarsanız yaşayın buradan iyidir... Ve karın hamile. Bir şekilde işe yarayacağımızdan eminim.”

Rick bir süre bunu düşündü. Ardından hafifçe gülümsedi. “Buna karşı gelemem. Sizi ağırlamayı çok isterim. Aslında...”

“Pekala, beyler ve bayanlar.” Martinez araya girdiğinde sesi piyano teli gergindi. “Artık gitmeliyiz.”

Tünelden aşağıya, ardından da ufak bir antreye geçtiler. Zaman geçiyordu. Alt basamakların zifiri karanlığında durdular. Glenn’in Michonne’nun nerede tutulduğuna dair zihinsel bir haritası vardı, ancak birbirine benzeyen garaj kapısı sırası ve bezir iz ile kirler biraz kafasını karıştırmıştı. Ama bu kata sürüklendiğini hatırlıyordu. Sonunda sondaki dar depoyu buldular ve durdular.

“Hemen bu köşeyi dönünce olmalı, eminim.” Kesişen tünellerin gölgesinde durduklarında Glenn fısıldadı.

“Güzel. Onu alırız, sonra doktoru alırız, sonra da gide-

riz.” Martinez’e baktı. “Buradan doktorun evine, oradan da çitlere olan mesafe ne? Kestirme var mı?”

“Bekle!” Martinez eldivenli elini havaya kaldırdı. Sesi yüksek bir fısıltıydı. “Bekle... *Sessiz ol*. Geride durun.” Dikkatle köşeden kafasını eğdi ve tekrar gruba döndü. “Vali arkadaşınızın kapısına bekçi koymamış olsaydı çok şaşırırdım.”

Rick konuşmaya başladı. “Biz neden...”

“Oraya koşmak elimizdeki en iyi fikir değil. Vurulmak istemiyorsan tabi. Beni herkes tanır. Ben gideceğim. İşim bitince de sizi çağırırım.”

Kimse karşı çıkmadı.

Martinez derin bir nefes aldı, üzerini düzeltti ve köşeyi döndü. Dışlanmış üç kişiyi tünelin karanlığında gergin bir şekilde bıraktı.

Glenn Alice’e baktı. “Merhaba, ben Glenn.”

“Alice,” dedi tedirgin gülümsemeyle. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Rick onların konuşmalarını zor duydu. Kalbi, kafasındaki saatin tik taklarıyla senkronize atıyordu. Tek şansları vardı.

15. Bölüm

“Hey Gabe nasılsın?” Martinez üzerinde çalıştığı sakinlik ile son garaj kapısına yaklaştı. Yapılı bekçiyi içten bir gülümseme ve el hareketiyle rahatlattı. “Burada altın madeni falan mı koruyorsun?”

Balıkçı yaka giyen adam sırtını tekerlekli kapıya yaslamış halde Martinez’e başıyla selam verdi. “Tam olarak öyle demezdim. Dövüşte sorun çıkartan kadın içeride.”

Martinez yaklaştı ve adamın yanında durdu.

Gabe sırtarak, “Çok sinir bozucu bir hatun. Patron hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyor,” dedi.

Martinez gülümseyerek adamın ifadesine karşılık verdi.

“Ben de bakabilir miyim? Sadce bir saniye. Dövuşte tam göremedim. **Seksi** birine benziyordu.”

Gabe’in gülümsemesi büyüdü. “Ah, öyle. En azından **seksiydi**. Ama Vali onu bir güzel benzettikten sonra...”

Darbenin gelişi görölmedi. Sert, parmakları kütürdeten yumruk adamın Ademcik elmasına indi ve sesiyle birlikte Gabe’in nefes borusunu da kesti. İri adam iki büklüm oldu. Hava almaya çalışırken şaşkınlıktan hissizleşmişti.

Martinez .762 kalibrelik Garand tüfeğinin kabzasıyla işini bitirdi. Silahın küt köşesi Gabe’in kafatasını arkasına inerken ahşap kırılma sesi duyuldu.

Gabe yüzüstü yere düştü. Kafasının arkasından sızan kan şimdiden betonda göl oluşturmaya başlamıştı. Martinez dönerek diğerlerine seslendi. “TEMİZ!”

Tünelin sonundaki gölgelerin içinden hepsi gözleri genişlemiş ve damarlarında adrenalinle koşarak geldiler. Rick Gabe’e baktı ve bir şey söylemek için Martinez’e döndü, ama Martinez çoktan garaj kapısının altından tutmuştu.

“Kapıyı açmama yardım et. Sıkışmış. Açılmıyor.” Eldi -venli elleriyle kapının altından tutarken homurdandı. Rick ve Glenn yanma giderek eğildi. Kapıyı açmak için üçünün de tüm güçle uğraşması gerekti. Kapıyı yarılادıklarında menteşeler gıcırdadı.

Yarı açık kapının altından eğilerek geçtiler ve küf kokan

beton odanın içine doğru birkaç adım attı. Arkadaşının halini görünce olduğu yerde dondu. Beyninin köşesinde bir yerde aniden savaşın çoktan başladığını fark etti.

Karanlık hücrenin zeminindeki kadın ilk bakışta arkadaşlarını tanıyamadı. Uzun örgüleri aşağı sarkıyor, acıyla göğsü inip kalkıyor, hafif nefesler alıyor ve yaralarından betona kan damlarken, zorla kafasını kaldırıp boş gözlerle baktı.

“Allah’ım...” Rick ona dikkatle yaklaşırken konuşmakta zorlanıyordu. “Sen iyi...?”

Kafasını kaldırarak **ona** tükürdü. Geri çekilirken içgüdüsel olarak yüzünü kapattı. Dehidrasyon, şok ve yorgunluk tükürüğünü kurutmuş, yapış yapış hale getirmişti. Tekrar tükürmeye çalıştı.

“Hey hey, Michonne! **Sakin ol,**” darken yanına çömeldi. “Benim.” Sesi yumuşadı. “Michonne, benim Rick.”

“R-rick?” Sesi titrete, kısık ve puslu bir fısıltı olarak çıktı. Gözlerini ona sabitlemeye çalıştı. “Rick?”

“Çocuklar!” Rick ayağa kalkarak diğerlerine döndü. “Onu çözmemeye yardım edin!”

Diğer üçü iplere doğru koştu. Alice nazikçe ayakların - dan birini çözdü. Glenn ise diğerine odaklandı ve kördüğüm olmuş iple uğraşırken kadınla konuşmaya çalıştı. “Sen... İyi misin?”

Kadından zoraki birkaç kelime daha çıktı. “Hayır...”

Ben... Hiç iyi değilim.”

Rick ve Martinez birer bileği aldılar. Dügümleri açmaya başladılar.

Martinez ip üzerinde çalışırken içinde karmaşık duygular vardı. Zavallı kadının kokusunu alıyor, hırpalanmış bedeninden yükselen sıcaklığı hissediyordu. Havada umutsuzluk asılıydı. Vücut kokusu, iyileşen yara ve vahşi seksin kalıntıları... Kadının pantolonu koli bandı ile beline tutturulmuştu ve her yerinden aşınıp, ıslak lekelerle kaplanmıştı. Kan, gözyaşı, sperm, ter, sidik, tükürük... İşkence günlerinden geriye kalan her şey. Cildi, kol ve ayakları zımparalanmış gibi aşınıyordu.

Martinez bu insanlara her şeyi itiraf etme isteğiyle savaştı. Oyunu bırakmak istedi. Görüşü bulanıklaştı. Başı döndü ve midesi bulandı. Bu boktan kasaba için sağlanacak ufacık güvenlik için tüm bunlar gerekli miydi? Ufak taktiksel bir avantaj? Bu kadın bunları hak etmek için ne yapmıştı? Bir an, Martinez Vali'nin tüm bunları *kendisine* yaptığını düşündü. Martinez'in kafası daha önce hiç bu kadar karışmamıştı.

İpler sonunda çözüldü ve kadın derin bir nefes alarak yere yığıldı.

Michonne cenin pozisyonunda yerde kıvrılırken, diğerleri bir an durdu. Alın zemine dayalıydı. Rick yanına çömelirken kadının nefes almaya çalışıyordu. Kendini toparlayıp ayağa kalkmaya çalışıyordu. “Yardıma ihtiyacı mı?”

Yerde yatan kadın aniden kendini itekleyerek dizleri üzerinde doğruldu. İnatçı ve yüksek sesli bir homurdanmayla tüm acılarını bastırdı.

Rick ve diğerleri ona bakıyordu. Aniden ortaya çıkarttığı enerjiden büyülenmiş halde çevresinde sessizce bekliyorlardı. Ne yapacaklarını ya da söyleyeceklerini bilmiyorlardı. Onu buradan nasıl çıkartacaklardı? Tekerlekli sandalyesinden düşen belden aşağısı felçli biri gibi görünüyordu.

Tek hareketle ayağa kalktı ve saf öfkeyle hareket etmeye başladı. Narin elleri yumruk olmuştu. Tüm acısını yuttu ve odaya baktı. Ardından Rick'e döndü ve sesi çizik plaktan çıkarmışçasına konuştu. "Buradan siktirip gidelim artık!"

Çok uzaklaşamadılar. Alt basamaklardan yeni çıkıp, ana koridorun sonuna yaklaşıyorlardı ki, öne geçen Michonne uyarı mahiyetinde elini kaldırdı. "Durun! Biri geliyor."

Diğerleri yerlerinde dondu ve kadının arkasında sıralandılar. Martinez öne geçerek Michonne'nun yanına gitti ve kulağına fısıldadı. "Bunu ben halledebilirim. İnsanlar henüz ne yaptığımı bilmiyor, seni görmelerini engelleyebilirim."

Köşede bir gölge belirdi, ayak sesleri yaklaşıyordu.

Martinez saklandığı yerden çıkarak ışığın altına geçti.

"Martinez?" Dr. Stevens bandanalı adamı görünce irkildi. "Burada ne işin var?"

"Ah, doktor... Biz de tam sana geliyorduk."

“Bir sorun mu var?”

Martinez sert bir bakış attı. “Buradan gidiyoruz... Kasa-
badan. Bizimle gelmenizi istiyoruz.”

“Ne?” Stevens gözerini kırpıştırarak kafasını kaldırdı,
duyduklarına anlam vermeye çalışıyordu. “**Biz** kim?”

Martinez omzunun üzerinden bakarak diğerlerine gel-
mesi için işaret etti. Doktor hala bakıyordu. Rick, Michonne,
Glenn ve sonunda Alice sessizce öne çıktılar. Parlak ışık al-
tında birbirlerine bakıyorlardı. Sonra hepsi, yüzünde şaşkın
bir ifadeyle onlara bakan doktora döndüler.

“Selam doktor,” dedi Rick sonunda. “Ne dersin? Bi-
zimle misin değil misin?”

Doktorun yüzündeki ifade aniden değişti. Tel çerçeveli
gözlükleri ardındaki gözleri kısıldı ve dudakları bir an kasıl-
dı. Bir dizi karmaşık semptomu anlamaya çalışıyormuş gibi
görünüyordu.

“Klinikten birkaç bir şey almam gerekiyor, sonra gide-
biliriz.” Ona özel ukala gülümsemesi suratına yayıldı. “Bir
dakika bile sürmez.”

Arenanın çatırdayan kapılarının dışına çıkınca otoparka
doğru koşturdular. Yan sokaklarda dolaşan işsiz vatandaşla-
rın görüş alanından uzak kalmaya çalışıyorlardı.

Karanlık gökyüzü açıktı. Bir grup yıldız, ince bulutların
arkasına gizlenmişti ve ay yollarını aydınlatıyordu. Tek sıra ha-

linde hareket ettiler. Hızlıydılar, ancak ses çıkarmamak, gereksiz dikkat çekmemek ya da kaçışlarını belli etmemek için çok da hızlı değildiler. Yanlarından geçen birkaç kişi onlara el salladı. Kimse Rick ve Glenn ismindeki yabancıları tanımadı, ancak bazıları uzun örgülü kadını gördüğünde arkalarını dönüp tekrar baktı. Martinez durmadan yola devam etti.

Birbiri ardına arenanın batısındaki rayların üzerinden atladılar ve boş bir alandan geçtiler. Ana caddeye doğru ilerliyorlardı. Doktor arkadan geliyordu ve tıbbi malzeme dolu çantasını sırtında taşıyordu.

“Buradan çıkmanın en hızlı yolu ne?” Martinez ve o nefeslerini toplamak için boş binaların birinde durduklarında Rick sordu. Çoktan yorulmaya başlamıştı. Diğerleri arkadan onlara yetişti.

“Bu taraftan.” Martinez sokağın karşısındaki boş kaldırımını işaret etti. “Beni takip edin, sizi buradan götüreceğim.”

Sokağın karşısına geçtiler ve boş kaldırımların gölgele - rinde gözden kayboldular. Kaldırım batıya doğru en az dört sokak boyunca devam ediyordu. Tente ve çıkıntılarının altından geçiyor, karanlığa doğru devam ediyordu. Gölgelelerin içinde tek sıra halinde koşturmaya devam ettiler.

“Bu şekilde açıktan ne kadar sakınırsak o kadar iyi olur.” Martinez fısıldayarak Rick’i bilgilendirdi. “Sadece sokaklardan birine girmemiz gerekiyor. Sonra da şu çitlerden

birinin üzerinden atlayacağız. Ön giriş kadar korunmuyorlar. Zor olmamalı.”

Tam bir sokağı daha geride bırakmışlardı ki arkalarından yankılanan bir ses duydular.

“DOKTOR!”

Bu ses herkesin sıçramasına ve Martinez’in tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Herkes olduğu yerde durdu. Martinez arkasını döndüğünde arkalarındaki binanın gölgelerinden çıkan belirsiz bir silüet gördü.

Hızla, içgüdüsel olarak, hatta gözlerini bile kaçırmadan Martinez parmağını tüfeğinin tetiğine götürdü. Her şeye hazırı.

Birkaç salise sonra, Martinez rahat bir nefes alarak tetikteki parmağını gevşetti. Karşıdan gelen kadın görüş alanına girmişti. “Dr. Stevens!” diye seslendi besinsizlikten zayıf düşmüş sesiyle.

Stevens arkasını döndü. “Ah, merhaba Bayan William.” Ona doğru yaklaşan orta yaşlardaki ev kadınına gergin bir kafa hareketiyle selam verdi. Diğerleri gölgelerin içine sıvışarak kadının görüş alanında çıktı. Doktor kadının yolunu kesti. “Sizin için ne yapabilirim?”

“Sizi bu şekilde rahatsız ettiğim için özür dilerim.” Ona doğru hızlandı. Şekilsiz, rengi solmuş elbise giyen ve kısacık saçları olan kadın ona iri gözleriyle baktı. Dolgun yanakları

ve şekilli burnu gençliğinde ne kadar güzel bir kadın olduğunun göstergesiydi. “Oğlum, Matthew. Biraz ateşi var.”

“Ah... Şey...”

“Önemli bir şey olmadığından eminim, ama işi şansa bırakmak istemiyorum.”

“Anlıyorum.”

“Daha sonra uğrayabilir misiniz?”

“Tabi ki. Ben... Ben sadece... Şey...” Doktorum kekeleymesi Martinez’i delirtmek üzereydi. Neden kadını başından savmıyordu? Doktor boğazın temizledi. “Sadece... Şey...”

Onu gün içerisinde ofisime getirin... Onu muayene ederim. İyi olduğundan emin oluruz.”

“Tabi. Siz iyi misiniz doktor?” Stevens’in arkasındaki gölgelerde duranlara baktı ve iri, üzgün gözleriyle doktora soru dolu bakışlar attı. “Canınız sıkkın gibi.”

“İyiyim, gerçekten.” Çantasını daha sıkı kavradı. “Sadece, şey, şu an biraz meşgulüm.”

Kadından uzaklaşmaya başladı ve bu Martinez’in az da olsa rahatlamasını sağladı.

“Kabalık yapmak istemem, ama gitmek zorundayım. Özür dilerim.” Doktor arkasını dönerek diğerlerine katıldı.

Martinez grubu bir köşeden döndürdükten sonra, kaldırımda bir dakika bekledi. Adrenalin tavan yapmıştı. Bir an Stevens ve Alice’ten kurtulmayı düşündü. Çok fazla şey bili-

yorlardı ve topluluğa çok bağlıydılar. Büyük bir sorumluluk olabilirlerdi. Daha da kötüsü, Martinez'i biraz fazla iyi tanıyor olabilirlerdi. Oyununu kolaylıkla görebilirlerdi. Belki de çoktan fark etmiş, ama ona katılmışlardı.

"Doktor?" Alice Stevens'm yanına giderek elini omzuna koydu. Stevens bitkin görünüyor, yüzünü sıvazlıyordu. Alice sakince konuşmaya başladı. "O kadını oğlu...?"

"Şu anda bunu düşünemem. Ben sadece... Ben yapamam. Buradan gitmek zorundayız. Başka şansımız olmayabilir." Derin bir nefes aldı. Yere bakıp kafasını salladı. "Bu insanlar... Biz olmadan hayatta kalmayı öğrenmek zorunda."

Alice ona baktı. "Haklısın. Biliyorum. Her şey yoluna girecek."

"Hey!" Martinez aceleci bir şekilde onlara seslendi. "Sonra konuşursunuz... Şimdi bunun için zamanımız yok!"

Tekrar yola koyuldular. Yoldan aşağı inip, başka bir sokağı geçtiler ve iki yüz metre güneydeki meydanın girişine doğru ilerlediler.

Kasabanın üzerindeki sessizlik Martinez'i rahatsız ediyordu. Jeneratörlerin vızıltısını, duvarlara sürtünen dalların hışırtısını duyabiliyordu. Ayak sesleri silah sesi gibi yankılanıyordu. Kalp atışları bando yönetecek kadar yüksekti.

Adımlarını hızlandırdı. Yanlarından geçenler azaldı. Artık yalnızlardı. Martinez hızlı adımlardan düzenli koşmaya geçirdi.

Diğerleri ona yetişmeye çalışıyordu. Bir süre sonra, ismi Michonne olan kadını garip bir şekilde konuştuğunu duydu.

“Bana öyle bakmayı kes.” Koşma nefesleri arasında konuşmaya çalışıyordu. “Benim için endişelenme.”

Yükselen ayak sesleri ve derin nefesleri yüzünden Glenn’in sesini zor duydu. “Tamam. Özür dilerim.”

“Kesin sesinizi!”

Martinez omzunun üzerinden onlara tısladı. Meydanın girişine yaklaşıyorlardı. Elini havaya kaldırarak grubu durdurdu ve bitişikteki bir binanın köşesini döndükten sonra çöp dolu bir sokağa girdiler.

Sokak karanlık gölgelerle kaplıydı. Duvar kenarına dizilmiş çöp tenekelerinin kokusu yükseliyordu. En sondaki acil çıkış ışığı tek aydınlatma aracıydı. Martinez’in kalp atışları biraz daha hızlandı. Hızla alanı inceledi. Sokağın sonundaki bekçiyi gördü.

“Tamam. Biraz burada bekleyin. Hemen dönerim.”

Martinez büyük bir gösteri daha sergilemek zorundaydı. Rol içinde rol olan bir rol. Sinirlerini yatıştırmaya çalışarak sokağın sonuna doğru ilerledi. Otuz metre ilerideki yüksek platformda duran bekçiyi görebiliyordu. Arkası ona dönük, elinde bir AK ile geçici çelik panel barikatına bakıyordu.

Barikatın diğer tarafında karanlık orman ve özgürlük vardı.

“Hey... Hey sen!” Martinez bekçiye içten bir selamla yaklaştı. Sesini normal ama yetkili tonda tutarak, kediye yemek masasından inmesini emrediyor gibi konuştu. “Senin yerini ben alacağım!”

Çocuk birden irkildi ve aşağı baktı. Ergenliğinden yeni çıkmış olan çocuk, cılız bedenine giydiği hip-hop tarzı bol kıyafetler ve kıvrıkcık saçlarının üzerine geçirdiği kapüşonu ile bahçede hırsız polis oynayan birini andırıyordu. Ayrıca kafası biraz güzel gibiydi ve çok şüpheliydi.

Martinez yaklaştı. “Tüfeği bana ver ve eve git. Nöbetinin geri kalanını ben devralıyorum.”

Çocuk umursamaz tavırla merdivenlerden inemeye başladı. “Tabi... Her neyse.” Kaldırımı atladı. “Ama, şey... Bunu neden yapıyorsun? Bana başka bir yerde mi ihtiyaç var?”

Martinez çocuğun kolundaki AK’ya uzandı ve yine ke-diyle konuşan sahip ses tonuyla devam etti. “Soru sorma. Sana iyilik yapıyorum. Silahı bana ver ve biraz dinlen.”

Çocuk ondan gözlerini ayırmadan silahı verdi. “Ah... Tabi.”

Çocuk sokaktan aşağı yürürken kendi kendine mırıldanıyordu. “Her neyse... Her neyse... Bu senin gösterin... Ben sadece burada çalışıyorum.”

Diğerleri, çocuk garip rap şarkısı mırıldanarak sokakta önlerinden geçip geceye karışana kadar bitişikteki bir bina-

nın arkasına gizlendi. Çocuk köşeyi dönene kadar beklediler. Ardından Rick Glenn'e kafasıyla işaret verdi ve sokağa çıktılar. Hızla karanlık, kokulu ve çöplü sokakta ilerlediler.

Martinez onları merdivenin başında bekliyordu. İş adamı bakışlarıyla aşağı bakıp, onları izliyordu. "Hadi!" Onları gaza getirmeye çalıştı. "Bu duvarı aştıktan sonra özgürüz."

Grup barikatın altında toplandı.

Martinez aşağı baktı. "Bu beklediğimden daha kolay oldu. Ama yine de hızlı olmalıyız. Vali'nin adamlarından biri her an buradan geçebilir."

Kolunu tutan Rick yukarı baktı. "Tamam, tamam... Bizim buradan çıkmak için can atmadığımızı mı düşünüyorsun?"

Martinez gergin bir şekilde gülümsedi. "Mesaj alınmıştır."

Rick'in arkasından biri, Martinez'in ilk başta duyamadığı bir şeyler fısıldadı.

Rick irkildi, arkasını döndü ve Michonne'a baktı. Aynı - sım Glenn de yapmıştı. Aslında hepsi dönüp kadına baktı. Kadın gölgelerin içinde duruyor, geceye bakarken öfkeli ve güçlü görünüyordu.

"Ben hemen gelmiyorum." Sesi soğuk ve kararlıydı. İsim ve seri numarasını bildiren bir katil gibiydi.

"Ne?!" Glenn şaşkınlıkla bakıyordu. "Sen neden bahse - diyorsun?"

Michonne arkası görünmeyen karanlık gözlerle genç adama baktı. Kutsal ayetleri dile getiren biri kadar sakindi. “Vali’yi ziyaret edeceğim.”

16. Bölüm

Michonne'nin söylediklerinden sonra gelen sessizlik, tüm grubun sonsuzlukta süzülmesine neden olmuş gibi görünüyordu. Sanki söylediklerinin anlamı teker teker hepsine yayılmıştı. Birbirleriyle garip göz temasları kurmuş ve bu göz temasıyla bulaşan sessizliği birbirlerine aktarmışlardı. Philip Blake için aklından geçirdikleri kelimelere dökülmemişti ve hiç kimse ayrıntıları düşünmeye cesaret edemiyordu. İnsanları ilk etkileyen de bu olmuştu. Ancak sessizlik uzadıkça ve karanlık sokakta rahatsız edici bir hal almaya başlayınca, platformun üzerinden onlara bakan Martinez, Michonne'nin kesin kararının saf intikamdan daha karanlık olduğunu anladı. İçinde bulundukları bu vahşi zamanlarda in-

tıkam almak, mesela insan doğasının normal bir içgüdüğü olarak sevgiliden, artık kaçınılmaz bir kıyamet gibi görünüyordu. Tıpkı yürüyen bir ölüyü kafasından vurmak ya da sevdiğin birinin bir canavara dönüşmesini izlemek gibiydi. Enfekte olan uzuvlar bu yeni toplumda anında kesilerek yakılıyordu. Kötü insanlar sadece efsane ya da polis dizilerinde değildi. Bu yeni dünyada, sürüden koparılması gereken hasta hayvanlardı. Yenilenmesi gereken kusurlu parçalardı. O gece, o duvarda bulunan hiç kimse Michonne'nun ani ve amansız bir şekilde geri dönüp, kasabadaki kanserli hücreyi bulma işteğini haksız bulamaz ve hatta buna şaşırırmazdı. Ona saygısızlık eden bir adam olmasına rağmen, bunu izlemek kolay değildi.

"Michonne, bence..." Rick itiraz etmek için konuşmaya başladı.

"Size yetişirim," diyerek sözünü kesti. "Ya da yetişemem."

"Michonne..."

"Bunu yapmadan buradan gidemem." Gözlerini Rick'e dikti. "Devam edin." Sonra dönüp Alice'e baktı. "Nerede yaşıyor?"

O sırada, kasabanın diğer ucunda iki kişinin Durand Sokakının S şekilli karanlık ara yoluna girdiğini hiç kimse fark etmedi. Yarış alanı ve iş merkezlerinden uzaktaydı ve bu yöne ne kadar giderseniz gidin hala güvenli alanda olurdunuz.

Ana Caddenin bu kadar güneyini hiçbir bekçi beklemezdi ve dış dikenli teller ısırganları uzakta tutardı.

Kollarının altında battaniyelerle bu iki kişi eğilerek, yan yana ilerlemeye devam etti. İçlerinden bir tanesi omzuna büyük keten bir çanta asmıştı. İçindekiler yürürken hafifçe sallanıyordu. Sokağın sonunda, kamyon ve yük vagonu arasındaki ufak boşluktan sıvıştılar.

“Beni nereye götürüyorsun?” Lilly Caul, Austin’i karanlık içindeki boş alana doğru takip ederken bunun cevabını bilmek istiyordu.

Austin yaramaz bir şekilde kıkırdadı. “Görürsün... Güven bana.”

Lilly dikkatle dikenli otların üzerinden geçti ve bitişiklerindeki ormandan yükselen çürük kokusu burnuna geldi. Ensesindeki tüyler kalktı. Austin onun kolunu tuttu ve düşmüş bir ağaç gövdesine çıkmasına yardım etti.

“Nereye bastığına dikkat et.” Çocuğunu okula götüren bir baba gibi konuşması Lilly için hem sinir bozucu hem de güzel bir şeydi.

“Ben hamileyim Austin, hasta değilim.” Onu açıklığın ortasına kadar takip etti. Yaprak ve ölü dallarla örtülü özel bir yerd. Yerde kazılmış bir çukur vardı. Yanmış ve kararmıştı. Daha önce buraya uğrayanlar ateş yakmış olmalıydı. “Doğum öncesi bakımı nereden öğrendin? Çizgi filmlerden mi?”

“Çok komik akıllı şey... Otur hadi.”

İki kadim ağaç kütüğü, rahat olmasa da, iki insanın oturup konuşabileceği mükemmel bir alan oluşturmuştu. Cırcır böcekleri ötüyordu. Austin çantasını yere bıraktı ve Lilly'nin yanına oturdu.

Sadece kırsal alanlarda görülen gökyüzü tepelerinden onlara göz kırpyordu. Bulutlar dağılmış ve hava bir süreliğine de olsa ölü kokusundan arınmıştı. Çam, toprak ve gece kokuyordu.

Lilly çok uzun zamandan beri ilk defa, aslında hatırladığı kadarıyla ilk defa kendini bütün hissediyordu. Bunu gerçekten yürütebileceklerini düşündü. Austin rüyalarındaki baba değildi, hayallerindeki koca imajının yakınından bile geçmiyordu. Ama Lilly'i etkileyen bir kıvılcım taşıyordu. Düzgün bir ruhu vardı ve bu şimdilik yeterliydi. Önlerinde mücadele etmeleri gereken çok şey vardı. Geçmeleri gereken çok tehlikeli alanlar... Ama artık hayatta kalacaklarına inanıyordu... *Birlikte*.

"Bu arada beni buraya sürüklemeni gerektiren şu ritüel ne?" Yakasını kaldırarak sonunda konuştu. Göğüsleri acıyordu ve midesi tüm gün şikâyet etmişti. Ama garip bir şekilde hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

"Kardeşim ve ben bunu her Cadılar Bayramında yapardık." Ketten çantayı işaret etti. "Kafamız güzelken bulmuş - tuk. Sanırım... Ama artık bir anlamı var." Lilly'e baktı. "Şu getirmeni istediğim şeyleri getirdin mi?"

Kafasını salladı. “Evet.” Ceketinin cebini gösterdi. “Tam burada.”

“Tamam... Güzel.” Ayağa kalkarak çantanın yanına gitti ve fermuarı açtı. “Normalde eşyaları içine atmak için ateş yakardık... Ama bu gece dikkatleri üzerimize çekmemeye çalışalım.” Çantadan bir kürek çıkartıp çukurun yanına gitti ve kazmaya başladı. “Bunun yerine onları gömelim.”

Lilly cüzdanında bulduğu birkaç fotoğrafı çıkarttı. Ruger tabancasının bir mermisi ile peçeteye sarılmış ufak bir nesne de vardı. Tüm bunları dizlerinin üzerine koydu. “Tamam, sen hazır olduğunda o zaman.”

Austin küreği bırakıp tekrar çantanın yanına gitti. Bir litrelik plastik şişe ile iki bardak çıkarttı. İki bardağa da koyu bir sıvı döktü. “Biraz üzüm suyu buldum... Sen bu haldeyken şarap içemeyiz.”

Lilly sırtıttı. “Yahudi anne laflarında beni çıldırtacaksın.”

Austin söylediğini kulak arkası etti. “Üşümüyorsun değil mi? Bir battaniye daha ister misin?”

İç çekti. “Ben iyiyim Austin... Allah aşkına benim için endişelenme.”

Meyve suyu dolu bardağı ona uzattı ve cebinden ufak bir paket çıkarttı.

“Tamam, ilk ben yapacağım.” Poşetin içinde iki yüz esrar, ufak metal bir boru ve sigara kâğıtları vardı. Eşyalarına baktı. “Çocukça şeyleri arkada bırakma vakti.” Bardağını kal -

dırdı. “Esrarla olan sonsuz aşkıma.” Poşete baktı. “Zor zamanlarda hep yanımda oldun, ama artık gitmek zorundasın.”

Poşeti deliğe fırlattı.

Lilly bardağını kaldırdı. “Ayık olmaya... Berbattır, ama şu an için en iyisi.”

İçtiler.

“Bizi öylece bırakıp gittiğine inanamıyorum.” Duvara tırmandıktan sonra Glenn diğerlerine döndü. Rüzgâra karşı platformun kenarında dikilip Alice’in çıkmasına yardım ederken zırlı gıcırdıyordu. Hemşire zorlanıyordu, üst bedeni çok güçlü değildi ve yukarı çıkmaya çabalıyordu. Glenn kadını çekerken homurdandı. “Ona yardım etmeli miyiz? Ben de o adama büyük aşk beslemiyorum.”

Rick, platformun üzerinde Glenn’in arkasında duruyor, Martinez’in Stevens’e yardım etmesini izliyordu. “Güven bana Glenn, muhtemelen onu yavaşlatırız. Yapabileceğimiz en iyi şey hala şansımız varken buradan çıkmak.”

Doktor duvarın üzerine çıktı ve platformda diğerlerinin yanına katıldı.

Martinez herkesin iyi olduğundan emin oldu. Hepsi derin nefesler alıyor, bakışlarını duvarın diğer tarafındaki boş manzaraya çeviriyorlardı. İki enkaz arasından görünen ormana bakıyorlardı. Gece meltemi sokaktaki çöpleri sürüklüyor, uzaktaki tren enkazları ise devler ülkesinden çıkma gibi duruyordu. Dolunay tepedeydi ve yumuşak ışıkları içinde

muhtemelen zombi bulunan tüm karanlık köşeleri, gölgeli çukurları ve kıvrımlı dere yataklarını aydınlatıyordu.

Rick derin bir nefes daha aldı ve güven verici şekilde Glenn'in omzuna vurdu. "Michonne kendi başının çaresine bakabilir. Ayrıca, bunu tek başına yapmak istediğini düşünüyorum."

"Önden bayanlar," dedi Martinez Alice'e. Platformun diğer ucunu gösterdi.

Alice merdivene doğru dikkatli bir adım atarken ciğerlerini havayla doldurdu.

Martinez ayağını dayayabileceği bir yer bulmasına yardım etti, ardından dış duvardan aşağı inmesi için bıraktı. "İşte böyle." Elleriyle koltukaltından tutuyordu. Yanlışlıkla göğüslerinin yan tarafına değdi. "Tamam, neredeyse vardın."

"Ellerine dikkat et." Alice duvarın diğer yanına doğru homurdanıp ve şikâyetler içinde iniyordu. Sonunda tozu yola atladı ve ufak bir toz bulutunun kalkmasına neden oldu. İçgüdüsel olarak çömeldi. Tehlikeli alana bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

Martinez, ardından Glenn'i indirdi, sonra da doktoru. İki adam Alice'in yanına indiler ve daha fazla toz kaldırdılar. Sessizlik derin ve gergin nefesleriyle bozuluyordu. Ve kulaklarında çınlayan kalp atışlarıyla... Her biri arkasını dönerek önlerindeki kasabadan çıkarak onları alacakaranlığa götüren yolu inceledi.

Yukarıdan Martinez'in homurdanma seslerini işittiler. Uzun adam gürültüyle yere indiğinde sırtındaki silahı şingir-dadı. Adam yukarı baktı. "Tamam, Rick... Sıra sende."

Platformun üzerinde duran Rick sargılı koluna baktı. "Bu kolay olmayacak. Hazır mısınız?"

"Hazırız." Martinez Rick'e uzandı. "Yavaşça aşağı in."

Rick tek eliyle dış duvardan inmeye başladı.

"Dikkatli ol! Onu sakın bırakma." Alice onları izliyordu.

Martinez homurdanarak seksen kiloluk adamı yakaladı ve yavaşça yere indirdi. Rick acıyla nefes aldı ve etrafına baktı.

Tozlu açıklığın ilerisinde, Dr. Stevens mağaza önündeki gölgelerin içinde duruyordu. İpe bağlı yağmurdan paslanmış tabelada *McCallum* yem ve tohumlar yazıyordu. Cam şişelerdeki antibiyotik ve ağır kesiciler sağlamdı. "Dışarı bu kadar kolay çıktığımıza inanamıyorum." Çantasının içindekileri kontrol etti. "Yani, duvarlar insanları içeride tutmak için yapılmadı, ama..."

Doktorun arkasındaki kapı girişinin derinliklerinde bir gölge hareket etti. Bunu kimse fark etmedi. Ya da onların seslerine doğru hareket eden sakar ve sönük ayak seslerini kimse işitmedi.

"Off çok rahatladım." Doktor çantasının ağzını kapattı.

Kapı girişindeki figür ileri atladı. Sadece bulanık dişler, eski kıyafetler ve balık puluna benzer derisi görüldü. Yolu

üzerinde bulunan ona en yakın insanın etine çenesi kitlendi.

Bazen çok geç olana kadar kurban ona neyin yaklaştığını görmez. Ve bu bazen en merhametli yoldur.

Dr. Stevens`ın açıkta duran boynuna dişlerini saplayan yaratık çok büyüktü. Muhtemelen elli kiloluk gübre ya da inek yemi torbalarını kamyonlara yüklemeye alışık çiftçi yamağı falandı. Doktorun boğazına o kadar sıkı yapıştı ki menenjenyle bile ayırmak mümkün değildi. Küflü tulum giyen adamın kelleşen saçları damarlı beyaz kafatasında örümcek ağları gibi görünüyordu. Sarı takip ışığı gibi gözleri vardı ve çürük dişlerini canlı dokulara gömerken sulu, boğuk öksürüğe benzer sesler çıkartıyordu.

Dr. Stevens adında dikleşti. Elleri yukarı kalktı, gözlükleri yere düştü. Çantası omzundan sıyrılırken istem dışı şok etkisiyle korkunç bir çığlık attı. Ölümünü getiren kişiyi görmiyor ya da hissedemiyordu. Sadece keskin bir acı görüşünü engelliyordu.

Saldırının aniliği herkesi şaşırttı. Grup silahlarına uzanmaya çalışırken geri çekildi.

Alice çığlık attı. "DR. STEVENS!!" Büyük ısırganın ağırlığı ve doktorun istemsiz çırpınmaları yüzünden ikisinin birden yere yuvarlandığını gördü.

Stevens ıslak sesler eşliğinde saldırganının üzerine düştü. Boğazınlar kan fışkırıyor ve altındaki dev ısırganı karanlıkta pekmez kadar koyu ve yapışkan görünen kanla vaftiz

ediyordu. Doktor kısık ve titrek sesiyle kekelemeye başladı. *“Ne...? O neydi? Yoksa...? Onlardan biri miydi? O... O bir ısırgan mıydı?”*

Diğerleri ona doğru koşturdu, ama Alice çoktan Martinez’in omzuna asılı olan bekçinin AK’sına uzanmıştı. “VER ŞUNU BANA!”

“Hey!” Martinez ne olduğunu anlayamıyordu. Omzundaki çekiştirmeye eklenen çığlıklar vardı ve diğerleri yanından hızla geçiyordu.

Alice AK’yı kaldırmış ve nişan almıştı. Tetiği çekti. Ama duvarın üzerindeki çocuk silahını her zaman, ateşlemeye hazır ve kilidini de kapalı tutuyordu. Silah gürledi.

Mermiler uçmaya başladığında kısa namlusundan kıvılcım buketi fişkırdı. Saçmalar ısırganın şakak, yanak, çene ve bedeninin üst kısmında delikler açtı. Yaratık kasıldı ve ölümlünde bile doktoru bırakmadı. Alice ateş etmeye devam etti. Sonra şarjörün bitme sesi duyuldu, namlu açık kaldı ve Alice ateş etmeye hala devam etti.

“Tamam... Tamam Alice.”

Çınlayan kulaklarını ve travma altındaki beynine ilk ulaşan zayıf erkek sesi oldu. Silahı indirdi ve Dr. Stevens’in kanlar içinde ısırganın üzerinde yattığı yerden ona seslendiğini fark etti.

“Ah, doktor... DR. STEVENS!” Tüfeği yere fırlattı ve yanına koştu. Dizlerinin üzerine çökerek boynuna uzandı.

Nabzını hissederken parmakları kana bulandı. Ona öğrettiği ilk yardım derslerini, travma ünitesi protokollerini hatırlamaya çalışırken, kan kaplı parmaklarıyla laboratuvar önlüğünü çekiştirdiğini fark etti.

“Ben ölmüyorum... Alice... **Bilimsel olarak...** Düşün...” Kanla dolan ağızından kelimeleri zor çıkarttı. Karanlıktaki yüzü neredeyse huzurlu görünüyordu. Diğerleri Alice’in arkasından yaklaştı ve dikkatle dinledi. “Ben sadece... Dönüşüyorum... Farklı... **Kötü...** Bir canlıya.”

Üzerine eğilmiş insanları birer birer korku kapladı. Alice gözyaşlarıyla savaşıyor ve yanağını okşuyordu. “Doktor...”

“Var olmaya devam edeceğim Alice... Bir şekilde.” Sesi artık zar zor duyuluyordu. “Eşyaları al Alice... İhtiyacın olacak... Bu insanlarla ilgilen. Sana öğrettiklerimi yap. Şimdi git... Gidin...”

Alice doktorun yaşam enerjisinin yavaş yavaş azalmasını izledi. Zeki gözleri camlaştı, ardından hiçliğe bakmaya başladı. Başını öne eğdi, ama gözyaşı akıtmadı. İçindeki keder gözyaşlarının şimdi akmasına izin vermeyecekti.

Martinez kadının üzerine eğildi. Tüm bunları gergin bir yoğunlukla izliyordu. Karşıt duyguların oluşturduğu yumruk midesini sıkıyordu. Bu insanları seviyordu. Alice ve doktorun Vali’den bu kadar nefret etmesi önemli değildi. Ufak ihanetleri, iş çevirmeleri, dedikoduları, ukalalık ve saygısızlıkları... Martinez **onları seviyordu**. Onlara karşı farklı bir ya -

kınlık hissediyordu ve karanlıkta el yordamıyla onu yokladı.

Alice ayağa kalktı ve tıbbi malzemelerin içinde olduğu çantayı aldı.

Martinez omzuna dokundu ve nazikçe, “Gitmeliyiz,” dedi.

Alice kafasını salladı. Hiçbir şey söylemeden cesetlere baktı.

“Kasabadaki insanlar silah seslerinin duvara çok yaklaşan ısırganları indiren bekçilerden geldiğini düşünecektir.” Martinez’in sesi gerilimden dolayı aceleci ve seriydi. Arkada korkmuş görünen ayaktaki adamlara baktı.

Martinez tekrar Alice’e döndü. “Ama ses daha fazla ısırganın dikkatini çekecektir. Ve onlar buraya gelmeden uzaklaşmalıyız.”

Doktorun solgun, kanla kaplı ölü yüzüne baktı.

“Ben... O iyi biriydi.” Martinez devam etti. “Onu özleyeceğim.”

Alice son defa kafasını salladı ve arkasını döndü.

Tek bir kelime dahi etmeden Martinez AK’yı aldı ve eliyle diğerlerine işaret verdi. Hayatta kalan üç kişiyi yan yoldan ilerletmeye başladı. Kasaba sınırına doğru ilerlerken silüetleri dakikalar içinde yoğun, affetmez ve geçimsiz karanlığın içinde yok oldu.

“Kahretsin, tatlım... *Yesene!*” Vali salonundaki kötü kokan halının üzerinde el ve dizleri üzerine çöktü. Büyük bir

insan ayağını başparmağından tutarak ölü kızına uzatıyordu. Hazine, tılsım, savaş ganimeti olan ve arenada olanlardan sonra gözünün önünden ayırmadığı Japon kılıcı yakınında duruyordu, ancak simgelediği şeyler şu anda Vali'nin aklındaki en son şeylerdi. "Çok taze değil, ama sana yemin ederim ki bu ayak iki saat önce yürüyordu."

Küçük kadavra zincirlerini çekerek eline otuz santim yaklaştı. Ufak bir uluma daha savurdu ve buzlu cam gözlerini lezzetli lokmadan uzaklaştırdı.

"Hadi ama Penny, o kadar kötü değil." Birkaç santim daha yaklaştı ve kan damlatan ayağı önünde salladı. Oldukça büyük olan ayağın kadın mı yoksa erkeğe mi ait olduğunu söylemek imkânsızdı. Tırnakları küçük ancak ojesizdi. Çoktan mavi-yeşil tonuna dönmeye ve ölü sertliğiyle katılaşmaya başlamıştı. "Üstelik şimdi yemezsen daha da kötüleşecek. Hadi tatlım, baban için..."

Kapıdaki ani gürültü Vali'nin yerinden sıçramasına neden oldu.

"Neler oluyor!" Odanın karşısındaki giriş kapısına döndü.

Kapı tekrar çalındı. Vali ayağa kalktı.

Üçüncü darbe kapı çerçevesi üzerindeki alçı kaplamadan tozların dökülmesine neden oldu ve kilitten ufak bir çatlak sesi yükseldi.

"Ne istiyorsun?! Kapıya bu kadar sert vurma!"

Dördüncü darbe kilit ve zinciri kırdı. Kapı hızla açılarak yanındaki duvara çarptı. Ağaç kıymıkları ve tozlar havada uçuşurken, kapı tokmağı tıpa gibi ağaca saplandı.

Davetsiz misafir toz bulutları içinde odaya girdi.

Vali oturma odasının ortasında dikildi. Yumruklarını sık-mış, dişlerini kasmıştı. Dövüş ya da kaç içgüdüsüyle savaşıyordu. Koltuğunun yanında bir hayalet cisim bulmuş gibi bakıyordu.

Michonne odaya savruldu, ileri doğru olan ivmesi yüzünden neredeyse yüzüstü düşecekti.

Görevini oluşturan nesneden üç adım ileride durdu.

Dengesini yeniden sağladıktan sonra omuzlarını dikleştirdi, yumruklarını sıktı. Artık ayakları yere sağlam basıyordu. Saldırı pozisyonunda olan bedenine öne doğru uzanmış başı eşlik ediyordu.

Çok kısa bir süre birbirlerinin yüzlerine baktılar. Michonne çalışmaya ya da cenazeye gidiyor gibi kendini hazırlamıştı. Tulum askılarını sıkmış, tişörtünü içine tıktırmış, örgülerinin etrafına saç bandı takmıştı. Dayanılmaz bir sessizlikten sonra, duyulan ilk ses Vali'den geldi.

“Bak, bak.” Sesi kısık, sabit, soğuktu. Hiçbir duygu ya da etki taşımıyordu. “Bu çok ilginç olacak.”

17. Bölüm

“Benim sıram.” Karanlık açıklığın etrafındaki çalılıkları hışırdatan meltem ve cırcır böceklerinin sesi yüzünden Lilly’nin sesi zor duyuluyordu. Myrtle Plajında tek kullanımlık makine ile çekilmiş Megan ile kendisinin fotoğrafını çıkarttı. İkisi de bronzlaşmış, gözleri parlak ve köz kadar kırmızıydı. Ayağa kalkarak çukurun yanına gitti. “En yakın arkadaşım, dostum, eski sırdaşım Megan için. Huzur içinde yatsın.”

Fotoğraf havada salınarak ölü yaprak gibi ateş çukuruna düştü.

“Megan’a.” Austin bardağını kaldırdı ve şekerli meyve suyundan bir yudum daha aldı. “Tamam... Sıradaki... **Kan** -

kalarım.” Cebinden ufak ve baskı bir mızıka çıkarttı. “Geçen yıl Atlanta’da ısırganlar tarafından öldürülen John ve Tommy Ballard’a.”

Mızıkeyi çukura fırlattı. Küçük metal alet çingirtıyla sert zeminde zıpladı. Austin gözlerini dikti. Gözlerinde uzak bir parıltı vardı. “Muhteşem müzisyen, harika arkadaşlardı... Umarım şu anda daha iyi bir yerdelerdir.”

Austin gözlerini silerken Lilly bardağını kaldırdı. “John ve Tommy’e.”

Birer yudum daha aldılar.

“Sıradaki biraz ilginç.” Lilly cebinden .22 kalibrelik kurşunu çıkarttı ve parmakları arasında tuttu. Çelik ay ışığında parlıyordu. “Ölüm tarafından kuşatıldık, her gün; her yerde. Bunu gömmek istiyorum... Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum, ama bunu yapmalıyım. Bebek için. Woodbury için.”

Mermiyi deliğe fırlattı.

Austin bir süre küçük çelik parçasına baktı ve ardından mırıldandı. “Bebeğimiz için.”

Lilly bardağını kaldırdı. “Bebeğimiz için... Ve gelecek için.” Bir an düşündü. “Ve insanlık için.”

İkisi de mermiye baktı.

Kafa kafaya dövüş çok çeşitli şekillerde olabilir. Doğuda dövüşmek sanat gibidir. Çalışılmış, kontrollü, akademik...

Birbiriyle dövüşen rakipler arkalarında yılların eğitimini ve matematiksel bir kesinlik getirirler. Asya’da, zayıf rakip düşmanın gücünü ona karşı kullanmayı öğrenir. Diğer tarafta ise, dövüş ringlerinde gerçekleşen serbest dövüşler saatlerce sürebilir. Roundlar geçer ve sonuç boksörlerin dayanıklılığıyla belirlenir.

Üçüncü yumruk kavgası tarzı ise, Amerika şehirlerinin karanlık ara sokaklarında olur. Bunda rakipler çok farklı bir savaşın içine girerler. Hızlı, şiddetli ve tahmin edilemez, hatta bazen garip olan yaygın sokak dövüşleri saniyeler içinde sona erer. Sokak dövüşçüleri yumruklarını mermi hızıyla diğerinin suratına indirme eğilimindedir. Öfkenin hakin olduğu bu kavgalar genellikle pes etme ile biter... Ya da daha kötü senaryoda, biri bıçak ya da tabancasını çıkartıp olaylara hızlı ve ölümcül bir final ekleyebilir.

O gece Vali’nin kötü kokan loş odasında kıvılcımlanan kavgaya üç türü de içeriyordu ve toplamda seksen yedi saniye sürdü. İlk beş saniyesinde çok az dövüş vardı. İki rakibin durdukları yerde birbirlerine bakmasıyla başladı.

Bu ilk beş saniye içerisinde kelimelere dökülmeyen çok fazla bilgi aktarımı oldu. Michonne bakışlarını Vali üzerinde tuttu ve Vali de karşılık olarak aynısını yaptı. İki rakip de gözlerini bile kırpmadı. Oda ise buzda içinde sabitlenen bir resme benziyordu.

Ardından, yaklaşık üçüncü saniye civarında, Vali sağ tarafında bakmak için saliselik de olsa bakışlarını kaçırdı.

Elinin uzanabileceği mesafede duran çocuğu ve kılıcı kontrol etti. Penny etrafında gerçekleşmekte olan insan tiyatrosuna ilgisiz gibi görünüyordu. Kafasını sakatların bulunduğu kovaya gömülmüştü. Kılıç ise loş ışık altında parlıyordu.

Vali o salise içinde *paniklememek* ya da kızı için duyduğu endişenin yüzüne yansımaması için elinden geleni yaptı. İnsan beyni aynı anda milyonlarca düşünceyi şekillendirecek kadar karmaşıktı. Çünkü aynı anda kılıcı kapıp, işleri hızla bitirebileceğini de düşünüyordu.

Seksen yedi saniyenin üçüncüsünde Michonne de bakışlarını kızı ve katana kılıcına kaydırды.

Dördüncü saniyede, Vali, Michonne'nun etrafı tarayan bakışlarına geri döndü. Michonne da ona karşılık verdi.

Sonraki bir buçuk saniye içinde düşmanlar birbirlerinin bakışlarını okudu.

Vali artık onun ne düşündüğünü bildiğini biliyordu, Michonne ise bunu bildiğini. Takip eden yarım saniye içerisinde ise geri sayımın devamı vardı. Motorlar çalıştı ve olaylar patladı.

İkinci devrenin başlaması altı saniye sürdü.

Vali kılıca doğru hamle yaptı ve Michonne'nun "HA-YIR!" çığlığı yankılandı. Vali omzu üzerine kılıçtan üç adım

ötede halıya düştüğünde ve eli pullu sürünge derisi görünümüne kaplı muhteşem sapa uzandığında, Michonne de şimşek hızıyla atağa geçti.

İçgüdüsel olarak on birinci saniyede kavganın ilk darbesini indirdi. Ayağı havaya kalktı ve onu tekmeledi. Botunun sert köşesi şakağının hemen altına inerken, Vali kılıcı tutmuştu.

Çene kemiği derisinin kırılma sesi odayı doldurdu. Kereviz sapının kırılmasıyla uzaktan yakından alakası olmayan bir sestir ve Vali acı içinde geri çekildi. Ağzından ince bir kan süzüldü. Sırt üstü düştüğünde kılıç yerinden bile hareket etmemişti.

Sonraki sekiz saniye patlayan hareket ve durdun anların karışımıydı. Michonne, Vali'nin darbeden sersemlemiş halinin avantajını kullandı ve kılıca doğru hamle yaptı. Vali dönerek el ve dirsekleri üzerinde doğrulmayı başarmıştı. Michonne'nun kılıcı alarak arkasını dönmesi üç saniyeden kısa sürdü. Peşi sıra gelen dört saniyeyi ise nefesini toparlayıp son darbe için kendini hazırlamakla geçirdi.

Bu noktaya kadar tam on dokuz saniye geçmişti ve Michonne önde gibi görünüyordu. Penny yavaşça beslenme kovanından kafasını kaldırdı, iki rakibe bakarak uludu ve onlara tükürdü. Vali titrek dizleri üzerinde doğrulmayı başardı.

Yüzünde kendisinin bile fark etmediği sulandırılmamış

kan arzusu vardı. Aklında o gün televizyonda yayınlanacak program, yani mırıldanan baloncuk sesleri, bu kaltağı hemen şimdi öldürmek dışında aklına hiçbir şey gelmemesine neden oluyordu. İçgüdüsel olarak merkezi yerçekimi noktasını yere yakınlıktırdı. Saldırmadan önce kobra yılanları da bunu yapardı.

Michonne'nun elinde tuttuğu odadaki tüm enerjiyi sömüren kutsal asa gibi görünen kılıcı görebiliyordu. Dudaklarından kan ve salya damladı. Michonne sadece beş adım ileride duruyordu ve kılıcı kaldırmıştı. Yirmi yedi saniye geride kalmıştı. Değerli jiletin keskin kenarıyla isabetli bir hamle her şeyi bitirecekti, ama bu bile şu anda Vali'yi ilgilendirmiyordu.

Otuzuncu saniyede Vali ileri atıldı.

Sonraki hamlesi tam üç saniye sürdü. Önce kendisine yaklaşmasına izin verdi, sonra ona özel genital tekmesini kullandı ve üçüncü saniyede onu sabitleyen darbeyi indirdi. Bu hareketler içinde, iş botlarının çelik ile güçlendirilmiş ucu Vali'nin bedenine öyle bir saplandı ki, resmen ikiye katlanmasına neden oldu. Ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Kan, tükürük ve sümük karışımı sprey halinde halıya sıçradı. Boğuk bir uluma ile dizlerinin üzerine çöktü. Nefes almaya çalışırken acı midesinde kendine yer açmaya çalışıyordu. Bir şeylere tutunmaya çalışır gibi elini salladı, ancak hemen ar -

dından el ve dizlerinin üzerine çöktü.

Kanlı kusmuğu ayağının dibine aktı.

Kırkıncı saniyede her şey durulmuştu. Vali yerde öksürüp titriyor, kendini toparlamaya çalışıyordu. Kadının tepesinde dikildiğini hissedebiliyordu. Suratındaki sakinlik ile onu izlediğini biliyordu. Kılıcı kaldırdığını hissetti. Boğazındaki acı safra tadını yuttu ve gözlerini kapatarak elde dövülmüş keskin çeliğin ensesinin arkasına fısıltıyla inerek her şeyi sonlandırmasını bekledi. Buraya kadardı. Kırbaçlanmış bir köpek gibi yerde ölümünü bekliyordu. Gözlerini açtı.

Kadın tereddüt etti. Kedinin gurlaması gibi soğuk, sakinleştirici ve düzgün sesini duydu. “Bunun hızlı olmasını istemiyorum.

Elli saniye.

“Bitmesini istemiyorum.” Hala tepesinde dikiliyordu.

Elli beş saniye.

Vali’nin beyninin derinliklerinde bir kıvılcım çaktı. Tek bir şansı vardı. Öksürme numarası yaptı ve yukarı bakmadı. Tekrar öksürdü ve sadece ayaklarına baktı. Uçları çelikte güçlendirilmiş botları giyen ayakları önünde omuz genişliğinde açılmıştı.

Son şans.

Altmışıncı saniyede, kadının alt kısmına yumruk attı. Gafil avlanan kadın geriye sendelendi.

Vali sevgilisi gibi üzerine oturdu. Kılıç odanın diğer tarafına uçtu. Darbe içindeki tüm nefesi dışarı çıkartmıştı. Misk kokusunu alabiliyordu. Tatlı, karanfil ve kurumuş kanın bıkırımsı kokusu. Kılıç sadece otuz santim uzaktaydı. Kılıcın ışıltısı gözünü aldı.

Altmış beşinci saniyede kılıcı almak için hamle yaptı ve sapına uzandı. Ancak daha ona dokunamadan, kadının dişleri omzunun boynuyla birleşen kısmına saplandı. O kadar sert ısırdı ki etinin altındaki yumuşak dokuya, en sonunda ise kasma kadar hissetti.

Yayılan acı çok ani, büyük ve keskindi. Küçük bir kız gibi çığlık attı. İçgüdüleriyle hareket ederek ondan uzaklaştı. Eliyle boynuna bastırırken, parmakları arasından süzülen ılık sıvı tüm kolunun ıslanmasına neden oldu. Michonne geri çekilerek ağzındaki dokuları tükürdü. Ağzından akan kan kalın bir dere gibi görünüyordu.

“Hay... SİKTİR! SENİ!...” Oturmayı başardı. Eliyle kanı durdurmaya çalışıyordu. Çoktan atardamarını kopartmış olabileceği ve aslında şimdiden ölü bir adam olduğu aklına gelmedi. Kılıca uzandığını anlamadı. Onun üzerine tekrar yürümeye başladığını bile fark etmedi.

Kavganın yetmiş üçüncü saniyesinde tek düşünebildiği boynundan akan kanı durdurabilmektir.

Yetmiş beş saniye.

Ağızındaki metalik tadı yuttu ve ıslak gözleriyle görmeye çalıştı. Bu arada kanı antika halının derinlerine iniyordu.

Yetmiş altıncı saniyede, rakibi derin bir nefes alıp yanına yaklaşırken, “Daha *iyi* bir fikrim var,” diye mırıldandığını duydu.

İlk darbeye, kılıcın küt uçlu sapı burun kemiğinin üzerine indi. Kulaklarında yankılanan kırık kemik sesiyle yere yapıştı.

Kulakları çınlıyor, görüşü bulanıyor, acı tüm bedenini kaplıyorken, son defa bileğinden yakalamaya çalıştı ve demir sertliğindeki sap tekrar indi.

Karşılaşmanın seksen üçüncü saniyesinde yere yığıldı. Gözleri kararıyordu. Kafasına inen son darbe seksen altıncı saniyedeydi, ancak bunu doğru düzgün hissetmedi.

Bir saniye sonra her şey karardı ve boşlukta yüzmeye başladı.

Açıklığın ay ışığıyla aydınlanan karanlığında, gecenin bastıran sessizliğinde, Lilly ateş çukurundan içeri atılacak son nesnenin ambalajını açtı. Şeftali çekirdeği büyüklüğündeki nesne mendile sarılmıştı. Ona bakarken yanağından tek bir damla süzüldü. Onun için anlam ifade eden tüm küçük şeyleri hatırladı. Josh Hamilton onun hayatını kurtarmıştı. O şekilde ölmeyi hak etmeyen iyi bir adamdı. Kasap dedikleri Woodbury serserilerinden birinin kafasının arkasından sıkı-

ğı tek bir kurşun ile ölmek ona yakışmamıştı.

Lilly ve Josh birlikte uzun yollar kat etmiş, nasıl hayatta kalacaklarını öğrenmiş ve birlikte daha iyi zamanların hayalini kurmuşlardı. Gurme aşçı olan Josh Hamilton, çantasında İtalyan siyah yer mantarı ile kıyamet yollarını gezen tek adam olmalıydı. Üzerinden ufak parçalar kopartarak yağ, çorba ve etleri tatlandırmakta kullanırdı. Fındığımsı, toprak-sı lezzetin tarifi imkânsızdı.

Lilly'nin kucağındaki eşyadan hala keskin bir koku yayılıyordu ve eğilerek kokuyu içine çekti. Koku, duyularının Josh'un hatıralarıyla dolmasına neden oldu. Woodbury'e ilk gelişleri, yaşam ve ölümler. Gözleri doldu. Bardağında çok az üzüm suyu kalmıştı ve bunu şerefe kaldırdı.

“Eski bir arkadaşıma. Hayatımı birden çok kurtarmıştır.”

Yanında duran Austin başını eğdi. Anın önemini fark etmişti. Hüzün havadaydı. Bardağını sıkıca göğsünde tuttu.

“Umarım bir gün yeniden karşılaşırız.” Ayağa kalkarak çukurun yanına gitti.

Küçük mantarı, diğer sembolik eşyaların yanına attı.

“Âmin.” Austin yavaşça bir yudum aldı. Lilly'nin yanına gitti ve kolunu ona doladı. Bir an için, öylece orada, karanlıkta durdular ve çukurun içindeki nesnelere baktılar.

Cırcır böcekleri ve rüzgârın birlikte söylediği şarkı onla -

rın sessizliğine eşlik etti.

“Lilly?”

“Efendim?”

Austin ona baktı. “Seni sevdiğimi hiç söylemiş miydim?”

Gülümsedi ve yere bakmaya devam etti. “Sus ve toprağı atmaya başla tatlı çocuk.”

Gecenin boşluğunda dolaşan opak siyahlık, hiçbir anlam gelmeyen hayaletimsi işaretler ve kodlanmış elektrik sinyalleri yaralı adamın zihninde spot ışık parlaklığıyla çınladı:

YUKARI BAK VE SAT!

Yaralı adam anlamadı. Hareket edemiyordu. Efes alamıyordu. Karanlığa gömülmüştü. Havada süzülen şekilsiz bir karbon balonuydu... Yine de... Yine de... Bu mesajın sadece kendisi için olduğunu hissediyordu. Hiçbir anlam gelmeyen acil emir.

BEKLE VE YUVARLAN!

Birden evrenin fiziksel yasalarını yavaşça hatırlamaya başladı. İçindeki durgunlaşan okyanusun derinliklerindeki bir gemi gibi, felç edici acının ağırlığını hissetti. İlk başta karnına, oradan uzuvlarına... Alttan ve bedeninin her tarafından yükselen çekiştirme hissiyatı, içinde bulunduğu karanlık hissiz hücrenin üzerine daraldığının kanıtıydı.

Yüzünün varlığını anladı. Kandan yapış yapış, enfeksi -

yonlardan sıcaktı. Ağzında bir baskı vardı ve gözleri batıyordu. Hala görüşü yerine gelmemiş olsa da üzerinden bir yerden gelen parlak ışığı fark edebiliyordu.

Beyninin derinliklerinden ona iletilen mesaj anlam kazanmaya başladı. Ses ya da başka telepatik araçlarla beliren mesajı anlamaya başladıkça, yapbozun son parçası gürültüyle yerine oturdu ve kırık zihni bunun altında daha derin anlamlar aramaya başladı.

Ona yöneltilen öfkeli emir alarm zillerini tetikleyerek cesaretini kırdı. Tüm savunması yıkıldı. Beynindeki tüm duvarlar çatlamaya başladı... Hiçbir şey olana kadar... Karanlıkta, korkmuş, küçük bir cenin dışında hiçbir şey kalmayana kadar... Şifreli kelimeler zihninde canlandı:

UYAN GERİ ZEKÂLI!

Ses biraz ileriden, tanıdık bir kadının ağzından dökülüyordu.

“Uyan geri zekâli!”

Ağrıyan gözlerini açtı. *Allah’ım, Allah’ım, hayır, hayır, hayır... HAYIR!* Bilinçaltından yükselen ses korkuyu ve içinde bulunduğu durumun gerçekliğini ona hatırlattı. Eksi kokan evinin duvarlarına bağlanmıştı. Michonne’u bağladığı arena altındaki işkence odasının tıpatıp benzeri gibi görünüyordu.

Tek bir güvenlik lambası tepeden ışık veriyordu. Mic-

honne getirmiş olmalıydı. Vali'nin bedeninin üst kısmı hırpalanmış ve morarmıştı. İpler o kadar sıkıydı ki omuzları neredeyse yerinden çıkacaktı. Bedeninin geri kalanı ise, büyük bir korkuyla fark ettiği üzere çıplaktı ve altındaki halıya çivilenmiş ahşap plaka üzerinde garip bir şekilde iki yana açılmıştı. Penisi sızlıyordu. İlginç bir açıyla alta doğru uzanmıştı. Sanki kurumuş kan ile zemine yapışmıştı. Kalın, yapışkan, kanlı salyası alt dudağından sarkıyordu.

Derinlerden gelen zayıf miyavlama sesi zihnindeki gürültüleri bastırdı. *Korkuyorum... Allah'ım korkuyorum...*

KAPA ÇENENİ!

Sesi bastırmaya çalıştı. Ağzı kireç kuyusu kadar kuruydu. Bozuk para çiğniyormuş gibi ağzındaki bakır tadı yoğundu. Kafası çok ağırdı. Sürekli gözlerini kırıştırarak tam önünde duran hayaletimsi yüze odaklanmaya çalıştı.

Yavaş yavaş koyu tenli kadının ince yüzü gözünde canlandı. Tam önünde çömelmişti ve yakan bakışlarını ona yöneltmişti. "Sonunda!" Kelime o kadar yoğundu ki, istemsizce geri çekilmesine neden oldu. "Bir daha *asla* uyanamaya çağını düşünmeye başlamıştım."

Tulumlarını giymiş, bandanası, örgüleri ve botlarıyla, önünde eğilmiş ve dirseklerini dizlerinin üzerine yerleştirmişti. Arızayı inceleyen tamirci bir kadını andırıyordu. Bunu nasıl yapmıştı? Nasıl kimse onun dairesinde dolaştığını gör -

memiştii? Bruce ve Gabe neredeydi? Penny neredeydi? Kadınla göz temasını kaybetmemeye çalıştı, ancak kafasını dik tutmakta zorlanıyordu. Gözlerini kapatıp uyumak istiyordu. Kafası önüne düştü ve korkunç sesi duydu.

“Sikini çivilediğimde bayıldın. Hatırlıyor musun?” Merakla başını yana eğdi. “Hayır mı? Hafızan biraz karıştı galiba? Beni duyuyor musun?”

Vali nefessiz kaldı, kalbi göğüs kafesini yumrukluyordu. İç sesini duydu. Genellikle beyin kıvrımlarının en derinlerine gömülüydü, ancak şimdi yüzeye çıkıp bilincini ele geçiriyordu: *Allah’ım çok korkuyorum... Korkuyorum... Ben ne yaptım? Yaptıklarımın karşılığını alıyorum. Bu kadına yaptıklarımı asla yapmamalıydım. Diğerlerine yaptıklarını... Penny’e... Çok korkuyorum... Nefes alamıyorum... Ölmek istemiyorum... Allah’ım ölmek istemiyorum, ölme-me izin verme, ölmek istemiyorum...*

KAPA ÇENENİ!

Philip Blake sessizce içindeki sese bağırdı. İpleri çekiştirirken zayıf ve daha yumuşak benliği olan Brian Blake’i susturmaya çalışıyordu. Keskin bir acı sakatlanmış penisinden gövdesine yayıldı ve bantlı ağzından duyulmayan bir çığlık attı.

“Sakin ol kovboy!” Kadın ona gülümsedi. “Senin yerinde olsaydım çok kıpırdamazdım.”

Vali kafasının düşmesine izin verdi ve gözlerini kapatarak burnundan nefes aldı. Ağzı dört santimlik koli bandıyla sıkı sıkıya kapatılmıştı. İnlemek istedi, ancak bunu bile yapamadı. Ses telleri acı ve içindeki savaştan dolayı düğümlenmişti.

İçindeki “Brian” kısmı katmanları aşarak yukarı çıkmaya çalışıyordu... Vali’nin çalışan beyin kısımlarına ulaşana kadar durmadı: *Allah’ım lütfen... Lütfen... Biliyorum, biliyorum kötü şeyler yaptım, ama bunları hak etmiyorum... Bu şekilde ölmek istemiyorum... Bir hayvan gibi ölmek istemiyorum... Çok karanlık... Çok korkuyorum ve ölmek istemiyorum... Lütfen... Sana yalvarıyorum... Bana acı... Bu kadını yalvaracağım... Beni bağışlaması için yalvaracağım, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, , ALLAH’IM, lütfen...*

Philip Blake kasıldı. Bedeni titrerken ipler bileklerine gömülüyordu.

“Sakin ol.” Hafifçe sallanan lambanın ışığı altında kadının parlayan yüzü neredeyse neşeliydi. “Başlamaya fırsatım olmadan yeniden bayılmanı istemiyorum.”

Gözleri sıkı sıkı kapalı, bacakları acıdan yanarken Vali sesi bastırdı ve beyninin karanlık kısımlarına geri gönderdi. Sessizce diğer benliğine bağırdı: *ZIRLAMAYI BIRAK SENİ ACİZ YARATIK. AĞLAK BEBEK SESİNİ KES VE BENİ DİNLE, DİNLE, DİNLE... YALVARMAYACAKSIN VE KÜ-*

ÇÜK BİR KIZ GİBİ AĞLAMAYACAĞSIN!!!

Kadın savağını böldü. “Biraz sakinleş... Ve kıpırdama - yı bırak... Beni dinle. Küçük kız için endişelenmene gerek yok...”

Küçük kızın bahsi geçince Philip Blake’in gözleri ardına kadar açıldı ve kadına baktı.

“...Onu ön odaya götürdüm. Tüm şu zımbırtılarının olduğu yere. Ne yapıyordun? Küçük seks kölen için kafes mi yapıyordun? Onu neden burada tutuyorsun gerçekten?” Kadın düşünceli şekilde dudaklarına dokundu. “Ya da biliyor musun... Buna cevap verme. Bilmek istemiyorum.”

Ayağa kalktı ve tepesinde dikilerek derin bir nefes aldı. “Başlamak için sabırsızlanıyorum.”

Philip’in beynindeki fırtına şalter atmış gibi aniden durdu. Buğulu gözleri ardından kadına baktı. Artık tek dikkat noktası oydu. Kadın, acelesi yokmuş gibi sakince arkasını dönüp odanın karşısına geçerken onu izledi.

Bir an, köşedeki büyük ve yağ lekeli valize giderken onun ısılık çaldığını duyduğunu sandı. Eğilerek eşyaları karıştırdı. “İlk olarak sana ufak bir sunum yapacağım.” Çantadan pense çıkarttı. Ayağa kalkarak arkasını döndü ve açık arttırma - daymış gibi penseyi gösterdi. ***Bu zanaat örneği muhteşem pensenin açık arttırmasını kaçtan başlatabilirim?*** Vali’ye baktı. “Buradaki her şeyi sen ölmeden önce üzerinde kulla -

nacağım. Önce... Bu muhteşem pense.”

Philip Blake ağzındaki asidi yuttu ve kanla kaplı ahşap platforma baktı.

Michonne penseyi tekrar çantaya koydu ve başka bir alet alarak tekrar Vali’ye döndü. “Sıradaki bir çekiç.” Çekici neşeyle salladı. “Aslında bunu biraz kullandım.”

Çekici tekrar çantaya koydu ve çantanın içindekileri biraz daha karıştırdı. Bu arada Philip lekeli platforma bakarak nefes almaya çalışıyordu.

“BANA BAK!” Kadının bağırması dikkatini tekrar odanın karşısına vermesine neden oldu. Bakır ağzı olan silindirik bir nesne tutuyordu. “Asetilen ocağı.” Yüzünde haklı bir ifadeyle konuşurken sesi yine sakinleşmişti. “Ağırlığına bakılırsa tamamen dolu. Bu çok iyi. Bunu yemek pişirmekte kullanıyordun sanırım.” Soğuk bir şekilde gülümsedi. “Ben de öyle yapacağım.”

Philip Blake’in kafası yeniden düştü. Kafasındaki hayat sesler çathıyordu.

Odanın karşısındaki kadın başka bir nesne daha bulup çantadan çıkarttı. “Bununla yapacaklarımı gerçekten çok seveceksin.” Eğik kaşığı ışığa tutarak daha iyi görmesini sağladı. Kaşığın çukur kısmı ışıktan parladı.

Vali’nin başı döndü. Bilekleri sızlıyordu.

Michonne çantayı kurcalamaya devam etti ve sonunda

aradığını buldu.

Nesneyi kaldırarak görmesini sağladı. “Elektrikli matkap. Yakın zamanda şarj etmiş olmalısın... Pili dolu.”

Ona doğru yürürken matkabın tetiğine basarak motorunu çalıştırdı. Ses dişçi aletlerini andırıyordu. “Sanırım bununla başlayacağım.”

Matkap dönerek omzun bedenle buluştuğu yere, tüm sinirlerin toplandığı o alana yaklaştığı sırada kadının gözlerine bakmak için Philip Blake içindeki tüm güç parçalarını kullanmak zorunda kaldı.

18. Bölüm

Küçük bir kasabanın sıradan işleri ve günlük hayat akışında, gecenin ilerleyen saatlerinde duyulan kısık bir çığlık sadece şüphe uyandırmakla kalmaz, aynı zamanda kendi işiyle ilgilenen ve gece melteminin içeri girerek serinletmesi için camı açık bırakan insanların korkmasına da neden olurdu. Ama o sırada, saat tam 1:33'te, Georgia'nın Woodbury şehrinde bulunan Vali'nin apartmanından beton, çimento, cam ve koli bandı altından çığlıkların sessizleşmesi ile günlük hayat normal akışında devam etti.

Kuzey, batı ve güneyde gece nöbetini tutan adamlar yerlerinden ayrılmaya başlamıştı. Liderlerinin yokluğuyla şaşkına dönmüşlerdi. Martinez saatlerdir kontrole gelmemişti. Çoğu bekçinin kafasını karıştıran garip bir gelişmeydi bu.

Bruce ve Gabe terk edilmiş kliniği çoktan keşfetmişlerdi. Alice ve doktoru hiçbir yerde bulamamışlardı. Şimdi ise bu iki adam yeni bilgileriyle Vali'yi rahatsız edip etmemek konusunda tartışıyorlardı.

Kasabadaki garip sakinlik Bob'u da rahatsız uykusundan uyandırmış ve onu zorla ayağa kaldırarak temiz gece havasında yürüyüp zihnini toparlayarak, neden her şeyin bu kadar sakin ve sessiz olduğunu anlamaya itmişti. Aslında, Bob Stookey zayıf çığlık seslerini duyan tek kişi olabilirdi. Vali'nin apartmanının önünden geçerken koli bandının bastırıldığı çığlığı duydu. Kısık, ancak durgun bir göl üzerindeki martı sesleri kadar belirgin ses kapalı pencerelerin ardında yankılandı. Ses o kadar esrarengiz ve anıydı ki Bob bunu hayal gücüne yordu. İçki bazen kafasını karıştırırdı. Bu yüzden kaldırımından aşağı yürümeye devam etti.

Ama tam o sırada, bahsi geçen binanın ikinci kat koridorunun sonundaki en büyük dairenin havasız oturma odasında, tavana asılmış lambanın ışığında Philip Blake'in çektiği acıların hayal ile uzaktan yakından alakası yoktu. Acı yaşayan ve nefes alan bir avcıydı. Kanlı dişleriyle kökleri söken vahşi bir yaban domuzu gibi sol göğüs ve omuz kaslarını çiğniyordu.

Matkap sinirlerin derinlerine indikçe şarkı söylüyor, havaya kan ve doku parçaları fırlatıyordu.

Koli bandı ardında neredeyse öten bir araba alarmina dönen Philip'in çığlıkları devamlı hale gelmişti. Michonne dönen ucu sonuna kadar ete soktuğunda çıkan kan sisi suratına çarpıyordu.

“MMMMMMMMMMMMMMGGGHHHHH!!!” Michonne sonunda parmağını tetikten çekti ve matkabı hızlı bir hareketle Philip’in omzundan çekti.

Vali, her çekiştirme ile gürültüyle gerilen iki ipin arasında acıdan kıvranıyordu.

Michonne bozulup bozulmayacağına pek önem vermeden matkabı yere fırlattı. Kıkırdak parçaları ve dokular kana karışarak üzerini kaplamıştı. Michonne kafasını salladı.

“Tamam,” derken karşısındakinden ziyade kendisiyle konuşuyordu. “Şu kanamanın icabına bakalım ve senin bayılmayacağından emin olalım.”

Koli bandını buldu, bir parçasını söktü, dişleriyle koparttı ve kanlı omzun üzerine nazik olmayan şekilde sardı. Şükran günü için hindi dolduruyor olsaydı daha nazik olabilirdi. Sızdıran bir boruyu kapatır gibi yarayı sardı.

Bu arada Philip Blake görüşünün önüne karanlık bir perdenin indiğini hissetti. Dünyanın, suyun altında ikiye ayrılan cam gibi bölündüğünü, iki farklı görüntü oluşturduğunu ve git-tikçe soluklaştığını anladı. Sonra başı öne düştü, soğuk bir dalga tüm bedenini kapladı ve merhamet içinde tekrar bayıldı.

Birden tokat suratına indi. Hızlı ve sert eli yüzünün yanında hissetti. “UYAN!”

İpleri gererek kasıldı. Gözleri titreşerek açıldığında siyah kadının sabit ve nefret dolu ifadesini gördü. Kendi işkencesinin eseri olan yara ve morlukları taşıyan kadının yüzünde tatminkâr bir ifade oluştu ve öfkeli bakışlarını Vali’nin yüzünden uzaklaştırmadı. Gülümsemesi palyaocuların delilik

ve nefret gülüşüydü. “Yapmak isteyeceğin son şey bayılmak olur. Tüm *eğlenceyi* kaçırsın.”

Ardından kargaburnu pense geldi. Çantanın içinden penseyi çıkarttı ve Vali’nin tüylerini diken diken eden melodiye ıslıkla çalarak tekrar yanına geldi. Arıkovanı kulağının dibinde vızıldıyor gibiydi. Michonne uzanıp sağ elini yakalarken, Vali sert bakışlarını pensenin sivri ucuna kilitledi. Eli bileğinin bağlı yerinden aşağı sarkıyordu. ıslık çalarken, Vali’nin işaret parmağını kendi baş ve işaret parmakları arasında dikkatle tuttu. Sanki manikür yapacaktı.

Biraz çaba sarf ettikten sonra, kolaylıkla tırnağı söktü. Yara üzerinden bant çeker gibi hızla yapmıştı. Şiddetli acı tüm koluna yayıldı. Tendonlarını eriyik lav gibi yaktı. Bant ardında boğulan çığlığı katledilen bir ineğin bağırışlarını andırıyordu. Orta parmağa geçerek tırnağı söktü. Kan damladı. Philip acıdan nefessiz kaldı. Üçüncü parmağın ardından, serçe parmağı da hızla halletti.

“Bu el artık mahvoldu.” Kuaförün saçını nasıl tarayacağıını söylemesi gibi sıradan bir dille gerçekleri dile getirdi. Penseyi yere attı, arkasını döndü ve odanın diğer ucundaki bir şeye yöneldi. “Sadece mahvoldu.” Kılıcını aldı.

Geri döndü ve tereddüt bile etmeden tek bir hamleyle kılıcını hızla indirerek sol kolunu dirseğinin biraz üzerinden koparttı.

Yanma ve dayanılmaz acıdan önce Philip Blake’in ilk hissettiği şey, ip kopan elle birlikte uzaklaşırken baskının azalmasıydı. Yana düşerken penisi ahşaba çivilenen yerden

koptu ve kan çeşmesi havaya fışkırdı. Sert bir şekilde yere düştü. Sağ kolundan geriye bakarken tarif edilemez bir korku içindeydi. Gözünün merkezi, irisinin ortası diyot gibi yanmıyordu. Bandın ardından grotesk bir ses çıkarttığına, bağlanmış domuza benziyordu.

Kendi kanında banyo yaptı ve ahşap platform yağ dökülmüş gibi kayganlaştı. Tüm bedenini soğurken, eti buza döndü.

“Endişelenme.” Michonne onunla konuşuyordu, ancak kadının söylediklerini artık zor duyuyordu. “Kanamayı durdurabileceğimden eminim.” Cebinden Zippo çıkarttı. “Şu meşale neredeydi?”

Kadın meşaleyle geri dönmenden önce geçen gerçeküstü zaman diliminde kendi kanıyla kaplanmış halde yerde yatarken, soğuk akım damarlarında dolaştı ve beyninin derinliklerinden gelen diğer sesinin ağlamalarını duydu: *Allah'ın lütfen bu şekilde ölmeme izin verme... Lütfen... Bağışla beni... Bitmesine izin verme... Bu şekilde olmasın... Böyle ölmek istemiyorum...*

YETER!

YETER!

Ruhunun derinliklerinde, Philip Blake bir köşeye çekildi. Vahiy omurgasından ilerleyerek beyninde patladı.

Yapışkan bir ağır çekimde, Michonne meşale ile yaklaştı ve ucunu yaktı. Ama kadını görmek artık onu rahatsız etmiyor, onu telaşlandırmıyordu. İki ayaklı kaderdi ve orada gerçek karakterini buldu. Vızıldayan ateşi dirseğindeki kopmuş alana yaklaştırmasını izledi. Yağlı saçları arasından tek gözüyle ona

bakıyordu ve en büyük idrakını henüz yaşamamıştı.

Zamanı geldi, diye düşündü. Düşüncelerini ateşli gözleriyle kadına iletliyordu. **Devam et. Hazırım. Bitir artık. Sana meydan okuyorum. Devam et. Ölmeye hazırım. Öldür beni... Şimdi... ÖLDÜR BENİ! BUNA CESARET DEMEYECEĞİNE EMİNİM! DEVAM ET VE BENİ ÖLDÜR! BENİ ŞİMDİ ÖLDÜR SIKTIĞIMIN OROSPUSU!!**

Mavi alev ile yarayı yaktı. Kan, et ve dokuyu dağlayarak sessiz oturma odasında korkunç çıtırdama sesleri çıkarttı. Dumanlar çıktı, ilikler aktı ve Philip'in hiç yaşamadığı kadar şiddetli bir acı çekmesine neden oldu.

Çok fazla.

Ve maalesef Vali olarak bilinen Philip Blake bu sürecin sonunda ölmedi.

Ve adı Michonne olan kadın onun üzerinde daha yeni ısınmaya başlamıştı.

Kasabanın diğer ucunda, yıldızların altında cırcır böceklerinin korusu ve gecenin diğer esrarengiz sesleri devam ediyordu. Çukurun üzerine bir kürek dolusu toprak atıldı. Kum gibi, koyu kahverengi Georgia toprağı hafif bir gürültü ile Megan'ın fotoğrafının üzerine indi. Austin bir kürek toprak daha aldı ve attı. Bir daha. Bir daha. Sonunda toprak kıymetli nesnelerin üzerini kapatarak mezarda son bulan tüm değerli hayatlar gibi nokta koydu.

Bir an Austin toprak atmayı bırakarak yakınında duran battaniyeye sarılmış Lilly'e baktı. Battaniyeyi boynunun etrafına sıkı sıkı sarmıştı ve gözyaşları yanaklarından süzül -

meye başlayana kadar birikmelerine izin verdi. Sonunda bat-taniyenin kenarları ıslandı.

Austin toprak dolu küreği ona uzattı ve Lilly bunu çukuru üzerine attı.

İkisi de sesli dile getirmese de, aralarında his arkada bırakmaktı.

Kederlerini, korkuları, geçmişlerini arkada bırakıyorlardı. Artık bir gelecekleri vardı. Birbirlerine sahiptiler ve sessiz bir söz gibi Lilly'nin içinde büyüyen ufak bir hayat parçasına sahip olacaktı. Lilly üzgün bir şekilde gülümsedi ve yüzünü sildi. Austin de ona gülümsedi. Çukuru doldurmayı bitirdiler ve Austin küreği yere bıraktı.

Sonra ağaç kütüğüne geri dönerek, karanlık sessizlik içinde yorgun bedenlerini dinlendirdiler.

“Oh, tekrar uyandın demek... Güzel.”

Kadının sesi arkadan tatlı bir güve sesi gibi gelirken ışık sisli ve rüyamsı bir hal aldı. Artık göremiyordu. Sadece yanından yere düşen kadının gölgesi vardı, ancak kışının yanındaki sesleri duyabiliyordu. Pozisyonun değiştiğini fark etti. Şimdi yüzüstü yatıyordu ve yüzü sert platforma değiyordu. Arka tarafı yükselmişti. Tüm duyu organları çevreyi yavaş yavaş algılamaya başladı, ama kamera lensi kırılmış biri gibi bulanıktı.

Kaşığın sert kenarı anüsüne hızla girdi.

Kasıık kuyruk kemiğine kadar uzanınca ileri doğru kasıldı. Bir an, hayatında sadece bir defa yaptırdığı prostat muayenesinin korkunçluğunu hissetti. Jacksonville'deki doktor, adı Kenton muydu Kenner mıydı neydi, tüm muayene bo-

yunca Falcoin'in yanlış oyuncu seçimlerinden konuşmuştu. Kendini bu özel küçük şakaya gülerken hayal etti, ama bunun yerine nefesi kesildi.

Kaşığı kuyruk kemiğine kadar soktuktan sonra intikam ile çevirdi. Sanki tüm kemik ve bağırsaklarını dışarı çıkartmaya çalışıyordu. Vali çığlık attı. Doğal olarak bant çığlıklarını bastırıyordu ve kulaklarıyla duyabildiği tek şey çocuğumsu inleme sesleriydi. Kadın biraz daha uğraşmaya devam edince midesindeki yangın kontrolden çıktı. Kaşık iç organlarından birine takılmış olmalıydı.

Bilinçsizliği bataklığına bir kez daha gömülmek üzereyken kaşık ıslak bir sesle aniden çıktı. "İşte. Bir süre üzerine oturmakta zorlanacaksınız."

Ayağa kalkarak önüne geçti, böylece ateşten bulanıklaşan görüş alanına girdi. Kanlı kaşığı kaldırdı.

"Ben de içeri *girmenin* zor olacağını düşünmüştüm." Biraz daha eğilerek Vali'nin gözlerine baktı, ancak Vali bir kez daha güzel, soğuk ve boş karanlığa sürükleniyordu.

Uzmanlar "gelişmiş sorgulama" sırasında kişileri nasıl ayık ve bilinçli tutacaklarını bilirler. CIA ajanları, üçüncü dünya ülkesi katilleri, KGB hayaletleri, uyuşturucu çeteleri ve diğerleri. Ama Medusa saçları olan bu amazonun aklında hiç soru yoktu ve bu lakayt doğaçlama işkence sırasında bir insanı nasıl ayık tutacağı hakkında hiçbir deneyimi olmamıştı. Vali'nin söyleyebileceği kadarıyla, kadının devam etmesini sağlayan adalet isteği içinde ve küçük sokak kadını havasında olduğuydu. Vali ayık geçirdiği bu süre içerisinde

algısının cehennem ateşinin gerçekdışı lensi yüzünden daha da bozulduğunu anladı.

Bu defa kafasına bir piyano düşmüş gibi hissederek uyandı. Büyük darbeyi, kafatasının yanındaki çatlağı hissetti. Sarsıldı ve burun kemliği acı parçacıklarıyla sızladı. Piyano-nun ahenksiz seksen sekiz telinin sesini duydu. Hepsini aynı anda, beyinde duydu ve kulakları çınlarken aşırı yüksek ses yüzünden nefes bile alamadı.

Michonne üzerine eğildi. Botunun tabanını bir kez daha kafasına indirdi.

Topuk darbesi çenesini çatlattı. Vali yarı uyanıktı... Bilinci tam yerinde değildi ve tamamen bilinçsiz de değildi.

Bandın ardından inlerken bir tür nörolojik sis içerisindeydi. Beyin işlevleri ne kadar kapanırsa, başlangıç programına o kadar yaklaşırdı: *ilkel benliğine*. Waynesboro’da ufak bir çocuk gibi hissetti. Karnaval alanında babasının dizinde oturuyordu. Patlamış mısır, at pisliği ve pamuk şeker kokusu aldı. Arkadan gelen komik melodiyi duydu. Gösterinin yıldızı, Borneo’dan gelen Siyah Savaşçı Kadın etrafında daire çiziyordu.

“Sanırım çok sert tekmeledim.” Komik sesiyle konuştuğunda dinleyenler kahkahalarla alkışladı. “Bir şeyler kopmuş gibi görünüyor.”

Onun komik şakasına gülmek istedi, ancak, kim bilir belki de babası eliyle ağzını kapattığı için yapamadı. Bu da her şeyin daha komik görünmesine neden oldu. Borneo’dan gelen Siyah Savaşçı Kadın yüzünün yakınında diz çöktü. Ona baktı ve komik bir şekilde güldü. O kaşıkla ne yapacak-

tı? Belki de en büyük gösterisini henüz yapmamıştı!

Kaşığın sol gözüne yaklaştırdı. "Sakin bayılma. Daha işimiz bitmedi."

Gözünü çıkartmaya başladığında kaşığın soğuk kenarını hissetti. Dişçinin ağzının arka kısmında bulunan çürüğü oynaması gereken zamanı hatırladı. Çok, çok, çooooooooo acıyordu. Ama sonrasında şeker vermişlerdi, ama beklemediği kadar çok acımişti. Annesinin yemek için tavuğu ikiye böldüğü zamanki sese benzeyen o iğrenç sesi bile duydu. Borneo'dan gelen Kadın her şeyi yuvasından sökerken ıslak ezilme sesi kulaklarını doldurdu.

Gözünü yüzünün ortasında sallanması için bırakan bu muhteşem kadını alkışlamak istedi. Göz ıslak parti süsleri gibi sinir ve yapışkan kırmızı şeylerin ucunda duruyordu.

Görüşü artık tamamen gitmişti. Babası onu ve kardeşi Brian'ı Georgia Eyalet Fuarına götürdüğünde bindikleri korku tünelineki gibi her şey dönüyordu. Hala sallanan gözüyle bir nevi görebiliyordu. Ama diğer gözüyle hala tam görebiliyordu. O sırada gördükleri Muhteşem Vahşi Savaşçı Kadın için üzülmesine neden oldu.

Ağlıyordu.

Gözyaşları kahverengi, parlak yanaklarında süzülürken kadın Philip'in önüne uzandı ve Philip birden bu kadın için çok üzüldü. Neden ağlıyordu? Ona kaybolmuş bir çocuk gibi bakıyordu. Az önce çok kötü bir şey yapmış küçük bir kız gibi.

Ardından Philip Blake'in dikkatini çeken başka bir şey oldu.

Kapıdaki güçlü vurma sesi onu içinde bulunduğu zaman ve mekâna geri döndürdü. Sağlam tek gözünü kırıştırdı ve kadın gözündeki yaşları sildi. İkisi de dışarıdan gelen sinirli erkek sesini duydu.

“VALİ! İÇERİDE MİSİN?!”

Birden komik müzik durdu ve küçük Philip Blake kar-navaldan ayrıldı.

Michonne kılıcı aldı, ayağa kalktı ve kapıya döndü. Kararsızlıkla yerinde donup kalmıştı. Şaheserini henüz bitirmemişti, yapbozun en önemli parçasını yerine koymak üzereydi, ama şimdi her şeyi *kısa kesmek* zorunda kalabilirdi.

Zemindeki grotesk kalıntılara döndü. Hayata zorla tutunan adama baktı ve kapıdaki ses tekrar duyulduğunda ona bir şey söylemek üzereydi.

“HEY! PHİLİP! KAPIYI AÇ! DELİ KADIN GİTMİŞ! DOKTOR VE ALİCE İLE DİĞERLERİ DE!” Ahşapta çatlama sesleri ve tekme sesi yankılandı.

Michonne Vali’ye bakarken yüksek vurma sesi yankılandı. Kılıcın ucunu boğazına uzattı.

Ağır aksanlı sesiyle Gabe sesini kapının dışında bir oktav daha arttırdı. “KAPINA NE OLDU PATRON? NELER OLUYOR? BİR ŞEY SÖYLEYİN EFENDİM! İÇERİ GİRİYORUZ!”

Büyük bir darbe daha. Muhtemelen Gabe ve Bruce birlikte vurmuşlardı ve menteşeler yerinden oynadı. Toz bulutları dökülüyor ve Michonne’un tekrar çivilediği yerlerden çıkmakla tehdit ediyordu.

Michonne kılıcı Vali’nin buruşuk penisine yaklaştırdı.

“Buradan sağ çıkarsan bu şey iyileşir gibi görünüyor.” Sesi artık o kadar kısıktı ki, sevgiliyle konuşuyor gibiydi. Onu duyabileceğinde ya da anlayabileceğinden emin değildi. “Bunu istemeyiz değil mi.”

Bileğinin tek hareketiyle adamın penisini kökünden kesti. Organ hareketsiz yere düşerken kan fişkırdı.

Michonne arkasını dönerek odadan fırladı. Apartmanın yolunu yarılamış, pencereyi açmış, dışarı tırmanmış ve yangın merdiveninin yarısına gelmişken kapı açıldı.

İlk başta Bruce içeri girdi. Kel kafası parlıyor, gözleri vahşice açılmışken neredeyse yere düşüyordu. Gabe arkasından geldi. Yumrukları sıkılmıştı ve gözleriyle hızla taradı.

“SİLTİR!” Bruce ölü çocuğun kısık hırlama sesini duyduğunda arkasını döndü. “SİKTİR!” Penny’nin odanın karşısına zincirlendiğini gördü. “SİKTİR! SİKTİR! SİKTİR!” Vücut sıvılarının ve kanın havada asılı kalan ağır kokusunu aldı. Etrafına baktı. “SİKTİR... SİKTİR... SİKTİR... **SİKTİR!**”

“Dikkat et!” Ölü kız onlara uzandığında Gabe Bruce’u kenara itti. Zincirlerini çekiştiriyor, dişlerini birbirine vuruyordu. “Ondan uzak dur!”

“Oh siktir...” Bruce oturma odasının girişine döndüğünde sesi kısıldı. Penny’nin yemeğinden kalan iğrenç artıkları gördü. “Vali!”

Açıklığın sessiz ve sakın karanlığında, geniş kırsal gökyüzü altında Austin Ballard dayanamayıp sessizliği bozdu. “Biliyor musun? Fark ettim de... Dairemin arkasındaki güneş odasına ufak bir çocuk odası yapabilirim.”

Lilly kafasını salladı. “Bu güzel olur.” Biraz düşündü. “Depoda kimsenin kullanmadığı bir beşik görmüştüm.” Biraz daha düşündü. “Bana deli diyebilirsin, ama bu işi başara-
racağız sanırım.”

Austin ona uzandı ve sarılmak için kendine çekti. Artık aynı kütük üzerinde oturuyor, birbirlerine sarılıyorlardı. Lilly onun saçını öptü. Austin gülümseyerek daha sıkı sarıldı. “Woodbury şu anda bulunabileceğimiz en güvenli yer.”

Kafasını salladı. “Biliyorum... Vali’nin işleri kontrol altında tuttuğunu hissediyorum.”

Austin onu nazıkçe sıktı. “Stevens ve Alice de bebeğimizi doğurabilir.”

“Doğru dedin. Sanırım güvenilir ellerdeyiz.”

“Evet.” Austin geceye baktı. “Vali bizi güvende tutacak. Yeni bir hayata başlamak için en iyi olay.”

Lilly tekrar kafasını salladı. Gülümsemesi koca bir şehrin elektrik ihtiyacını karşılayabilirdi. “Bunu sevdim. Yeni hayat... Kulağa hoş geliyor.”

Hayatında ilk defa her şeyin gerçekten güze olacağını hissediyordu.

Gabe ve Bruce oturma odasından bozma işkence odasına daldılar ve tek görebildikleri Michonne’un işçiliğinden geriye kalanlardı. Kanlı eşyalar, çanta, kopmuş kol, ahşap platforma sıçramış doku ve kanlar. Kalanlara birkaç adım daha yaklaştılar.

Panikle başları dönmeye başladı. Sakin kalmaya ve birbirleriyle konuşmaya çalıştılar.

Bedene bakan Gabe, “Siyah hatundan haber var mı?” dedi.

Bruce derin bir nefes aldı. “Siktiret onu. Çoktan güvenli bölgenin dışına çıkmıştır. Hiç şansı yok.”

“Allah’ım.” Gabe, patronundan geriye kalanlara bakıyordu. Kesilmiş, yakılmış, dağlanmış ve modifiye edilmişti. Gözlerinden biri adamın yüzünün yan tarafından sarkıyordu. Beden kasıldı. “O... O ölü mü?”

Bruce derin bir nefes aldı ve Vali’nin yanında eğildi.

Adamın burun deliklerinden ısığa benzer zayıf bir nefes çıktı.

Bruce nabzına bakmak için bile bir yer bulamıyordu. Beden çok hırpalanmıştı. Dikkatle adamın ağzındaki bandı çıkarttı.

Bruce eğilerek kulağını adamın kanlı ağzına yaklaştırdı.

Zayıf nefes alma sesleri Bruce’un kulağına geldi, ancak bunun son nefes ya da ölüm döşeğindeki adamın son dakikaları mı olduğuna karar veremiyordu.

Parıldayan yıldızların altında Austin Lilly’nin yüzünü küçük bir kediyi sever gibi okşadı. “Lilly, sana söz veriyorum, her şey çok güzel olacak.” Öptü. “Her şey muhteşem olacak.” Tekrar öptü. “Göreceksin.”

Gülümsedi. Ona inanıyordu... Vali’ye... Woodbury’e inanıyordu. Her şey güzel olacaktı.

Dudaklarında oylanan gülümsemesiyle kafasını Austin’in omzuna yasladı ve sonsuz gecenin içindeki yıkım ve yeniden doğumun döngüsünü dinledi.

Teşekkürler Allah’ım.

Teşekkürler.

Jay Bonansinga

Amerikalı yazar ve yönetmen. *City of Men* adlı bir kısa film ve *Stash* adlı uzun bir sinema filminin yönetmenliğini yapmıştır. Ayrıca bildiğimiz gibi *Walking Dead* serisini Robert Kirkman'la birlikte yazmaktadır. Genelde korku ve bilim-kurgu kitapları yazmaktadır.

Robert Kirkman

Amerikalı çizgi roman yazarı ve çizer. En çok ses getiren çalışmaları *Walking Dead* ve *Invincible*'dir. Şu anda Amerika'nın en büyük çizgi roman yayımcısı şirketlerinden biri olan Marvel Comics'de çalışmaktadır. Oradaki en önemli yazarlardan biridir. Yazdığı *Invincible* adlı çizgi romanın haklarını satın alan Paramount Pictures, filmin senaristliğini de kendisine yaptıracağını açıklamıştır.